

Izdevums
latviešu valodā

Tiesību akti

52. sējums

2009. gada 18. decembris

Saturs

I Tiesību akti, kuri pieņemti, piemērojot EK/Euratom līgumus, un kuru publicēšana ir obligāta

REGULAS

- ★ Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (EK) Nr. 1211/2009 (2009. gada 25. novembris), ar ko izveido Eiropas Elektronisko komunikāciju regulatoru iestādi (BEREC) un biroju ⁽¹⁾ 1

DIREKTĪVAS

- ★ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2009/136/EK (2009. gada 25. novembris), ar ko groza Direktīvu 2002/22/EK par universālo pakalpojumu un lietotāju tiesībām attiecībā uz elektronisko sakaru tīkliem un pakalpojumiem, Direktīvu 2002/58/EK par personas datu apstrādi un privātās dzīves aizsardzību elektronisko komunikāciju nozarē un Regulu (EK) Nr. 2006/2004 par sadarbību starp valstu iestādēm, kas atbildīgas par tiesību aktu īstenošanu patērētāju tiesību aizsardzības jomā ⁽¹⁾ 11
- ★ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2009/140/EK (2009. gada 25. novembris), ar ko izdara grozījumus Direktīvā 2002/21/EK par kopējiem reglamentējošiem noteikumiem attiecībā uz elektronisko komunikāciju tīkliem un pakalpojumiem, Direktīvā 2002/19/EK par piekļuvi elektronisko komunikāciju tīkliem un ar tiem saistītām iekārtām un to savstarpēju savienojumu un Direktīvā 2002/20/EK par elektronisko komunikāciju tīklu un pakalpojumu atļaušanu ⁽¹⁾ 37

⁽¹⁾ Dokuments attiecas uz EEZ

Cena: EUR 4

LV

Tiesību akti, kuru virsraksti ir gaišajā drukā, attiecas uz kārtējiem jautājumiem lauksaimniecības jomā un parasti ir spēkā tikai ierobežotu laika posmu.

Visu citu tiesību aktu virsraksti ir tumšajā drukā, un pirms tiem ir zvaigznīte.

I

(Tiesību akti, kuri pieņemti, piemērojot EK/Euratom līgumus, un kuru publicēšana ir obligāta)

REGULAS

EIROPAS PARLAMENTA UN PADOMES REGULA (EK) Nr. 1211/2009

(2009. gada 25. novembris),

ar ko izveido Eiropas Elektronisko komunikāciju regulatoru iestādi (BEREC) un biroju

(Dokuments attiecas uz EEZ)

EIROPAS PARLAMENTS UN EIROPAS SAVIENĪBAS PADOME,

ņemot vērā Eiropas Kopienas dibināšanas līgumu un jo īpaši tā 95. pantu,

ņemot vērā Komisijas priekšlikumu,

ņemot vērā Eiropas Ekonomikas un sociālo lietu komitejas atzinumu ⁽¹⁾,

ņemot vērā Reģionu komitejas atzinumu ⁽²⁾,

saskaņā ar Līguma 251. pantā noteikto procedūru ⁽³⁾,

tā kā:

(1) Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2002/21/EK (2002. gada 7. marts) par kopējiem reglamentējošiem noteikumiem attiecībā uz elektronisko komunikāciju tīkliem un pakalpojumiem (pamatdirektīva) ⁽⁴⁾, Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2002/19/EK (2002. gada 7. marts) par piekļuvi elektronisko komunikāciju tīkliem un ar tiem saistītām iekārtām un to savstarpēju savienojumu (Piekļuves direktīva) ⁽⁵⁾, Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2002/20/EK (2002. gada 7. marts) par elektronisko komunikāciju tīklu un pakalpojumu atļaušanu (Atļauju izsniegšanas direktīva) ⁽⁶⁾, Eiropas Parlamenta

un Padomes Direktīvas 2002/22/EK (2002. gada 7. marts) par universālo pakalpojumu un lietotāju tiesībām attiecībā uz elektronisko sakaru tīkliem un pakalpojumiem (Universālā pakalpojuma direktīva) ⁽⁷⁾ un Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2002/58/EK (2002. gada 12. jūlijs) par personas datu apstrādi un privātās dzīves aizsardzību elektronisko komunikāciju nozarē (Direktīva par privāto dzīvi un elektronisko komunikāciju) ⁽⁸⁾ (turpmāk visas kopā "pamatdirektīva un īpašās direktīvas") mērķis ir izveidot Kopienā elektronisko komunikāciju iekšējo tirgu, vienlaikus lielākas konkurences dēļ nodrošinot lielus ieguldījumus, inovācijas un patērētāju aizsardzību.

(2) Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (EK) Nr. 717/2007 (2007. gada 27. jūnijs) par viesabonēšanu publiskajos mobilo sakaru tīklos Kopienā ⁽⁹⁾, ciktāl tas skar viesabonēšanu Kopienā, papildina un atbalsta noteikumus, ko paredz elektronisko sakaru ES tiesiskais regulējums.

(3) Vajadzība konsekventi piemērot ES tiesisko regulējumu visās dalībvalstīs ir būtiska elektronisko komunikāciju tīklu un pakalpojumu iekšējā tirgus sekmīgai attīstībai. ES tiesiskajā regulējumā ir noteikti mērķi, kas jāsasniedz valsts regulatīvajām iestādēm (VRI), un ir paredzēta šo iestāžu darbības programma, piešķirot tām arī elastīgumu noteiktās jomās, lai noteikumus piemērotu, ievērojot attiecīgās valsts apstākļus.

⁽¹⁾ OV C 224, 30.8.2008., 50. lpp.

⁽²⁾ OV C 257, 9.10.2008., 51. lpp.

⁽³⁾ Eiropas Parlamenta 2008. gada 24. septembra Atzinums (*Oficiālajā Vēstnesī vēl nav publicēts*), Padomes 2009. gada 16. februāra Kopējā nostāja (OV C 75 E, 31.3.2009., 67. lpp.), Eiropas Parlamenta 2009. gada 6. maija Nostāja un Padomes 2009. gada 26. oktobra Lēmums.

⁽⁴⁾ OV L 108, 24.4.2002., 33. lpp.

⁽⁵⁾ OV L 108, 24.4.2002., 7. lpp.

⁽⁶⁾ OV L 108, 24.4.2002., 21. lpp.

⁽⁷⁾ OV L 108, 24.4.2002., 51. lpp.

⁽⁸⁾ OV L 201, 31.7.2002., 37. lpp.

⁽⁹⁾ OV L 171, 29.6.2007., 32. lpp.

- (4) Ņemot vērā vajadzību nodrošināt konsekventas regulatīvās prakses izveidi un ES tiesiskā regulējuma konsekventu piemērošanu, Komisija saskaņā ar Komisijas Lēmumu 2002/627/EK (2002. gada 29. jūlijs), ar ko izveido elektronisko sakaru tīklu un pakalpojumu Eiropas reglamentējošo iestāžu grupu ⁽¹⁾, izveidoja Eiropas Reglamentējošo iestāžu grupu (ERG), lai tā dotu padomus un palīdzētu Komisijai izveidot iekšējo tirgu un lai kopumā nodrošinātu saskarni starp VRI un Komisiju.
- (5) ERG ir devusi pozitīvu ieguldījumu konsekventā regulatīvā praksē, veicinot sadarbību starp VRI un starp VRI un Komisiju. Šajā īsajā laikā pēc tās izveides sekmīga ir izrādījusies pieeja, saskaņā ar kuru tiek attīstīta ciešāka saskaņa starp VRI, apmainoties ar informāciju un zināšanām praktiskās pieredzes jomā. Lai turpmāk attīstītu elektronisko komunikāciju tīklu un pakalpojumu iekšējo tirgu, būs jāturpina un jāpadziļina VRI savstarpējā sadarbība un koordinācija.
- (6) Tas liek stiprināt ERG un šajā sakarā ES tiesiskajā regulējumā atzīt to par Eiropas Elektronisko komunikāciju regulatoru iestādi (BEREC). BEREC nevajadzētu būt ne Kopienas aģentūrai, ne arī juridiskai personai. BEREC būtu jāaizstāj ERG un jādarbojas kā ekskluzīvam forumam to valsts regulatīvo iestāžu sadarbībai, kuras atbilstīgi ES tiesiskajam regulējumam pilda visus pienākumus, kā arī šo iestāžu un Komisijas sadarbībai. BEREC būtu jānodrošina īpašas zināšanas un jārada uzticība, esot neatkarīgai, sniedzot kvalitatīvus padomus un informāciju, piemērojot pārskatāmas procedūras un darbības metodes un esot neatlaidīgi savu uzdevumu izpildē.
- (7) Apkopojot pieredzi un neaizstājot VRI pašreizējos uzdevumus vai nedublējot to pašlaik veikto darbu, BEREC būtu jāpalīdz VRI un Komisijai pildīt to attiecīgos pienākumus.
- (8) BEREC būtu jāturpina ERG darbs, attīstot VRI sadarbību un sadarbību starp VRI un Komisiju, lai visās dalībvalstīs nodrošinātu ES tiesiskā regulējuma saskaņotu piemērošanu elektronisko komunikāciju tīkliem un pakalpojumiem un tādējādi veicinātu iekšējā tirgus attīstību.
- (9) BEREC vajadzētu būt arī struktūrai, kas Eiropas Parlamentam, Padomei un Komisijai sniedz vērtējumu, apspriežu iespējas un padomu elektronisko komunikāciju jomā. BEREC pēc pieprasījuma vai pēc savas iniciatīvas vajadzētu sniegt padomu Eiropas Parlamentam, Padomei un Komisijai.
- (10) BEREC būtu jāpilda savi uzdevumi, neskarot pastāvošo grupu un komiteju kompetences un sadarbojoties ar tām, piemēram, ar Komunikāciju komiteju, kura izveidota ar Direktīvu 2002/21/EK (pamatdirektīva), ar Radiofrekvenču spektra komiteju, kura izveidota ar Eiropas Parlamenta un Padomes Lēmumu Nr. 676/2002/EK (2002. gada 7. marts) par normatīvo bāzi radiofrekvenču spektra politikai Eiropas Kopienā (radiofrekvenču spektra lēmums) ⁽²⁾, ar radiofrekvenču politikas grupu, kura izveidota saskaņā ar Komisijas Lēmumu 2002/622/EK (2002. gada 26. jūlijs) ⁽³⁾, ar ko izveido radiofrekvenču spektra politikas grupu, un ar Kontaktkomiteju, kura izveidota saskaņā ar Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 97/36/EK (1997. gada 30. jūnijs), ar ko groza Padomes Direktīvu 89/552/EEK par dažu tādu televīzijas raidījumu veidošanas un apraides noteikumu koordinēšanu, kas ietverti dalībvalstu normatīvajos un administratīvajos aktos ⁽⁴⁾.
- (11) Lai BEREC nodrošinātu profesionālu un administratīvu atbalstu, birojs būtu jāveido kā Kopienas struktūra juridiskās personas statusā un tam būtu jāveic šajā regulā noteiktie uzdevumi. Lai sniegtu efektīvu atbalstu BEREC, birojam vajadzētu būt administratīvi un finansiāli neatkarīgai juridiskai personai. Birojā būtu jāiekļauj Pārvaldības komiteja un administratīvais vadītājs.
- (12) BEREC un biroja organizatoriskajai struktūrai vajadzētu būt vienkāršai un piemērotai to uzdevumu veikšanai, kas tiem jāpilda.
- (13) Birojam vajadzētu būt Kopienas struktūrai Padomes Regulas (EK, Euratom) Nr. 1605/2002 (2002. gada 25. jūnijs) par Finanšu regulu, ko piemēro Eiropas Kopienu vispārējam budžetam ⁽⁵⁾ (Finanšu regula), 185. panta nozīmē. Birojam būtu jāpiemēro Eiropas Parlamenta, Padomes un Komisijas 2006. gada 17. maija Iestāžu nolīgums par budžeta disciplīnu un pareizu finanšu pārvaldību ⁽⁶⁾ (2006. gada 17. maija Iestāžu nolīgums) un jo īpaši tā 47. punkts.

⁽²⁾ OV L 108, 24.4.2002., 1. lpp.

⁽³⁾ OV L 198, 27.7.2002., 49. lpp.

⁽⁴⁾ OV L 202, 30.7.1997., 60. lpp.

⁽⁵⁾ OV L 248, 16.9.2002., 1. lpp.

⁽⁶⁾ OV C 139, 14.6.2006., 1. lpp.

⁽¹⁾ OV L 200, 30.7.2002., 38. lpp.

(14) Ņemot vērā to, ka šīs regulas mērķus – proti, konsekventas regulatīvās prakses turpmāku attīstību, pamatojoties uz intensīvāku sadarbību un koordināciju starp VRI un starp VRI un Komisiju, – nevar pietiekami labi sasniegt atsevišķās dalībvalstīs, un to, ka šīs regulas darbības jomas dēļ, kas ietver visu ES, šos mērķus var labāk sasniegt Kopienas līmenī, Kopiena var pieņemt pasākumus saskaņā ar Līguma 5. pantā noteikto subsidiaritātes principu. Saskaņā ar minētajā pantā noteikto proporcionalitātes principu, šajā regulā paredz vienīgi tos pasākumus, kas vajadzīgi šo mērķu sasniegšanai,

IR PIENĒMUŠI ŠO REGULU.

I NODAĻA

IZVEIDE

1. pants

Izveide

1. Ar šo izveido Eiropas Elektronisko komunikāciju regulatoru iestādi (*BEREC*), kuras pienākumi izklāstīti šajā regulā.

2. *BEREC* darbojas Direktīvas 2002/21/EK (pamatdirektīva) un Direktīvu 2002/19/EK, 2002/20/EK, 2002/22/EK un 2002/58/EK (īpašās direktīvas), kā arī Regulas (EK) Nr. 717/2007 kompetences jomā.

3. *BEREC* veic uzdevumus neatkarīgi, objektīvi un pārredzami. Visā savā darbībā *BEREC* tiecas sasniegt tādus pašus mērķus, kādi valstu regulatīvajām iestādēm (VRI) noteikti Direktīvas 2002/21/EK (pamatdirektīva) 8. pantā. *BEREC* jo īpaši veicina elektronisko komunikāciju tīklu un pakalpojumu iekšējā tirgus attīstību un labāku darbību, par mērķi izvirzot ES tiesiskā regulējuma konsekventas piemērošanas nodrošināšanu attiecībā uz elektroniskajām komunikācijām.

4. *BEREC* izmanto VRI pieejamās specializētās zināšanas un veic uzdevumus, sadarbojoties ar VRI un Komisiju. *BEREC* veicina VRI savstarpēju sadarbību un VRI un Komisijas sadarbību. Turklāt *BEREC* sniedz padomus Komisijai un pēc pieprasījuma – Eiropas Parlamentam un Padomei.

II NODAĻA

BEREC DARBA ORGANIZĒŠANA

2. pants

BEREC funkcijas

BEREC:

- a) izstrādā un izplata VRI regulatīvo paraugpraksi, piemēram, pieejas, metodes vai pamatnostādnes ES tiesiskā regulējuma īstenošanai;
- b) pēc pieprasījuma palīdz VRI regulējuma jautājumos;
- c) sniedz atzinumus par lēmumu projektiem, ieteikumiem un Komisijas pamatnostādnēm, kā minēts šajā regulā, pamatdirektīvā un īpašajās direktīvās;
- d) pēc Komisijas pamatota pieprasījuma vai pēc savas iniciatīvas sniedz ziņojumus un dod padomu, kā arī pēc pamatota pieprasījuma vai pēc savas iniciatīvas sniedz atzinumus Eiropas Parlamentam un Padomei jebkurā jautājumā par elektroniskajām komunikācijām;
- e) pēc pieprasījuma palīdz Eiropas Parlamentam, Padomei, Komisijai un VRI attiecībās, diskusijās un apmaiņās ar trešām personām; kā arī palīdz Komisijai un VRI regulatīvo paraugpraksi izplatīt trešām personām.

3. pants

BEREC uzdevumi

1. *BEREC* uzdevumi ir:
 - a) sniegt atzinumus par VRI pasākumu projektiem saistībā ar tirgus noteikšanu, uzņēmumu atzīšanu par tādiem, kam ir būtiska ietekme tirgū, un tiesiskās aizsardzības līdzekļu noteikšanu atbilstīgi Direktīvas 2002/21/EK (pamatdirektīva) 7. un 7.a pantam; kā arī sadarboties un strādāt kopā ar VRI atbilstīgi Direktīvas 2002/21/EK (pamatdirektīva) 7. un 7.a pantam;
 - b) sniegt atzinumus par ieteikumu projektiem un/vai pamatnostādnēm par to, kādai jābūt paziņojumu formai, saturam un detalizācijas pakāpei atbilstīgi Direktīvas 2002/21/EK (pamatdirektīva) 7.b pantam;
 - c) sniegt konsultācijas par ieteikumu projektiem par attiecīgo preču un pakalpojumu tirgiem atbilstīgi Direktīvas 2002/21/EK (pamatdirektīva) 15. pantam;

- d) sniegt atzinumus par lēmumu projektiem par starpvalstu tirgu noteikšanu atbilstīgi Direktīvas 2002/21/EK (pamatdirektīva) 15. pantam;
- e) pēc pieprasījuma sniegt atbalstu VRI saistībā ar attiecīgā tirgu analīzi atbilstīgi Direktīvas 2002//21/EK (pamatdirektīva) 16. pantam;
- f) sniegt atzinumus par lēmumu un ieteikumu projektiem par saskaņošanu atbilstīgi Direktīvas 2002/21/EK (pamatdirektīva) 19. pantam;
- g) sniegt konsultācijas un ieteikumus par pārrobežu strīdiem atbilstīgi Direktīvas 2002/21/EK (pamatdirektīva) 21. pantam;
- h) sniegt atzinumus par lēmumu projektiem, ar ko VRI ļauj vai liedz veikt ārkārtas pasākumus saskaņā ar Direktīvas 2002/19/EK (piekļuves direktīva) 8. pantu;
- i) sniegt konsultācijas par pasākumu projektiem saistībā ar efektīvu piekļuvi neatliekamās palīdzības numuram 112 atbilstīgi Direktīvas 2002/22/EK (universālā pakalpojuma direktīva) 26. pantam;
- j) sniegt konsultācijas par pasākumu projektiem saistībā ar numuru sērijas 116 ieviešanu, jo īpaši attiecībā uz "karsto līniju" ziņošanai par pazudušiem bērniem – 116000 atbilstīgi Direktīvas 2002/22/EK (universālā pakalpojuma direktīva) 27.a pantam;
- k) palīdzēt Komisijai Direktīvas 2002/19/EK (piekļuves direktīva) II pielikuma atjaunināšanā atbilstīgi šīs direktīvas 9. pantam;
- l) pēc pieprasījuma sniegt palīdzību VRI jautājumu risināšanā par krāpšanu vai numerācijas resursu ļaunprātīgu izmantošanu Kopienā, jo īpaši attiecībā uz pārrobežu pakalpojumiem;
- m) sniegt atzinumus, lai nodrošinātu kopīgu noteikumu un prasību izstrādāšanu attiecībā uz pārrobežu uzņēmumu pakalpojumu sniedzējiem;
- n) pārraudzīt un sniegt pārskatu par elektronisko komunikāciju nozari un publicēt gada pārskatu par šā sektora attīstību.

2. Pēc pamatota Komisijas pieprasījuma *BEREC* var vienbalsīgi nolemt par citu īpašu uzdevumu veikšanu, kas nepieciešami tās funkciju pildīšanai saistībā ar 1. panta 2. punktā noteikto kompetences jomu.

3. VRI un Komisija pēc iespējas ņem vērā visus *BEREC* pieņemtos atzinumus, rekomendācijas, pamatnostādnes vai regulatīvo paraugpraksi. Vajadzības gadījumā pirms atzinuma sniegšanas Komisijai *BEREC* var apspriesties ar attiecīgajām valsts konkurences iestādēm.

4. pants

BEREC sastāvs un struktūra

1. *BEREC* sastāvā ir Regulatoru padome.
2. Regulatoru padomē ir viens loceklis no katras dalībvalsts, kurš ir dalībvalstī izveidotās VRI vadītājs vai norīkots augsta līmeņa pārstāvis, kurš atbild galvenokārt par elektronisko komunikāciju tīklu un pakalpojumu ikdienas darba pārraudzību.

Veicot šajā regulā noteiktos uzdevumus, *BEREC* darbojas neatkarīgi.

Regulatoru padomes locekļi neprasa un nepieņem norādījumus no valdībām, Komisijas vai citām publiskām vai privātām struktūrām.

Katras dalībvalsts VRI izraugās vienu pārstāvja aizstājēju.

Komisijai ir novērotājas statuss *BEREC* sanāksmēs, un to pārstāv atbilstīga līmeņa darbinieks.

3. Eiropas Ekonomikas zonas (EEZ) valstu un Eiropas Savienības kandidātvalstu VRI ir novērotāja statuss, un tās pārstāv atbilstīga līmeņa darbinieks. *BEREC* var uzaicināt uz savām sanāksmēm citus ekspertus un novērotājus.

4. Atbilstīgi *BEREC* reglamentam Regulatoru padome no locekļu vidus izraugās priekšsēdētāju un viņa vietnieku(-us). Priekšsēdētāja vietnieks(-i) automātiski aizvieto priekšsēdētāju, ja priekšsēdētājs nevar veikt šos pienākumus. Priekšsēdētāja un priekšsēdētāja vietnieka(-u) pilnvaru laiks ir viens gads.

5. Neskarot Regulatoru padomes funkcijas attiecībā uz priekšsēdētāja pienākumiem, priekšsēdētājs neprasa un nepieņem norādījumus no valdībām, VRI, Komisijas vai citām publiskām vai privātām struktūrām.

6. Regulatoru padomes plenārsēdes sasauca tās priekšsēdētājs, un regulāras apspriedes notiek vismaz četras reizes gadā. Pēc priekšsēdētāja iniciatīvas, Komisijas pieprasījuma vai vismaz trešdaļas padomes locekļu pieprasījuma rīko arī ārkārtas sanāksmes. Sanāksmju darba kārtību nosaka priekšsēdētājs, un to publisko.

7. *BEREC* darbu pēc vajadzības var organizēt ekspertu darba grupās.

8. Komisiju aicina uz visām Regulatoru padomes plenārsēdēm.

9. Regulatoru padome darbojas pēc divu trešdaļu locekļu vairākuma principa, ja vien šajā regulā, pamatdirektīvā vai īpašajās direktīvās nav noteikts citādi. Katram loceklim vai aizstājējam ir viena balsis. Regulatoru padomes lēmumus publisko un pēc VRI pieprasījuma norāda tās atrunas.

10. Regulatoru padome pieņem un publisko *BEREC* reglamentu. Sīkāku balsojuma kārtību nosaka reglamentā, tostarp precīzē apstākļus, kādos viens loceklis var darboties cita locekļa vārdā, un noteikumus par kvorumu, un termiņus paziņojumiem par sanāksmēm. Turklāt šis reglaments paredz, ka Regulatoru padomes locekļi vienmēr pirms katras sanāksmes laicīgi saņem pilnu darba kārtību un priekšlikumu projektus, lai viņiem būtu iespēja pirms balsošanas iesniegt grozījumus. Reglamentā var arī *inter alia* paredzēt steidzamas balsošanas procedūras.

11. Regulas 6. pantā minētais birojs sniedz *BEREC* administratīva un profesionāla atbalsta pakalpojumus.

5. pants

Regulatoru padomes uzdevumi

1. Regulatoru padome pilda *BEREC* uzdevumus, kas noteikti 3. pantā, un pieņem visus lēmumus saistībā ar tās funkciju izpildi.

2. Regulatoru padome apstiprina dalībvalstu vai VRI brīvprātīgu finansiālu ieguldījumu, pirms tas tiek veikts atbilstīgi 11. panta 1. punkta b) apakšpunktam, ievērojot:

a) vienprātību, ja dalībvalstis vai VRI ir nolēmušas veikt ieguldījumu;

b) vienkāršu vairākumu, ja vairākas dalībvalstis vai VRI vienprātīgi nolēmušas veikt iemaksas.

3. Atbilstīgi 22. pantam Regulatoru padome *BEREC* vārdā pieņem īpašus noteikumus par tiesībām piekļūt *BEREC* rīcībā esošiem dokumentiem.

4. Regulatoru padome pēc apspriešanās ar ieinteresētajām personām saskaņā ar 17. pantu pirms gada beigām pirms tā gada, uz kuru plāns attiecas, pieņem *BEREC* darba programmu gadam. Regulatoru padome katru gadu tūlīt pēc tā pieņemšanas iesniedz darba plānu Eiropas Parlamentam, Padomei un Komisijai.

5. Regulatoru padome pieņem gada pārskatu par *BEREC* darbību un līdz 15. jūnijam nosūta to Eiropas Parlamentam, Padomei, Komisijai, Eiropas Ekonomikas un sociālo lietu komitejai un Revīzijas palātai. Eiropas Parlaments var pieprasīt, lai Regulatoru padomes priekšsēdētājs informētu to par attiecīgiem jautājumiem, kas saistīti ar *BEREC* darbību.

6. pants

Birojs

1. Ar šo izveido biroju kā Kopienas struktūru ar juridiskas personas statusu Finanšu regulas 185. panta nozīmē. Birojam piemēro 2006. gada 17. maija Iestāžu nolīguma 47. punktu.

2. Regulatoru padomes vadībā birojs jo īpaši:

— sniedz *BEREC* profesionāla un administratīva atbalsta pakalpojumus,

— ievāc informāciju no VRI, apmainās ar informāciju un nosūta to saistībā ar tām funkcijām un uzdevumiem, kas noteikti 2. panta a) punktā un 3. pantā,

— saskaņā ar 2. panta a) punktu izplata regulēšanas paraugpraksi VRI,

— palīdz priekšsēdētājam sagatavot Regulatoru padomes darbu,

— pēc Regulatoru padomes pieprasījuma veido ekspertu darba grupas un sniedz atbalstu, lai nodrošinātu šo grupu sekmīgu darbu.

3. Biroja sastāvā ir:

a) Pārvaldības komiteja;

b) administratīvais vadītājs.

4. Dalībvalstīs birojam ir visplašākā tiesību un rīcības spēja, ko saskaņā ar šo valstu tiesību aktiem piešķir juridiskām personām. Konkrēti, birojs var iegādāties un pārdot kustamu un nekustamu īpašumu un būt puse tiesas procesos.

5. Biroju vada administratīvais vadītājs, un tajā strādā tikai tik darbinieku, cik nepieciešams, lai tas veiktu savus pienākumus. Darbinieku skaitu atbilstīgi 11. pantam iesaka Pārvaldības komitejas locekļi un administratīvais vadītājs. Priekšlikumu par darbinieku skaita palielināšanu var pieņemt tikai, vienbalsīgi lemjot par to Pārvaldības komitejā.

7. pants

Pārvaldības komiteja

1. Pārvaldības komitejā no katras dalībvalsts ir viens loceklis, kas ir dalībvalstī izveidotās VRI vadītājs vai norikots augsta līmeņa pārstāvis, kurš atbild galvenokārt par elektronisko komunikāciju tīklu un pakalpojumu ikdienas darba pārraudzību, un viens Komisijas pārstāvis.

Katram komitejas loceklim ir viena balss.

9. pants

Administratīvā vadītāja uzdevumi

Uz Pārvaldības komiteju *mutatis mutandis* attiecas 4. pants.

2. Pārvaldības komiteja izraugās administratīvo vadītāju. Izraudzītais administratīvais vadītājs nepiedalās šāda lēmuma sagatavošanā un par to nebalso.

3. Pārvaldības komiteja sniedz padomus administratīvajam vadītājam amata pienākumu izpildē.

4. Pārvaldības komiteja ir atbildīga par darbinieku iecelšanu.

5. Pārvaldības komiteja palīdz ekspertu darba grupai tās darbā.

8. pants

Administratīvais vadītājs

1. Administratīvais vadītājs ir pakļauts Pārvaldības komitejai. Administratīvais vadītājs savu funkciju izpildē nedz prasa, nedz pieņem norādījumus no dalībvalsts, VRI, Komisijas vai jebkuras trešās personas.

2. Administratīvo vadītāju atklātā konkursā izraugās Pārvaldības komiteja, pamatojoties uz sasniegumiem, prasmēm un pieredzi, kas svarīga attiecībā uz elektronisko komunikāciju tīkliem un pakalpojumiem. Pirms iecelšanas amatā Eiropas Parlaments un Komisija var sniegt nesaistošu atzinumu par Regulatoru padomes izraudzītā kandidāta atbilstību. Šajā nolūkā Eiropas Parlamenta atbildīgā komiteja uzaicina kandidātu teikt uzrunu un atbildēt uz komitejas locekļu jautājumiem.

3. Administratīvā vadītāja pilnvaru termiņš ir trīs gadi.

4. Pārvaldības komiteja, ņemot vērā priekšsēdētāja veikto novērtējuma ziņojumu un tikai gadījumos, kad to var pamatot ar BEREC pienākumiem un tai izvirzītajām prasībām, var vienu reizi pagarināt administratīvā vadītāja pilnvaru termiņu par ne vairāk kā trim gadiem.

Pārvaldības komiteja informē Eiropas Parlamentu par nodomu pagarināt administratīvā vadītāja pilnvaru termiņu.

Ja pilnvaru termiņu nepagarina, administratīvais vadītājs pilda savus pienākumus, līdz tiek iecelts viņa pilnvaru pārņēmējs.

1. Administratīvais vadītājs ir atbildīgs par biroja vadīšanu.

2. Administratīvais vadītājs palīdz sagatavot Regulatoru padomes, Pārvaldības komitejas un ekspertu darba grupas darba kārtību. Viņš bez balsis tiesībām piedalās Regulatoru padomes un Pārvaldības komitejas darbā.

3. Katru gadu administratīvais vadītājs Pārvaldības komitejai palīdz sagatavot biroja darba programmas projektu nākamajam gadam. Nākamā gada darba programmas projektu līdz attiecīgā gada 30. jūnijam iesniedz Pārvaldības komitejai, un šī komiteja to pieņem līdz attiecīgā gada 30. septembrim, neierobežojot Eiropas Parlamenta un Padomes (kopā "budžeta lēmējstāde") galīgo lēmumu par subsīdiju.

4. Administratīvais vadītājs saskaņā ar Regulatoru padomes norādēm uzrauga biroja ikgadējās darba programmas īstenošanu.

5. Administratīvais vadītājs veic visus vajadzīgos pasākumus, un jo īpaši pieņem iekšējas administratīvas instrukcijas un publicē paziņojumus, lai nodrošinātu biroja darbību saskaņā ar šīs regulas noteikumiem.

6. Administratīvais vadītājs Pārvaldības komitejas pārraudzībā pilda biroja budžetu atbilstīgi 13. pantam.

7. Katru gadu administratīvais vadītājs palīdz sagatavot gada pārskata projektu par BEREC darbību, kā norādīts 5. panta 5. punktā.

10. pants

Personāls

1. Biroja personālam, tostarp administratīvajam vadītājam, piemēro Eiropas Kopienu Civildienesta noteikumus un Kopienu pārējo darbinieku nodarbinātības kārtību, kas noteikta ar Padomes Regulu (EEK, Euratom, EOTK) Nr. 259/68 ⁽¹⁾, un noteikumus, kurus Eiropas Kopienas iestādes ir kopīgi pieņēmušas ar mērķi piemērot šos civildienesta noteikumus un nodarbinātības kārtību.

2. Pārvaldības komiteja, vienojoties ar Komisiju, pieņem vajadzīgos īstenošanas pasākumus saskaņā ar Eiropas Kopienu Civildienesta noteikumu 110. pantā paredzēto kārtību.

⁽¹⁾ OV L 56, 4.3.1968., 1. lpp.

3. Pārvaldības komitejas priekšsēdētāja vietnieks izmanto pilnvaras, kādas Eiropas Kopienų Civildienesta noteikumos paredzētas iecelējēstādei un Eiropas Kopienų pārējo darbinieku nodarbināšanas kārtībā – iestādei, kura pilnvarota slēgt līgumus.

4. Pārvaldības komiteja var pieņemt noteikumus, lai norīkotus dalībvalstu ekspertus varētu uz laiku, bet ne ilgāk kā trīs gadus, nodarbināt birojā.

III NODAĻA

FINANŠU NOTEIKUMI

11. pants

Biroja budžets

1. Biroja ieņēmumus un resursus, konkrēti, veido:

- a) Kopienas subsīdija, kas ir iegrāmatota Eiropas Savienības vispārējā budžeta attiecīgajā pozīcijā (Komisijas iedaļā) atbilstīgi budžeta lēmējinstītūcijas lēmumam un saskaņā ar 2006. gada 17. maija Iestāžu nolīguma 47. punktu;
- b) dalībvalstu vai VRI finanšu ieguldījumi tiek veikti brīvprātīgi atbilstīgi 5. panta 2. punktam. Šo ieguldījumu izmanto, lai finansētu īpašas izdevumu pozīcijas, kas saistītas ar biroja darbību, kā noteikts nolīgumā, kas jāslēdz starp biroju un dalībvalstīm vai to VRI atbilstīgi 19. panta 1. punkta b) apakšpunktam Komisijas Regulā (EK, Euratom) Nr. 2343/2002 (2002. gada 19. novembris) par pamata Finanšu regulu struktūrām, kas minētas 185. pantā Padomes Regulā (EK, Euratom) Nr. 1605/2002 par Finanšu regulu, ko piemēro Eiropas Kopienų vispārējam budžetam ⁽¹⁾. Katra dalībvalsts nodrošina, ka VRI ir pietiekami finanšu resursi, kādi ir nepieciešami, lai piedalītos biroja darbā. Pirms provizoriskā Eiropas Savienības vispārējā budžeta projekta izveides birojs budžeta lēmējēstādei iesniedz atbilstīgus, savlaicīgus un detalizētus dokumentus par līdzekļiem, kas piešķirti atbilstīgi šim pantam.

2. Biroja izdevumi ir personāla, administratīvie, infrastruktūras un darbības izdevumi.

3. Ieņēmumi un izdevumi ir līdzsvarā.

4. Visus ieņēmumus un izdevumus prognozē katram finanšu gadam, kas atbilst kalendārajam gadam, un iegrāmato biroja budžetā.

5. Biroja organizatorisko un finanšu struktūru pārskata, kad pagājuši pieci gadi kopš tā dibināšanas.

12. pants

Budžeta izveide

1. Līdz katra gada 15. februārim administratīvais vadītājs palīdz Pārvaldības komitejai sagatavot provizorisko budžeta projektu, kas ietver izdevumus, kuri paredzēti nākamajā finanšu gadā, kopā ar provizorisko amatu sarakstu. Katru gadu Pārvaldības komiteja, pamatojoties uz projektu, sagatavo biroja ieņēmumu un izdevumu tāmi nākamajam finanšu gadam. Šo tāmi, iekļaujot amatu saraksta projektu, Pārvaldības komiteja nosūta Komisijai līdz 31. martam.

2. Komisija tāmi nosūta budžeta lēmējēstādei kopā ar provizorisku Eiropas Savienības budžeta projektu.

3. Pamatojoties uz tāmi, Komisija provizoriskajā Eiropas Savienības vispārējā budžeta projektā iekļauj prognozes, kuras tā uzskata par nepieciešamām, ņemot vērā štatu sarakstu, un iesaka subsīdijas apjomu.

4. Budžeta lēmējēstāde pieņem biroja štatu sarakstu.

5. Biroja budžetu sagatavo Pārvaldības komiteja. Tas kļūst galīgs pēc Eiropas Savienības vispārējā budžeta pieņemšanas galīgajā variantā. Vajadzības gadījumā to attiecīgi koriģē.

6. Pārvaldības komiteja uzreiz dara zināmu budžeta iestādēm nodomu īstenot visus projektus, kas var ievērojami finanšu ietekmēt tās budžeta finansējumu, jo īpaši – visus projektus, kas saistīti ar īpašumu, piemēram, ēku nomu vai pirkšanu. Tā par šādiem projektiem informē Komisiju. Ja kāda no divām budžeta lēmējēstādēm paredz sniegt atzinumu, tā divu nedēļu laikā no brīža, kad saņemta informācija par nekustamā īpašuma projektu, paziņo Pārvaldības komitejai par nodomu sniegt atzinumu. Ja atbildes nav, Pārvaldības komiteja var veikt plānoto darbību.

13. pants

Budžeta īstenošana un kontrole

1. Administratīvais vadītājs darbojas kā kredītrīkotājs un īsteno biroja budžetu Pārvaldības komitejas pārraudzībā.

2. Pārvaldības komiteja sagatavo gada pārskatu par biroja darbību, kā arī ticamības deklarāciju. Šos dokumentus publisko.

⁽¹⁾ OV L 357, 31.12.2002., 72. pp.

3. Pēc katra finanšu gada beigām līdz 1. martam biroja grāmatvedis Komisijas grāmatvedim un Revīzijas palātai iesniedz provizoriskus pārskatus, kā arī ziņojumu par attiecīgā finanšu gada budžeta un finanšu pārvaldību. Biroja grāmatvedis ziņojumu par budžeta un finanšu pārvaldību līdz nākamā gada 31. martam iesniedz arī Eiropas Parlamentam un Padomei. Tad Komisijas grāmatvedis konsolidē iestāžu un decentralizēto struktūru provizoriskos pārskatus saskaņā ar Regulas (EK, Euratom) Nr. 1605/2002 128. pantu.

4. Pēc katra finanšu gada beigām līdz 31. martam Komisijas grāmatvedis Revīzijas palātai iesniedz biroja provizoriskus pārskatus kopā ar ziņojumu par attiecīgā finanšu gada budžeta un finanšu pārvaldību. Pārskatu par attiecīgā finanšu gada budžeta un finanšu pārvaldību nosūta arī Eiropas Parlamentam un Padomei.

5. Pēc Revīzijas palātas apsvērumu saņemšanas par biroja provizoriskajiem pārskatiem saskaņā ar Regulas (EK, Euratom) Nr. 1605/2002 129. pantu administratīvais vadītājs, uzņemoties atbildību, sagatavo biroja galīgos pārskatus un nosūta tos Pārvaldības komitejai atzinuma sniegšanai.

6. Pārvaldības komiteja sniedz atzinumu par biroja galīgajiem pārskatiem.

7. Administratīvais vadītājs šos galīgos pārskatus kopā ar Pārvaldības komitejas atzinumu vēlākais līdz 1. jūlijam pēc attiecīgā finanšu gada beigām nosūta Eiropas Parlamentam, Padomei, Komisijai un Revīzijas palātai.

8. Galīgos pārskatus publicē.

9. Pārvaldības komiteja līdz 15. oktobrim nosūta Revīzijas palātai atbildi uz tās apsvērumiem. Pārvaldības komiteja šo atbildi nosūta arī Eiropas Parlamentam un Komisijai.

10. Pēc Eiropas Parlamenta pieprasījuma un atbilstīgi Regulas (EK, Euratom) Nr. 1605/2002 146. panta 3. punktam Pārvaldības komiteja iesniedz informāciju, kas vajadzīga, lai netraucēti piemērotu budžeta izpildes apstiprināšanas procedūru par attiecīgo finanšu gadu.

11. Eiropas Parlaments pēc Padomes ieteikuma, kas pieņemusi lēmumu ar kvalificētu balsu vairākumu, līdz N + 2 gada 15. maijam sniedz Pārvaldības komitejai apstiprinājumu par N finanšu gada budžeta izpildi.

14. pants

Iekšējās kontroles sistēmas

Komisijas iekšējais revidents ir atbildīgs par biroja revīziju.

15. pants

Finanšu noteikumi

Birojam piemēro Regulu (EK, Euratom) Nr. 2343/2002. Birojam piemērojamos turpmākos finanšu noteikumus sagatavo Pārvaldības komiteja pēc apspriešanās ar Komisiju. Šie noteikumi var atšķirties no Regulas (EK, Euratom) Nr. 2343/2002 prasībām, ja biroja darbības nodrošināšanai jāveic īpašas darbības un tikai, ja saņemts iepriekšējs Komisijas apstiprinājums.

16. pants

Krāpšanas apkarošanas pasākumi

1. Krāpšanas, korupcijas un citu nelikumīgu darbību apkarošanai biroja bez ierobežojumiem piemēro Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (EK) Nr. 1073/1999 (1999. gada 25. maijs) par izmeklēšanu, ko veic Eiropas Birojs krāpšanas apkarošanai (OLAF) ⁽¹⁾.

2. Birojs pievienojas Eiropas Parlamenta, Eiropas Savienības Padomes un Eiropas Kopienų Komisijas Iestāžu nolīgumam (1999. gada 25. maijs) par iekšējo izmeklēšanu, ko veic Eiropas Birojs krāpšanas apkarošanai (OLAF) ⁽²⁾, un tas nekavējoties pieņem attiecīgus noteikumus, kas ir saistoši visam biroja personālam.

3. Finansējuma lēmumos, nolīgumos un no tiem izrietošajos īstenošanas instrumentos nepārprotami paredz, ka vajadzības gadījumā Revīzijas palāta un OLAF var veikt pārbaudes uz vietas pie biroja izmaksāto līdzekļu saņēmēja, kā arī pie personāla, kas atbild par līdzekļu piešķiršanu.

IV NODAĻA

VISPĀRĪGI NOTEIKUMI

17. pants

Apspriedes

Attiecīgos gadījumos BEREC, pirms tā pieņem atzinumus, regulatīvo paraugpraksi vai ziņojumus, apspriežas ar ieinteresētajām pusēm un dod tām iespēju piemērotos termiņos iesniegt savus komentārus. BEREC, neskarot 20. pantu, publisko apspriežu rezultātus.

⁽¹⁾ OV L 136, 31.5.1999., 1. lpp.

⁽²⁾ OV L 136, 31.5.1999., 15. lpp.

18. pants

Pārredzamība un atbildība

BEREC un birojs veic savu darbību, ievērojot augstu pārredzamības līmeni. *BEREC* un birojs nodrošina, ka sabiedrība un ieinteresētās puses saņem objektīvu, ticamu un viegli pieejamu informāciju, īpaši par tās darba rezultātiem.

19. pants

Informācijas sniegšana *BEREC* un birojam

Komisija un VRI sniedz informāciju, ko *BEREC* un birojs ir lūguši, lai *BEREC* un birojs varētu pildīt savus uzdevumus. Šo informāciju pārvalda saskaņā ar noteikumiem, kas izklāstīti Direktīvas 2002/21/EK (pamatdirektīva) 5. pantā.

20. pants

Konfidencialitāte

Saskaņā ar 22. pantu ne *BEREC*, ne birojs nepublicē un neizpauž trešām personām informāciju, ko tie apstrādā vai saņem, ja attiecībā uz to prasīts ievērot konfidencialitāti.

Regulatoru padomes un Pārvaldības komitejas locekļi, administratīvais vadītājs, pieaicinātie eksperti, tostarp ekspertu darba grupu eksperti, un biroja darbinieki pilda konfidencialitātes prasības atbilstīgi Līguma 287. pantam, pat ja tiem vairs nav jāpilda savi pienākumi.

BEREC un birojs nosaka iekšējās procedūras noteikumus 1. un 2. punktā minēto konfidencialitātes noteikumu īstenošanas praktiskai izpildei.

21. pants

Interesešu deklarācija

Regulatoru padomes un Pārvaldības komitejas locekļi, administratīvais vadītājs un biroja darbinieki iesniedz ikgadējo saistību deklarāciju un interesešu deklarāciju, norādot, ka tiem nav tiešu vai netiešu interesešu, kuras varētu uzskatīt par tādām, kas ietekmē to neatkarību. Šādas deklarācijas iesniedz rakstveidā. Regulatoru padomes un Pārvaldības komitejas locekļu, kā arī administratīvā vadītāja interesešu deklarāciju publisko.

22. pants

Pieklūve dokumentiem

1. Uz *BEREC* un biroja rīcībā esošajiem dokumentiem attiecas Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (EK) Nr. 1049/2001 (2001. gada 30. maijs) par publisku piekļuvi Eiropas Parlamenta, Padomes un Komisijas dokumentiem ⁽¹⁾.

2. Sešu mēnešu laikā pēc dienas, kad *BEREC* un birojs faktiski sāk darboties, Regulatoru padome un Pārvaldības komiteja pieņem praktiskus pasākumus Regulas (EK) Nr. 1049/2001 piemērošanai.

3. Par lēmumiem, kas pieņemti saskaņā ar Regulas (EK) Nr. 1049/2001 8. pantu, var sūdzēties tiesībsargam vai ierosināt lietu Eiropas Kopienų Tiesā, attiecīgi ievērojot Līguma 195. un 230. pantā izklāstītos nosacījumus.

23. pants

Privilēģijas un imunitāte

Uz biroju un tās personālu attiecas Protokols par Eiropas Kopienų privilēģijām un imunitāti.

24. pants

Biroja atbildība

1. Attiecībā uz nelīgumisku atbildību birojs atbilstīgi vispārīgiem principiem, kas kopēji dalībvalstu tiesību aktos, atlīdzina visus zaudējumus, kurus, pildot savus pienākumus, radījis birojs vai tās darbinieki. Visi strīdi par šādu kaitējumu kompensāciju ir Eiropas Kopienų Tiesas kompetencē.

2. Biroja darbinieku personisko finansiālo un disciplināro atbildību pret biroju nosaka ar atbilstīgajiem noteikumiem, ko piemēro biroja personālam.

V NODAĻA

NOBEIGUMA NOTEIKUMI

25. pants

Novērtējums un pārskats

Triju gadu laikā pēc *BEREC* un biroja faktiskās darbības sākšanas Komisija publicē vispārēja novērtējuma ziņojumu par pieredzi, kas gūta *BEREC* un biroja darbā. Novērtējuma ziņojums aptver *BEREC* un biroja darba rezultātus un metodes saistībā ar to

⁽¹⁾ OV L 145, 31.5.2001., 43. lpp.

mērķiem, pilnvarām un uzdevumiem, kas noteikti šajā regulā un ikgadējās darba programmās. Novērtējuma ziņojumā ņem vērā ieinteresēto personu viedokli gan Kopienas, gan valsts līmenī un ziņojumu nosūta Eiropas Parlamentam un Padomei. Eiropas Parlaments par novērtējuma ziņojumu sniedz atzinumu.

26. pants

Stāšanās spēkā

Šī regula stājas spēkā divdesmitajā dienā pēc tās publicēšanas Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī.

Šī regula uzliek saistības kopumā un ir tieši piemērojama visās dalībvalstīs.

Strasbūrā, 2009. gada 25. novembrī

*Eiropas Parlamenta vārdā –
priekšsēdētājs*
J. BUZEK

*Padomes vārdā –
priekšsēdētāja*
Å. TORSTENSSON

DIREKTĪVAS

EIROPAS PARLAMENTA UN PADOMES DIREKTĪVA 2009/136/EK

(2009. gada 25. novembris),

ar ko groza Direktīvu 2002/22/EK par universālo pakalpojumu un lietotāju tiesībām attiecībā uz elektronisko sakaru tīkliem un pakalpojumiem, Direktīvu 2002/58/EK par personas datu apstrādi un privātās dzīves aizsardzību elektronisko komunikāciju nozarē un Regulu (EK) Nr. 2006/2004 par sadarbību starp valstu iestādēm, kas atbildīgas par tiesību aktu īstenošanu patērētāju tiesību aizsardzības jomā

(Dokuments attiecas uz EEZ)

EIROPAS PARLAMENTS UN EIROPAS SAVIENĪBAS PADOME,

ņemot vērā Eiropas Kopienas dibināšanas līgumu un jo īpaši tā 95. pantu,

ņemot vērā Komisijas priekšlikumu,

ņemot vērā Eiropas Ekonomikas un sociālo lietu komitejas atzinumu ⁽¹⁾,ņemot vērā Reģionu komitejas atzinumu ⁽²⁾,ņemot vērā Eiropas Datu aizsardzības uzraudzītāja atzinumu ⁽³⁾,saskaņā ar Līguma 251. pantā noteikto procedūru ⁽⁴⁾,

tā kā:

- (1) Komisija regulāri pārskata piecu direktīvu, kas veido pašreizējo tiesisko regulējumu elektronisko komunikāciju tīklu un pakalpojumu jomā darbību (Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2002/19/EK (2002. gada 7. marts) par piekļuvi elektronisko komunikāciju tīkliem un ar tiem saistītām iekārtām un to savstarpēju savienojumu (Piekļuves direktīva) ⁽⁵⁾, Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2002/20/EK (2002. gada 7. marts) par elektronisko komunikāciju tīklu un pakalpojumu atļaušanu (Atļauju izsniegšanas direktīva) ⁽⁶⁾, Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2002/21/EK (2002. gada 7. marts) par kopējiem

reglamentējošiem noteikumiem attiecībā uz elektronisko komunikāciju tīkliem un pakalpojumiem (pamatdirektīva) ⁽⁷⁾, Direktīva 2002/22/EK (Universālā pakalpojuma direktīva) ⁽⁸⁾ un Direktīva 2002/58/EK (Direktīva par privāto dzīvi un elektronisko komunikāciju) ⁽⁹⁾ (turpmāk visas kopā "pamatdirektīva un īpašās direktīvas")), lai jo īpaši apzinātu nepieciešamību izdarīt tajās grozījumus, lai ņemtu vērā tehnoloģiju un tirgus attīstību.

- (2) Šādā nolūkā Komisija izklāstīja savus atzinumus 2006. gada 29. jūnija Paziņojumā Padomei, Eiropas Parlamentam, Eiropas Ekonomikas un sociālo lietu komitejai un Reģionu komitejai par elektronisko komunikāciju tīklu un pakalpojumu ES tiesiskā regulējuma pārskatīšanu.
- (3) Elektronisko komunikāciju tīklu un pakalpojumu ES tiesiskā regulējuma reforma, tostarp pastiprinot noteikumus par lietotājiem ar invaliditāti, ir nozīmīgs solis vienlaicīgā virzībā uz Vienotas Eiropas informācijas telpas un iekļaujošas informācijas sabiedrības izveidi. Šie mērķi ir iekļauti informācijas sabiedrības izveides stratēģiskajā pamatplānā, kas izklāstīts Komisijas 2005. gada 1. jūnija Paziņojumā Padomei, Eiropas Parlamentam, Eiropas Ekonomikas un sociālo lietu komitejai un Reģionu komitejai "Iniciatīva i2010 – Eiropas informācijas sabiedrība izaugsmei un nodarbinātībai".
- (4) Universālā pakalpojuma būtiska prasība ir nodrošināt lietotājus pēc to pieprasījuma ar pieslēgumu publiskajam komunikāciju tīklam noteiktā atrašanās vietā par pieejamu cenu. Šī prasība attiecas uz vietējo, valsts mēroga un starptautisko telefona savienojumu nodrošināšanu, faksimila sakariem un datu sniegšanas pakalpojumiem, kuru nodrošināšanu dalībvalstis var ierobežot līdz tiešo lietotāju galvenajai atrašanās vietai vai dzīvesvietai. Nedrīkstētu

⁽¹⁾ OV C 224, 30.8.2008., 50. lpp.⁽²⁾ OV C 257, 9.10.2008., 51. lpp.⁽³⁾ OV C 181, 18.7.2008., 1. lpp.⁽⁴⁾ Eiropas Parlamenta 2008. gada 24. septembra Atzinums (*Oficiālajā Vēstnesī* vēl nav publicēts), Padomes 2009. gada 16. februāra Kopējā nostāja (OV C 103 E, 5.5.2009., 40. lpp.) un Eiropas Parlamenta 2009. gada 6. maija Nostāja un Padomes 2009. gada 26. oktobra Lēmums.⁽⁵⁾ OV L 108, 24.4.2002., 7. lpp.⁽⁶⁾ OV L 108, 24.4.2002., 21. lpp.⁽⁷⁾ OV L 108, 24.4.2002., 33. lpp.⁽⁸⁾ OV L 108, 24.4.2002., 51. lpp.⁽⁹⁾ OV L 201, 31.7.2002., 37. lpp.

pastāvēt ierobežojumi tehniskajiem līdzekļiem, ar kuriem šos pakalpojumus nodrošina, ļaujot izmantot kabeļu vai mobilo tehnoloģiju, kā arī ierobežojumi attiecībā uz to, kuri operatori pilda daļu vai visas universālā pakalpojuma saistības.

- (5) Datu savienojumam ar publisko komunikāciju tīklu noteiktā atrašanās vietā vajadzētu būt spējīgam uzturēt datu apmaiņu tādā ātrumā, kas ir pietiekams piekļuvei tiešsaistes pakalpojumiem, tādiem kā tiem, kurus nodrošina publiskais internets. Attiecīgā lietotāja interneta pieejas ātrums var būt atkarīgs no vairākiem faktoriem, ietverot interneta nodrošinātāja(-u) pieslēgumu, kā arī attiecīgo pieslēguma izmantošanas lietojumprogrammu. Datu pārraides ātrums, kādu var uzturēt viens pieslēgums publiskajam komunikāciju tīklam, ir atkarīgs no abonenta gala iekārtas iespējām, kā arī no pieslēguma. Šā iemesla dēļ nav jānosaka īpašs datu vai bitu pārraides ātrums Kopienas līmenī. Ir vajadzīga elastīga pieeja, lai ļautu dalībvalstīm vajadzības gadījumā veikt pasākumus nolūkā nodrošināt to, ka datu savienojums spēj uzturēt datu pārraides apmierinošu ātrumu, kas ir pietiekams, lai nodrošinātu piekļuvi internetam, kā to noteikušas dalībvalstis, pienācīgi ņemot vērā valsts tirgu īpašos apstākļus, piemēram, joslas platumu, ko attiecīgajā dalībvalstī izmanto vairākums abonentu un tehnoloģiskās iespējas, ar noteikumu, ka šo pasākumu mērķis ir novērst traucējumus tirgū. Ja, pienācīgi ņemot vērā izmaksas un ieņēmumus, kā arī nemateriālo labumu, ko nodrošina attiecīgo pakalpojumu sniegšana, šādi pasākumi konkrētajam uzņēmumam rada netaisnīgu slogu, to izmaksas var iekļaut universālā pakalpojuma saistību jebkurā neto izmaksu aprēķinā. Var arī nodrošināt tīkla pamata infrastruktūras alternatīvu finansēšanu, saskaņā ar Kopienas tiesībām vai nu piesaistot Kopienas finansējumu, vai veicot valsts pasākumus.
- (6) Šis noteikums neskar Komisijas pienākumu veikt universālā pakalpojuma saistību pārskatīšanu, kas var ietvert šādu saistību finansēšanu saskaņā ar Direktīvas 2002/22/EK (Universālā pakalpojuma direktīva) 15. pantu, un vajadzības gadījumā Komisijas pienākumu iesniegt reformas priekšlikumu, lai ņemtu vērā sabiedrības interešu mērķus.
- (7) Skaidrības un vienkāršības labad šajā direktīvā iekļauti vienīgi grozījumi Direktīvā 2002/22/EK (Universālā pakalpojuma direktīva) un Direktīvā 2002/58/EK (Direktīva par privāto dzīvi un elektronisko komunikāciju).
- (8) Neskarot Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 1999/5/EK (1999. gada 9. marts) par radioiekārtām un telekomunikāciju termināla iekārtām un to atbilstības

savstarpējo atzīšanu⁽¹⁾ un jo īpaši tās 3. panta 3. punkta f) apakšpunktā ietvertās prasības par izmantošanas atvieglošanu personām ar invaliditāti, daži gala iekārtu aspekti, arī tiešajiem lietotājiem, kas ir personas ar invaliditāti, kura radusies veselības traucējumu vai novecošanas dēļ, paredzētas iekārtas patērētāju telpās, būtu jāietver Direktīvas 2002/22/EK (Universālā pakalpojuma direktīva) darbības jomā, lai atvieglinātu piekļuvi tīkliem un pakalpojumu lietojumu. Pie tādām iekārtām pašlaik pieder radio un televīzijas uztvērēju gala iekārtas, kā arī īpašas gala iekārtas vārdzirdīgiem lietotājiem.

- (9) Dalībvalstīm būtu jāievieš pasākumi, lai veicinātu tāda tirgus izveidi, kurā ir plaši pieejami ražojumi un pakalpojumi, arī tādi, kas domāti tiešajiem lietotājiem, kuri ir personas ar invaliditāti. To var panākt, *inter alia*, atsaucoties uz Eiropas standartiem, ieviešot elektronisku piekļuvi (e-piekļuvi) prasībām, ko izvirza publiskā iepirkuma procedūrām un uzaicinājumiem uz konkursu saistībā ar pakalpojumu nodrošināšanu, un īstenojot tiesību aktus, kuros ir atbalstītas tiešo lietotāju, kas ir personas ar invaliditāti, tiesības.
- (10) Ja uzņēmums, kurš saskaņā ar Direktīvas 2002/22/EK (Universālā pakalpojuma direktīva) 4. pantu ir paredzēts, lai sniegtu universālu pakalpojumu, un šis uzņēmums, ņemot vērā tā universālā pakalpojuma sniedzēja saistības, izvēlas būtisku vietējā piekļuves tīkla aktīvu daļu vai visus šos tīkla aktīvus, kas atrodas valsts teritorijā, nodot atsevišķai juridiskai vienībai, kam ir cits tiešais īpašnieks, valsts regulatīvajai iestādei būtu jānovērtē šāda darījuma sekas, lai nodrošinātu, ka universālā pakalpojuma saistības arī turpmāk attiecas uz visu valsts teritoriju vai uz konkrētām tās daļām. Šajā sakarībā uzņēmumam jau iepriekš par nodošanu būtu jāinformē valsts regulatīvā iestāde, kas uzticējusi pildīt universālā pakalpojuma saistības. Valsts regulatīvās iestādes novērtējumam nevajadzētu ierobežot darījuma pabeigšanu.
- (11) Tehnoloģiju attīstība ir novedusi pie taksofonu skaita būtiska samazinājuma. Lai nodrošinātu tehnoloģisko neitralitāti un sabiedrības nepārtrauktu piekļuvi balss telefonijai, valsts regulatīvajām iestādēm vajadzētu būt tiesīgām uzlikt uzņēmumiem pienākumu nodrošināt ne tikai taksofonu pieejamību, kas apmierina tiešo lietotāju pamatotās vajadzības, bet arī vajadzības gadījumā šim nolūkam izveidot alternatīvus publiskās balss telefonijas piekļuves punktus.
- (12) Būtu jānodrošina, lai tiešajiem lietotājiem, kas ir personas ar invaliditāti, būtu tāda pati piekļuve pakalpojumiem, kāda ir citiem tiešajiem lietotājiem. Šajā ziņā tiešo lietotāju, kas ir personas ar invaliditāti, piekļuvei vajadzētu būt tādai pašai, kādu saņem citi tā paša pakalpojuma tiešie lietotāji, tikai ar citu līdzekļu starpniecību.

⁽¹⁾ OV L 91, 7.4.1999., 10. lpp.

- (13) Definīcijas ir jāpielāgo, lai panāktu atbilstību tehnoloģiskās neitralitātes principam un sekotu tehnoloģiju attīstības tempam. Jo īpaši pakalpojuma sniegšanas nosacījumi būtu jānošķir no publiski pieejamu telefona pakalpojumu faktiskajiem definīcijas elementiem, t. i., elektroniskas komunikācijas pakalpojumi, kas sabiedrībai darīti pieejami vietējo vai vietējo un starptautisko izsaukumu veikšanai un saņemšanai tieši vai netieši, ar operatora izvēli vai iepriekšēju izvēli, vai ar tālākpārdošanas palīdzību, ar numuru vai numuriem attiecīgās attiecīgās valsts vai starptautiskajā numerācijas plānā, neatkarīgi no tā, vai pakalpojumā izmanto ķēžu komutācijas vai pakešu komutācijas tehnoloģiju. Tādu pakalpojumu būtība nosaka, ka tie notiek divos virzienos, ļaujot abām pusēm sazināties. Pakalpojums, kas neatbilst visiem šiem nosacījumiem, piemēram, klikšķināma (*click-through*) programma klientu apkalpošanas tīkla lapā nav publiski pieejams telefona pakalpojums. Pie publiski pieejamiem telefona pakalpojumiem pieder arī tādi, kuri ir īpaši paredzēti tiešajiem lietotājiem, kas ir personas ar invaliditāti, un kuros izmanto tekstu pārsūtīšanas vai pilnīgu sarunu pakalpojumus.
- (14) Jāprecizē, ka pie netiešas pakalpojumu sniegšanas var piederēt situācijas, kad saziņa sākas, izvēloties informācijas nesēju vai iepriekš izvēloties informācijas nesēju, vai arī, ja pakalpojuma sniedzējs tālākpārdod vai pārdod ar citu zīmolu publiski pieejamus telefona pakalpojumus, ko sniedz cits uzņēmums.
- (15) Tehnoloģiju un tirgus attīstības rezultātā komunikāciju tīklos arvien vairāk izmanto interneta protokola (IP) tehnoloģiju, un patērētājiem paveras arvien plašākas iespējas izvēlēties starp vairākiem konkurējošiem balss pakalpojumu sniedzējiem. Tāpēc dalībvalstīm vajadzētu būt iespējai nošķirt universālā pakalpojuma saistības par pieslēguma publiskajam sakaru tīklam nodrošināšanu noteiktā atrašanās vietā un saistības par publiski pieejamu telefonpakalpojumu nodrošināšanu. Šādai nošķiršanai nebūtu jāietekmē universālā pakalpojuma saistību darbības jomu, kas noteikta un pārskatīta Kopienas līmenī.
- (16) Saskaņā ar subsidiaritātes principu dalībvalstīm, pamatojoties uz objektīviem kritērijiem, jāpieņem lēmums, kuriem uzņēmumiem šajā direktīvā ir uzliktas universālā pakalpojuma saistības, attiecīgos gadījumos ņemot vērā uzņēmuma spēju un vēlmi uzņemt visas universālā pakalpojuma saistības vai to daļu. Tas neliedz dalībvalstīm iespēju izraudzīšanās procesā iekļaut īpašus ar efektivitāti pamatotus nosacījumus, ietverot, *inter alia*, ģeogrāfisko zonu vai sastāvdaļu grupēšanu vai nosakot īsākos pieļaujamus izraudzīšanās termiņus.
- (17) Valsts regulatīvajām iestādēm vajadzētu būt iespējai izraudzīt mazumtirdzniecības tarifu līmeni un attīstības tendences pakalpojumiem, kas ir iekļauti universālā pakalpojuma saistību darbības jomā, pat ja dalībvalstī vēl nav izraudzīts uzņēmums, kas sniegtu universālo pakalpojumu. Tādos gadījumos pārraudzība būtu jāveic tā, lai neradītu pārlicēģu administratīvu nastu nedz valsts regulatīvajām iestādēm, nedz uzņēmumiem, kas sniedz šādu pakalpojumu.
- (18) Būtu jāsvīturo liekās saistības, kas tika noteiktas, lai veicinātu pāreju no 1998. gada tiesiskā regulējuma uz 2002. gada regulējumu, kā arī citi noteikumi, kuri pārklājas ar Direktīvas 2002/21/EK (pamatdirektīva) noteikumiem vai dublēt tos.
- (19) Vairs nav nepieciešama un tāpēc būtu jāatceļ prasība mazumtirdzniecības līmenī nodrošināt nomāto līniju minimālo kopumu, kas bija nepieciešama, lai nodrošinātu 1998. gada tiesiskā regulējuma noteikumu piemērošanas turpināmību nomāto līniju jomā, kurā vēl nebija pietiekami pilnvērtīgas konkurences laikā, kad stājās spēkā 2002. gada regulējums.
- (20) Ja operatora izvēli vai operatora iepriekšēju izvēli turpinās tieši noteikt ar Kopienas tiesību aktiem, tas var kavēt tehnoloģiju attīstību. Šie līdzekļi drīzāk būtu jānosaka valsts regulatīvajām iestādēm tirgus analīzes rezultātā saskaņā ar Direktīvā 2002/21/EK (pamatdirektīva) izklāstītajām procedūrām un Direktīvas 2002/19/EK (Piekluves direktīva) 12. pantā minētajiem pienākumiem.
- (21) Līgumos ietvertiem noteikumiem būtu jāattiecas ne tikai uz patērētājiem, bet arī uz citiem lietotājiem, galvenokārt mikrouzņēmumiem un mazajiem un vidējiem uzņēmumiem (MVU), kas var dot priekšroku tādiem līgumiem, kas ir piemēroti patērētāju vajadzībām. Lai izvairītos no pakalpojumu sniedzējiem nevajadzīgi uzkrātajām administratīvām nastām un sarežģītības saistībā ar MVU definēšanu, līgumos ietvertiem noteikumiem nevajadzētu automātiski attiekties uz tādiem citiem lietotājiem, izņemot gadījumus, ja viņi to lūdz. Dalībvalstīm būtu jāveic attiecīgi pasākumi, lai veicinātu MVU informētību par tādu iespēju.
- (22) Tehnikas attīstības rezultātā turpmāk var izmantot citus identifikatoru veidus, papildus parastajiem numuru identifikatoru veidiem.
- (23) Elektronisko komunikāciju pakalpojumu sniedzējiem, kas pieļauj izsaukumus, būtu jānodrošina, lai to klienti saņemtu pienācīgu informāciju par to, vai ir iespējama piekluve neatliekamās palīdzības dienestiem, kā arī par visiem pakalpojumu ierobežojumiem (piemēram, ierobežotu izsaukēju atrašanās vietas informāciju vai ātrās palīdzības izsaukumu maršrutēšanu). Šādiem pakalpojumu sniedzējiem vajadzētu arī sniegt saviem klientiem precīzu un pārskatāmu informāciju sākotnējā līgumā un tad, ja notiktu kādi grozījumi piekluves nodrošināšanā, piemēram, rēķinos ietvertajā informācijā. Informācijai būtu jāaptver visi ierobežojumi no teritoriālā pārklājuma viedokļa, balstoties

- uz iecerētiem pakalpojumu tehniskiem darbības parametriem un pieejamo infrastruktūru. Ja pakalpojumus nesniedz, izmantojot pārslēdzamu telefona tīklu, informācijai būtu jāaptver arī pietiekami uzticama piekļuve un informācija par izsaucēja atrašanās vietu salīdzinājumā ar pakalpojumiem, ko sniedz, izmantojot pārslēdzamu telefona tīklu, un ņemot vērā pašreizējo tehnoloģiju un kvalitātes standartus, kā arī pakalpojumu parametru kvalitāti, kas ir noteiktas saskaņā ar Direktīvu 2002/22/EK (Universālā pakalpojuma direktīva).
- (24) Atkarībā no gala iekārtām klienta līgumā būtu konkrēti jānorāda visi ierobežojumi, ko pakalpojumu sniedzējs piemēro iekārtu lietošanai, piemēram, izmantojot mobilos telefonus ar SIM kartes atslēgšanu (*SIM-locking*), ja tādi ierobežojumi nav aizliegti attiecīgas valsts tiesību aktos, un visi maksājumi par līguma laušanu – vienai, pirms vai pēc līguma beigu datuma, par ko ir panākta vienošanās, arī visas izmaksas, ko uzliek, lai paturētu iekārtas.
- (25) Neuzliekot pakalpojumu sniedzējam pienākumu, kas paredzētu veikt darbības, kuras būtu iedarbīgākas un stiprākas par tām, ko prasa saskaņā ar Kopienas tiesībām, patērētāju līgumā būtu jānorāda, kādas darbības, ja pakalpojumu sniedzējs tās veic, viņš varētu veikt drošības vai neaizskaramības starpgadījumu, apdraudējumu vai vāju vietu gadījumā.
- (26) Lai pievērstos jautājumiem, kas skar sabiedrības intereses no komunikāciju pakalpojumu lietojuma viedokļa, un aicinātu sargāt citu cilvēku tiesības un brīvības, attiecīgām valstu iestādēm būtu jāspēj radīt un ar pakalpojumu sniedzēju palīdzību izplatīt par šādu pakalpojumu informāciju, kas skar sabiedrības intereses. Tas varētu ietvert sabiedrības intereses skarošu informāciju par autortiesību pārkāpumiem, citiem nelikumīgiem lietojumiem un kaitīga satura izplatīšanu, kā arī padomus un līdzekļus aizsardzībai pret personu drošības apdraudējumiem, kas dažos apstākļos var, piemēram, rasties no personas informācijas izpaušanas, kā arī pret privātās dzīves un personas datu apdraudējumiem, un padomus par viegli lietojamas un konfigurējamās programmatūras pieejamību, kas dotu iespēju aizsargāt bērnus vai mazāk aizsargātas personas. Informāciju varētu koordinēt, izmantojot Direktīvas 2002/22/EK (Universālā pakalpojuma direktīva) 33. panta 3. punktā ietvertu sadarbības procedūru. Tāda informācija, kas skar sabiedrības intereses, būtu jāatjaunina, kad vien tas ir vajadzīgs, un tā būtu jādara pieejama viegli saprotamā iespiestā un elektroniskā formā, kā noteikusi katra dalībvalsts, un publiski pieejamās attiecīgu iestāžu tīkla lapās. Valsts regulatīvajām iestādēm būtu jāvar uzlikt pienākumu pakalpojumu sniedzējiem izplatīt tādu standartizētu informāciju visiem klientiem tā, kā attiecīgu valsts regulatīvās iestādes to uzskata par piemērotu. Ja dalībvalstis to prasa, tāda informācija būtu jāiekļauj arī līgumos. Tomēr šādas informācijas izplatīšanai nebūtu uzņēmumiem jārada pārmerīgs apgrūtinājums. Dalībvalstīm būtu jāprasa, lai šādu informāciju izplatītu, izmantojot komunikācijas līdzekļus, ko uzņēmumi izmanto ikdienas saziņā ar abonentiem.
- (27) Abonentu tiesības lauzt līgumu bez soda piemērošanas attiecas uz grozījumiem līgumu nosacījumos, ko nosaka elektronisko komunikāciju tīkla operatori un/vai pakalpojumu sniedzēji.
- (28) Lietotājiem būtu jāvar izlemt, kādu saturu tie vēlas sūtīt un saņemt un kādus pakalpojumus, lietotnes, tehniku un programmatūru tie vēlas šim nolūkam izmantot, neskarot nepieciešamību saglabāt tīklu un pakalpojumu integritāti un drošību. Konkurences tirgus lietotājiem sniegs plašu satura, lietotņu un pakalpojumu izvēli. Valsts regulatīvajām iestādēm būtu jāveicina lietotāju spējas piekļūt informācijai un izplatīt to, un izmantot lietotnes un pakalpojumus pēc savas izvēles, kā tas noteikts Direktīvas 2002/21/EK (pamatdirektīvas) 8. pantā. Elektroniskās komunikācijas kļūst aizvien svarīgākas gan patērētājiem, gan uzņēmēj sabiedrībām, tāpēc lietotāji jebkurā gadījumā būtu pilnībā jāinformē par jebkādiem ierobežojošiem apstākļiem, ko elektronisko komunikāciju pakalpojumu izmantošanas jomā nosaka tīkla operators un/vai pakalpojumu sniedzējs. Šādā informācijā pēc pakalpojumu sniedzēja ieskatiem būtu jāprecizē vai nu attiecīgā satura, lietotnes vai pakalpojuma veids, vai atsevišķas lietotnes vai pakalpojumi, vai arī abi minētie. Atkarībā no izmantotās tehnoloģijas un ierobežojuma veida šādu ierobežojumu piemērošanai var būt vajadzīga patērēju piekrišana saskaņā ar Direktīvu 2002/58/EK (Direktīva par privāto dzīvi un elektronisko komunikāciju).
- (29) Direktīva 2002/22/EK (Universālā pakalpojuma direktīva) nedz atļauj, nedz aizliedz operatoru saskaņā ar valsts tiesībām noteiktos nosacījumus, kas ierobežo piekļuvi pakalpojumiem un lietotnēm un/vai to izmantošanu, bet prasa sniegt informāciju par šādiem nosacījumiem. Dalībvalstīm, kas vēlas īstenot pasākumus attiecībā uz lietotāju piekļuvi pakalpojumiem un lietotnēm un/vai to izmantošanu, jāievēro iedzīvotāju pamattiesības, tostarp saistībā ar privāto dzīvi un taisnīgu tiesu, un jebkuros šādos pasākumos būtu pilnībā jāņem vērā Kopienas līmenī noteiktie politikas mērķi, piemēram, Kopienas informācijas sabiedrības attīstības veicināšana.
- (30) Direktīvā 2002/22/EK (Universālā pakalpojuma direktīva) nav prasīts, lai operatori uzraudzītu to tīklos pārraidīto informāciju vai sāktu tiesvedību pret saviem klientiem šādas informācijas dēļ, kā arī nav noteikts, ka operatori par šo informāciju ir saucami pie atbildības. Atbildību saistībā ar represīvām darbībām vai kriminālvajāšanu nosaka valstu tiesību akti, ievērojot pamattiesības un pamatbrīvības, tostarp tiesības uz taisnīgu tiesu.

- (31) Kamēr nav attiecīgu Kopienas noteikumu, saturu, programmas un pakalpojumus uzskata par likumīgiem vai kaitīgiem saskaņā ar attiecīgu valstu materiālajām un procesuālajām tiesībām. Tas ir attiecīgu dalībvalstu, nevis elektronisko komunikāciju tīklu vai pakalpojumu uzdevums – pienācīgā kārtā pieņemt lēmumu par to, vai saturs, programmas un pakalpojumi ir likumīgi vai kaitīgi. Pamatdirektīva un īpašās direktīvas neskar Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2000/31/EK (2000. gada 8. jūnijs) par dažiem informācijas sabiedrības pakalpojumu tiesiskiem aspektiem, jo īpaši elektronisko tirdzniecību, iekšējā tirgū (Direktīva par elektronisko tirdzniecību) ⁽¹⁾, kurā, *inter alia*, ir definēts vienkāršu līniju (*mere conduit*) noteikums pakalpojumu sniegšanas starpniekiem.
- (32) Pārredzamu, atjauninātu un salīdzināmu tarifu pieejamība ir būtisks elements patērētājiem tirgū, kurā valda pilnvērtīga konkurence un kurā pakalpojumus piedāvā vairāki uzņēmumi. Elektronisko komunikāciju pakalpojumu patērētājiem vajadzētu būt iespējai bez grūtībām salīdzināt dažādu tirgū piedāvāto pakalpojumu cenas, pamatojoties uz viegli pieejamā veidā publiskotu informāciju par tarifiem. Lai atvieglotu cenu salīdzināšanu, valsts regulatīvajām iestādēm vajadzētu būt iespējai pieprasīt no operatoriem labāku informācijas pārskatāmību (tostarp attiecībā uz tarifiem, patēriņa tendencēm un citu attiecīgu statistiku) un nodrošināt, ka trešām personām ir tiesības bez maksas izmantot šādu publiski pieejamu informāciju, ko publiskojuši šādi uzņēmumi. Tāpat valsts regulatīvajām iestādēm vajadzētu būt pienākumam darīt pieejamus cenrāžus, ja tādi netiek piedāvāti tirgū. Operatoriem nevajadzētu būt tiesībām saņemt jebkādu atlīdzību par tādas informācijas izmantošanu, kas jau ir publiskota un tādējādi nodota atklātībā. Turklāt lietotāji un patērētāji pirms pakalpojuma iegādes būtu pienācīgi jāinformē par attiecīgo cenu vai piedāvātā pakalpojuma veidu, jo īpaši, ja par bezmaksas tālruņa numura izmantošanu ir noteikta papildu maksa. Valsts regulatīvajām iestādēm būtu jāvar prasīt, lai tādu informāciju sniegtu parasti, un dažu kategoriju pakalpojumiem, ko tās nosaka, tūlīt pirms savienojuma, ja vien valsts tiesību aktos nav noteikts citādi. Nosakot, kādu kategoriju izsaukumiem ir vajadzīga informācija par cenām pirms savienojuma, valsts regulatīvajām iestādēm būtu pienācīgi jāņem vērā pakalpojumu būtība, cenu veidošanās apstākļi, kas uz to attiecas, un – vai tos sniedz tāds pakalpojumu sniedzējs, kas nesniedz elektronisko komunikāciju pakalpojumus. Neskarot Direktīvu 2000/31/EK (Direktīva par elektronisko tirdzniecību), uzņēmumiem arī vajadzētu, ja dalībvalstis to prasa, sniegt abonentiem informāciju, kas skar sabiedrības intereses un ko sagatavo attiecīgas valstu iestādes, *inter alia*, par visbiežāk sastopamajiem pārkāpumiem un to juridiskajām sekām.
- (33) Patērētājiem būtu jāsaņem informācija par to, kādas ir viņu tiesības lietot personisku informāciju abonentu sarakstos, un jo īpaši par tādu sarakstu mērķi vai mērķiem, kā arī tiesībām netikt iekļautiem publiski pieejamos abonentu sarakstos bez maksas, kā paredzēts Direktīvā 2002/58/EK (Direktīva par privāto dzīvi un elektronisko komunikāciju). Tāpat patērētāji būtu jāinformē par sistēmām, kuras ļauj informāciju iekļaut sarakstu datu bāzēs, bet kuras neatklāj šādu informāciju sarakstu pakalpojumu lietotājiem.
- (34) Tirgū, kurā valda pilnvērtīga konkurence, būtu jānodrošina, ka lietotājiem ir iespēja saņemt kvalitatīvu pakalpojumu, kas atbilstu to prasībām, tomēr konkrētos gadījumos var būt nepieciešams publiskos komunikāciju tīklos garantēt minimālo kvalitātes līmeni, lai novērstu pakalpojuma kvalitātes pazemināšanos, piekļuves bloķēšanu un datu plūsmas palēnināšanos tīklos. Lai ievērotu pakalpojuma kvalitātes prasības, operatori var piemērot procedūras, lai izmērītu un kontrolētu datu plūsmu konkrētā tīkla posmā nolūkā nepieļaut, ka attiecīgajā posmā datu plūsma ir maksimāla vai pārmērīga, kas var radīt tīkla pārslodzi un zemu veiktspēju. Valsts regulatīvajai iestādei, darbojoties saskaņā ar pamatdirektīvas un īpašo direktīvu noteikumiem, vajadzētu kontrolēt šīs procedūras, lai nodrošinātu, ka tās neierobežo konkurenci, jo īpaši vēroties pret diskriminējošu uzvedību. Vajadzības gadījumā valsts regulatīvā iestāde var noteikt minimālās pakalpojuma kvalitātes prasības uzņēmumiem, kas nodrošina publisko komunikāciju tīklus, lai panāktu, ka pakalpojumi un lietotnes, kas atkarīgi no tīkla, tiek nodrošināti ievērojot minimālos kvalitātes standartus, kurus pārbauda Komisija. Valsts regulatīvajām iestādēm būtu jānodrošina tiesības rīkoties, lai nepieļautu pakalpojumu kvalitātes pazemināšanos, tostarp datu plūsmas traucējumus un palēnināšanos, tādējādi kaitējot patērētājiem. Tomēr, tā kā nepastāvīgi kvalitātes uzlabojumi var būtiski kavēt iekšējā tirgus attīstību, Komisijai būtu jānovērtē visas prasības, ko valsts regulatīvās iestādes gatavojas noteikt, lai regulatīvus pasākumus varētu ieviest visā Kopienā un vajadzības gadījumā izplatītu komentārus un ieteikumus ar mērķi panākt konsekventu kvalitātes uzlabojumu piemērošanu visā Kopienā.
- (35) Nākotnes IP tīklos, kur pakalpojuma sniegšana var būt nošķirta no tīkla nodrošināšanas, dalībvalstīm būtu jānosaka vispiemērotākie pasākumi, kas veicami, lai katastrofālu tīkla darbības pārrāvumu vai *force majeure* gadījumā nodrošinātu piekļuvi publiski pieejamiem telefona pakalpojumiem, izmantojot publiskos komunikāciju tīklus, un nepārtraukt neatliekamās palīdzības dienestu pieejamību, ņemot vērā dažādu tipu abonentu prioritātes un tehniskos ierobežojumus.

(¹) OV L 178, 17.7.2000., 1. lpp.

- (36) Lai nodrošinātu to, ka tiešie lietotāji, kas ir personas ar invaliditāti, var izmantot konkurenci un izvēlēties pakalpojumu sniedzēju tāpat kā lielākā daļa tiešo lietotāju, attiecīgajām valstu iestādēm attiecīgā gadījumā un atbilstīgi konkrētās valsts apstākļiem būtu jānorāda patērētāju aizsardzības prasības, kas jāievēro uzņēmumiem, kuri sniedz publiski pieejamus elektronisko komunikāciju pakalpojumus. Šādas prasības jo īpaši var ietvert prasību, lai uzņēmumi nodrošinātu to, ka tiešie lietotāji, kas ir personas ar invaliditāti, var izmantot viņu pakalpojumus ar tādiem pašiem noteikumiem, arī tādām pašām cenām un tarifiem kā tie, ko viņi piedāvā pārējiem tiešajiem lietotājiem, un iekasēt tādas pašas cenas par pakalpojumiem neatkarīgi no viņiem radītām papildu izmaksām. Citas prasības var attiekties uz uzņēmumu savstarpējiem vairumtirdzniecības mehānismiem.
- (37) Operatora palīdzības pakalpojumi ietver vairākus atšķirīgus pakalpojumus lietotājiem. Par šādu pakalpojumu sniegšanu komerciālās sarunās būtu jāvienojas publisko komunikāciju tīklu operatori un operatora palīdzības pakalpojumu sniedzējiem, kā tas notiek jebkura cita klientu atbalsta dienesta gadījumā, un tādējādi nav vajadzības arī turpmāk prasīt šādu pakalpojumu sniegšanu. Tāpēc attiecīgās saistības būtu jāatceļ.
- (38) Sarakstu aptauju pakalpojumi būtu jāsniedz, un bieži vien tos sniedz tirgus konkurences apstākļos, saskaņā ar 5. pantu Komisijas Direktīvā 2002/77/EK (2002. gada 16. septembris) par konkurenci elektronisko komunikāciju tīklu un pakalpojumu tirgū⁽¹⁾. Veicot vairumtirdzniecības pasākumus, ar kuriem nodrošina tiešo lietotāju (gan fiksēto, gan mobilo sakaru lietotāju) datu iekļaušanu datu bāzēs, būtu jāievēro personas datu aizsardzības noteikumi, tostarp Direktīvas 2002/58/EK (Direktīva par privāto dzīvi un elektronisko komunikāciju) 12. pants. Būtu jāparedz šādu datu uz izmaksām orientēta sniegšana pakalpojumu sniedzējiem, paredzot iespēju dalībvalstīm izveidot centralizētu mehānismu, lai uzziņu dienestiem sniegtu apkopotu visaptverošu informāciju, un jānodrošina tīkla piekļuve atbilstīgi pamatotiem un pārredzamiem nosacījumiem, lai nodrošinātu, ka tiešie lietotāji var pilnībā izmantot konkurences sniegtās iespējas, kuras galīgais mērķis ir atcelt šo pakalpojumu mazumtirdzniecības regulējumu un sniegt uzziņu pakalpojumus saskaņā ar pamatotiem un pārredzamiem nosacījumiem.
- (39) Tiešajiem lietotājiem vajadzētu būt iespējai izsaukt neatliekamās palīdzības dienestus un piekļūt tiem, izmantojot jebkura veida telefona pakalpojumus, ar ko nodrošina iespēju veikt balss izsaukumus ar numuru vai numuriem valsts vai starptautiskajā numerācijas plānā. Dalībvalstis, kurās līdztekus numuram "112" tiek izmantoti valsts neatliekamās palīdzības dienestu numuri, var uzņēmumiem uzlikt līdzvērtīgas saistības par piekļuvi šiem valsts neatliekamās palīdzības dienestu numuriem. Neatliekamās palīdzības iestādēm būtu jāspēj apstrādāt izsaukumus uz numuru "112" un atbildēt uz tiem vismaz tikpat ātri un efektīvi kā uz izsaukumiem, ko veic uz valsts neatliekamās palīdzības dienestu numuriem. Lai uzlabotu Eiropas Savienībā ceļojošu iedzīvotāju aizsardzību un drošību, svarīgi ir labāk informēt par numuru "112". Tādēļ iedzīvotāji, ceļojot ikvienā dalībvalstī, būtu pilnībā jāinformē – jo īpaši ar informāciju, kas sniegta starptautiskajās autoostās, dzelzceļa stacijās, ostās vai lidostās un telefona abonētu sarakstos, taksofona kabīnēs, abonentiem izsniegtajos materiālos un rēķinos – par to, ka visā Kopienā "112" var izmantot kā vienotu neatliekamās palīdzības dienestu numuru. Tas galvenokārt ir dalībvalstu pienākums, bet Komisijai vajadzētu arī turpmāk gan atbalstīt, gan papildinātu dalībvalstu ierosmes, lai uzlabotu un regulāri izvērtētu sabiedrības informētību par "112". Lai uzlabotu iedzīvotāju aizsardzību, būtu jāpastiprina pienākums sniegt informāciju par izsaucēja atrašanās vietu. Jo īpaši uzņēmumiem būtu jānodrošina informācija par izsaucēja atrašanās vietu ātrās palīdzības dienestiem, tiklīdz izsaukums pienāk attiecīgā dienestā, neatkarīgi no izmantotās tehnoloģijas. Lai reaģētu uz tehnoloģijas attīstību, tostarp uz iespēju iegūt aizvien precīzāku informāciju par izsaucēja atrašanās vietu, Komisija būtu jāpilnvaro pieņemt tehniskās izpildes pasākumus, lai nodrošinātu efektīvu piekļuvi numura "112" pakalpojumiem Kopienā, kas nāktu par labu iedzīvotājiem. Šādi pasākumi nedrīkstētu ierobežot dalībvalstu avārijas dienestu pakalpojumus.
- (40) Dalībvalstīm būtu jānodrošina, ka uzņēmumi, kas tiešajiem lietotājiem sniedz elektronisku komunikāciju pakalpojumus, veicot izsaukumu no vietēja numura uz vietēju numuru attiecīgās valsts vai starptautiskā numerācijas sistēmā, nodrošina uzticamu un precīzu piekļuvi ātrās palīdzības dienestiem, ņemot vērā vietējās specifiskās un kritērijus. No tīkliem neatkarīgiem uzņēmumiem var nebūt iespēju kontrolēt tīklus, un viņi nevar nodrošināt, ka ātrās palīdzības izsaukumus, izmantojot viņu pakalpojumu, maršrutē tikpat droši, jo varbūt viņi nevar garantēt pakalpojuma pieejamību, ņemot vērā, ka tie nekontrolē ar infrastruktūru saistītas problēmas. No tīkliem neatkarīgiem uzņēmumiem zvanītāja atrašanās vietas noteikšana varētu nebūt vienmēr tehniski realizējama. Kad būs ieviesti starptautiski atzīti standarti, kas nodrošina precīzu un uzticamu ātrās palīdzības pakalpojumu maršrutēšanu un savienojumus ar ātrās palīdzības pakalpojumiem, no tīkliem neatkarīgu pakalpojumu sniedzējiem arī būtu tādā līmenī jāpilda pienākumus saistībā ar informāciju par zvanītāja atrašanās vietu, kas salīdzināms ar citiem uzņēmumiem prasīto līmeni.
- (41) Dalībvalstīm būtu jāveic īpaši pasākumi, lai nodrošinātu, ka neatliekamās palīdzības dienesti, tostarp numurs "112", ir vienlīdz pieejami arī tiešajiem lietotājiem, kas ir personas ar invaliditāti, jo īpaši nedzirdīgajiem, vārdzirdīgajiem, cilvēkiem ar runas defektiem un lietotājiem, kas vienlaikus ir nedzirdīgi un neredzīgi. Šādi pasākumi varētu ietvert īpašu gala iekārtu nodrošināšanu vārdzirdīgiem lietotājiem, tekstā telefonijas pakalpojumus vai citas īpašas iekārtas.

(1) OV L 249, 17.9.2002., 21. lpp.

- (42) Starptautiskā koda "3883" (Eiropas Telenumerācijas telpas (ETNS)) ieviešanu pašreiz kavē nepietiekama informētība un procedūras prasību pārmērīgā birokrātija, kā rezultātā neveidojas pieprasījums. Lai veicinātu ETNS pilnveidi, dalībvalstīm, kurām Starptautiskā telesakaru savienība ir piešķirusi starptautisko kodu "3883", atbildība par tās pārvaldību, numuru piešķiršanu un veicināšanu, ievērojot pirmā līmeņa domēna ".eu" ieviešanas pieredzi, būtu jādeleģē pastāvošai atsevišķai organizācijai, kuru Komisija izraugās saskaņā ar atklātu, pārredzamu un nediskriminējošu atlases procedūru. Šai organizācijai vajadzētu arī uzdot izstrādāt priekšlikumus par sabiedrisko pakalpojumu lietotnēm, kas izmanto ETNS kopīgiem Eiropas pakalpojumiem, piemēram kopīgu numuru, lai paziņotu par mobilās gala iekārtas zādzību.
- (43) Ņemot vērā īpašos aspektus saistībā ar ziņošanu par pazdušiem bērniem, un to, ka pašlaik piekļuve minētiem pakalpojumiem ir maza, dalībvalstīm vajadzētu ne tikai rezervēt numuru, bet arī bez kavēšanās censties nodrošināt, ka dienests, kam ziņot par pazdušiem bērniem, reāli darbojas to teritorijās ar numuru "116000". Tālab dalībvalstīm vajadzības gadījumā, *inter alia*, būtu jāorganizē konkursa procedūra, lai aicinātu ieinteresētās puses sniegt minēto pakalpojumu.
- (44) Balss izsaukumi joprojām ir pats tiešākais un uzticamākais paņēmieni, kā piekļūt ātrās palīdzības dienestiem. Citi saziņas paņēmieni, piemēram, īsziņas, var būt mazāk uzticami, un uz tiem var nereaģēt uzreiz. Dalībvalstis tomēr, ja tās uzskata par vajadzīgu, var veicināt citādas piekļuves izstrādi un īstenošanu ātrās palīdzības dienestiem, kura spētu nodrošināt balss izsaukumiem līdzīgu piekļuvi.
- (45) Komisija saskaņā ar Lēmumu 2007/116/EK (2007. gada 15. februāris) par valstu numuru sērijas, kas sākas ar 116, rezervēšanu saskaņotiem numuriem, kuri paredzēti saskaņotiem pakalpojumiem ar sociālo vērtību⁽¹⁾, ir lūgusi dalībvalstis rezervēt numurus "116" numuru diapazonā dažiem pakalpojumiem ar sociālu vērtību. Minētā lēmuma attiecīgie noteikumi būtu jāatspoguļo Direktīvā 2002/22/EK (Universālā pakalpojuma direktīva), lai tos ciešāk integrētu elektronisko komunikāciju tīklu un pakalpojumu normatīvajā sistēmā, un sekmētu lietotāju ar invaliditāti piekļuvi.
- (46) vienotais tirgus nozīmē to, ka tiešajiem lietotājiem ir iespēja piekļūt visiem numuriem, kas iekļauti citu dalībvalstu valstu numerācijas plānos, un piekļūt pakalpojumiem, tostarp informācijas sabiedrības pakalpojumiem, Kopienā izmantojot numurus, kas nav piesaistīti noteiktai ģeogrāfiskai atrašanās vietai, tostarp bezmaksas numurus un speciālo pakalpojumu numurus. Tiešajiem lietotājiem vajadzētu būt arī iespējai piekļūt numuriem no Eiropas Telenumerācijas telpas (ETNS) un universālajiem starptautiskajiem bezmaksas numuriem (UIFN). Nedrīkst kavēt
- pārrobežu piekļuvi numuru resursiem un saistītajiem pakalpojumiem, izņemot objektīvi pamatotus gadījumus, piemēram, lai apkarotu krāpšanu vai ļaunprātīgu izmantošanu, piemēram, saistībā ar atsevišķiem speciālajiem pakalpojumiem, vai gadījumus, kad numurs ir definēts kā tikai valsts mēroga numurs (piemēram, valsts īsais kods) vai kad tas ir tehniski vai ekonomiski neiespējami. Lietotājus būtu jau iepriekš nepārprotami un pilnībā jāinformē par jebkurai maksām, ko piemēro bezmaksas numuriem, piemēram, maksu par starptautisko izsaukumu uz numuriem, kas pieejami ar parasto starptautisko izsaukuma kodu starpniecību.
- (47) Lai pilnībā izmantotu konkurences vides piedāvātās priekšrocības, patērētājiem vajadzētu būt iespējai izdarīt izvēli, pamatojoties uz informāciju, un mainīt pakalpojumu sniedzēju, kad tas ir patērētāju interesēs. Ir svarīgi nodrošināt, lai patērētājus šādā gadījumā nekavētu tiesiski, tehniski vai praktiski šķēršļi, tostarp līguma nosacījumi, procedūras, maksājumi u. c. Tas neizslēdz iespēju līgumā ar patērētāju noteikt samērīgu minimālo līguma termiņu. Elektronisko sakaru tirgos, kuros valda pilnvērtīga konkurence, numura saglabāšana ir galvenais faktors, kas patērētājiem atvieglo izvēli un veicina faktiski konkurenci, un tādēļ tā jāīsteno pēc iespējas ātrāk, lai numurs tiktu funkcionāli aktivizēts vienas darba dienas laikā un lietotājs nezaudētu pakalpojumu ilgāk kā vienu darba dienu. Valsts regulatīvās iestādes var noteikt vispārējo numuru pārcelšanas procesu, ņemot vērā valsts noteikumus par līgumiem un tehnoloģijas attīstību. Dažās dalībvalstīs gūtā pieredze liecina, ka, pārejot pie cita operatora, pastāv risks nomainīt numuru bez abonenta piekrišanas. Lai gan šis jautājums ir tiesībsargsardzības iestāžu kompetencē, dalībvalstīm vajadzētu būt tiesīgām attiecībā uz operatora maiņas procedūru noteikt samērīgus minimālos pasākumus, tostarp paredzot atbilstīgas sankcijas, kas ir nepieciešami šāda riska ierobežošanai, lai garantētu to, ka patērētāji visā pārslēgšanās procesā ir aizsargāti, nemazinot patērētāju interesi par šo procedūru.
- (48) Juridiskas saistības, kas jāievēro, var uzlikt tikai noteiktiem radio un televīzijas apraides kanāliem un papildu pakalpojumiem, ko nodrošina konkrēts plašsaziņas pakalpojumu sniedzējs. Saistības, kas jāievēro, dalībvalstīm būtu precīzi jāpamato savos valsts tiesību aktos, lai nodrošinātu, ka šādas saistības ir pārskatāmas, samērīgas un pienācīgi definētas. Tādēļ saistības, kas jāievēro, būtu jāizstrādā tā, lai tās pietiekami veicinātu efektīvas investīcijas infrastruktūrā. Saistības, kas jāievēro, būtu regulāri jāpārskata, lai tās neatpaliktu no tehnoloģiju un tirgus attīstības tempa un lai nodrošinātu to nepārtrauktu samērīgumu ar īstenojamiem mērķiem. Pie papildu pakalpojumiem pieder pakalpojumi, lai uzlabotu piekļuvi tiešajiem lietotājiem, kas ir personas ar invaliditāti, piemēram, izmantojot videotekstu, subtitrus, audioaprakstu un surdotulkpojumu, bet ne tikai.

(1) OV L 49, 17.2.2007., 30. lpp.

- (49) Lai novērstu pašreizējos trūkumus attiecībā uz apspriešanas ar patērētājiem un pienācīgi ņemtu vērā iedzīvotāju intereses, dalībvalstīs būtu jāizveido piemērots apspriešanās mehānisms. Šāds mehānisms varētu būt struktūra, kas neatkarīgi no valsts regulatīvajām iestādēm un pakalpojumu sniedzējiem pētītu ar patērētājiem saistītus jautājumus, piemēram, patērētāju rīcības modeļus un mehānismus pakalpojumu sniedzēju nomainībai, un kas darbotos pārskatāmi un dotu savu ieguldījumu sistēmā, ko šobrīd izmanto, lai apspriestos ar ieinteresētajām personām. Turklāt varētu izstrādāt mehānismu, kā sākt attiecīgu sadarbību jautājumos, kas attiecas uz likumīga satura izplatīšanu. Sadarbības procedūrās, par ko būtu panākta vienošanās saskaņā ar tādiem mehānismiem, tomēr nevajadzētu pieļaut regulāru interneta lietojuma pārraudzību.
- (50) Par saistībām, kuras uzlikta uzņēmumiem, kas izraudzīti kā uzņēmumi ar vispārēju pakalpojumu sniegšanas saistībām būtu jāpaziņo Komisijai.
- (51) Direktīva 2002/58/EK (Direktīva par privāto dzīvi un elektronisko komunikāciju) nodrošina to dalībvalstu noteikumu saskaņošanu, kas vajadzīgi, lai nodrošinātu pamattiesību un pamatbrīvību aizsardzību ekvivalentā līmenī, jo īpaši tiesību uz privāto dzīvi un konfidencialitāti aizsardzību, saistībā ar personas datu apstrādi elektronisko komunikāciju nozarē un lai nodrošinātu šādu datu, elektronisko komunikāciju iekārtu un pakalpojumu brīvu apriti Kopienā. Ja pasākumi, kuru mērķis ir nodrošināt, lai gala iekārta būtu konstruēta tādā veidā, kas garantē personas datu un privātās dzīves aizsardzību, ir pieņemti saskaņā ar Direktīvu 1999/5/EK vai Padomes Lēmumu 87/95/EEK (1986. gada 22. decembris) par standartizāciju informācijas tehnoloģiju un telekomunikāciju jomā ⁽¹⁾, šādiem pasākumiem būtu jāatbilst tehnoloģiskās neitralitātes principam.
- (52) Būtu rūpīgi jāseko IP adrešu izmantošanas tendencēm, ņemot vērā jau paveikto darbu, cita starpā arī to, ko paveikusi Darba grupa par personu aizsardzību attiecībā uz personas datu apstrādi, kas izveidota saskaņā ar Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 95/46/EK (1995. gada 24. oktobris) par personu aizsardzību attiecībā uz personas datu apstrādi un šādu datu brīvu apriti 29. pantu ⁽²⁾, un ņemot vērā priekšlikumus, kuru īstenošana varētu būt lietderīga.
- (53) Datu plūsmas informācijas apstrāde tikai tādā apjomā, kas vajadzīgs tīkla un informācijas drošības nolūkā, piemēram, lai nodrošinātu tīkla vai informācijas sistēmu spēju zināmā uzticamības līmenī pretoties nejausiem gadījumiem vai nelikumīgām un ļaunprātīgām darbībām, kas apdraudētu uzglabāto un nosūtīto datu pieejamību, autentiskumu, integritāti un konfidencialitāti, kā arī saistīto pakalpojumu drošību, kurus piedāvā šie tīkli vai sistēmas, vai caur kurām tie ir pieejami, nodrošinot to ar drošības tehnoloģiju un pakalpojumu sniedzēju palīdzību, kad tie darbojas kā
- datu kontrolētāji saskaņā ar Direktīvas 95/46/EK 7. panta f) apakšpunktu. Tas, piemēram, palīdzēs novērst neatļautu piekļuvi elektronisko komunikāciju tīkliem un ļaunprātīgu kodu izplatīšanu, kā arī apturēt uzbrukumus pakalpojumiem un novērst datoru un elektronisko komunikāciju sistēmu bojājumus.
- (54) Elektronisko komunikāciju tīklu un pakalpojumu tirgu liberalizācija līdz ar straujo tehnoloģiju attīstību veicina konkurenci un ekonomikas izaugsmi, un rezultātā tiešajiem lietotājiem publiskajos elektronisko komunikāciju tīklos ir pieejams plašs un daudzveidīgs pakalpojumu klāsts. Jānodrošina, lai patērētājiem un lietotājiem neatkarīgi no konkrētā pakalpojuma sniegšanai izmantotās tehnoloģijas tiktu piedāvāta līdzvērtīga privātās dzīves un personas datu aizsardzība.
- (55) Saskaņā ar elektronisko komunikāciju tīklu un pakalpojumu tiesiskā regulējuma mērķiem, subsidiaritātes un proporcionālītātes principiem un juridiskās noteiktības, kā arī Eiropas uzņēmumu un valsts regulatīvo iestāžu efektivitātes nolūkā Direktīva 2002/58/EK (Direktīva par privāto dzīvi un elektronisko komunikāciju) ir vērsta uz publiski pieejamiem elektronisko komunikāciju tīkliem un pakalpojumiem un neattiecas uz slēgtām lietotāju grupām un uzņēmumu tīkliem.
- (56) Tehnoloģiju attīstība dod iespēju izstrādāt jaunus lietotnes, kuru pamatā ir datu vākšanas un identifikācijas ierīces, kas varētu būt bezkontakta ierīces, kuras izmanto radiofrekvences. Piemēram, radiofrekvenču identifikācijas ierīces (RFID) izmanto radiofrekvences, lai no tagiem ar unikālu identifikatoru tvirtu datus, ko pēc tam var pārraidīt pa izveidotajiem komunikāciju tīkliem. Šādu tehnoloģiju plaša izmantošana, ja tā iedzīvotājiem ir pieņemama, var dot ievērojamu ekonomisku un sociālu ieguvumu un tādējādi būtiski veicināt iekšējā tirgus darbību. Lai to panāktu, ir jānodrošina, ka tiek aizsargātas visas personu pamattiesības, tostarp tiesības uz privātās dzīves un personas datu aizsardzību. Ja šādas ierīces pieslēdz publiski pieejamiem elektronisko komunikāciju tīkliem vai tās izmanto elektronisko komunikāciju pakalpojumus kā pamata infrastruktūru, būtu jāpiemēro Direktīvas 2002/58/EK (Direktīva par privāto dzīvi un elektronisko komunikāciju) attiecīgie noteikumi, tostarp noteikumi par drošību, informāciju par datu plūsmu un atrašanās vietu un konfidencialitāti.
- (57) Publiski pieejamu elektronisko komunikāciju pakalpojumu sniedzējam būtu jāveic atbilstīgi tehniski un organizatoriski pasākumi, lai garantētu savu pakalpojumu drošību. Neskarot Direktīvu 95/46/EK, šādiem pasākumiem būtu jānodrošina, ka personas datiem var piekļūt tikai pilnvarots personāls ar likumu atļautiem mērķiem un ka personas dati, ko uzglabā vai pārraida, kā arī tīkls un pakalpojumi, ir aizsargāti. Turklāt būtu jāizveido personas

(1) OV L 36, 7.2.1987., 31. lpp.

(2) OV L 281, 23.11.1995., 31. lpp.

- datu apstrādes drošības politika, lai noteiktu sistēmas vājās vietas, un regulāri būtu jāveic pārraudzība, kā arī preventīva, koriģējoša un negatīvu ietekmi mazinoša darbība.
- (58) Kompetentajam valsts iestādēm būtu jāveicina iedzīvotāju interešu aizstāvība, *inter alia* cenšoties nodrošināt personas datu un privātās dzīves augstu aizsardzību. Šādā nolūkā kompetento valsts iestāžu rīcībā vajadzētu būt pienākumu veikšanai nepieciešamajiem līdzekļiem, tostarp visaptverošiem un uzticamiem datiem par faktiskiem drošības pārkāpumiem, kā rezultātā tikuši kompromitēti personas dati. Šīm iestādēm būtu jāuzrauga īstenotie pasākumi un jāizplata paraugprakse, ar to iepazīstinot publiski pieejamo elektronisko komunikāciju pakalpojumu sniedzējus. Tādēļ pakalpojumu sniedzējiem būtu jāuztur ar personas datiem saistīto pārkāpumu reģistrs, lai kompetentās valsts iestādes varētu veikt turpmāku analīzi un novērtējumu.
- (59) Kopienas tiesību akti uzliek pienākumus datu kontrolieriem attiecībā uz personas datu apstrādi, tostarp pienākumu īstenot atbilstīgus tehniskus un organizatoriskus aizsardzības pasākumus pret, piemēram, datu pazaudēšanu. Prasības attiecībā uz ziņošanu par datu aizsardzības pārkāpumiem, kas noteiktas Direktīvā 2002/58/EK (Direktīva par privāto dzīvi un elektronisko komunikāciju) nodrošina ziņošanas sistēmu kompetentajām iestādēm un attiecīgajām privātpersonām, kad personas dati tikuši kompromitēti. Šīs ziņošanas sistēmas attiecas vienīgi uz drošības pārkāpumiem elektroniskās saziņas nozarē. Tomēr vispārējās iedzīvotāju interesēs ir tas, lai tiktu paziņots par drošības defektiem, kā rezultātā viņu personas dati var pazust vai citādi tikt kompromitēti, kā arī lai tiktu paziņots par pieejamajiem vai ieteicamajiem drošības pasākumiem, kurus tie var veikt, lai samazinātu iespējamus ekonomiskus zaudējumus vai sociālo kaitējumu, ko varētu radīt šādi drošības defekti. Šī iedzīvotāju interese saņemta paziņojumu neattiecas vienīgi uz elektronisko sakaru nozari, tāpēc skaidras, obligātas paziņošanas prasības, kas piemērojamas visām nozarēm, kā arī informācijas sabiedrības pakalpojumu sniedzējiem, būtu Kopienas līmenī jāuzskata par prioritāti. Kamēr Komisija vēl nav veikusi pārskatu par visiem atbilstīgajiem Kopienas tiesību aktiem šajā jomā, Komisijai, apspriežoties ar Eiropas Datu aizsardzības uzraudzītāju, būtu bez kavēšanās jāveic atbilstīgie pasākumi, lai veicinātu to, ka visā Kopienā piemēro principus, kas ietverti noteikumos par ziņošanu par datu aizsardzības pārkāpumiem Direktīvā 2002/58/EK (Direktīva par privāto dzīvi un elektronisko komunikāciju), neatkarīgi no nozares vai datu veida.
- (60) Kompetentajam valsts iestādēm būtu jāpārbauda veiktie pasākumi un būtu jāizplata paraugprakse publiski pieejamu elektronisko komunikāciju pakalpojumu sniedzējiem.
- (61) Ja uz personas datu aizsardzības pārkāpumiem nereaģē pienācīgi un savlaicīgi, tie var abonentam vai attiecīgajai personai radīt būtiskus ekonomiskus zaudējumus un sociālo kaitējumu. Tādēļ, tiklīdz publiski pieejamu elektronisko komunikāciju pakalpojumu sniedzējs uzzina par šādu pārkāpumu, tam būtu jāpaziņo par pārkāpumu kompetentajai valsts iestādei. Abonenti vai individuālie lietotāji, kuru dati un privātā dzīve var tikt negatīvi skarti šo pārkāpumu dēļ, būtu bez kavēšanās jābrīdina un jāinformē, lai tie varētu veikt nepieciešamos piesardzības pasākumus. Pārkāpums būtu jāuzskata kā negatīvi ietekmējošs abonenta vai individuālā lietotāja datus un privāto dzīvi, ja tā rezultātā var notikt, piemēram, identitātes zādzība vai krāpšana, fizisks kaitējums, būtisks pazemojums vai kaitējums reputācijai saistībā ar publiski pieejamu komunikācijas pakalpojumu sniegšanu Kopienā. Paziņojumā būtu jāiekļauj informācija par pasākumiem, kurus pakalpojuma sniedzējs veicis, reaģējot uz pārkāpumu, un ieteikumi attiecīgajiem abonentiem vai individuālajiem lietotājiem.
- (62) Īstenojot pasākumus, ar ko transponē Direktīvu 2002/58/EK (Direktīva par privāto dzīvi un elektronisko komunikāciju), dalībvalstu iestādēm un tiesām būtu ne tikai jāskaidro valsts tiesību akti atbilstīgi šai direktīvai, bet būtu jānodrošina arī tas, lai tie nepaļautos uz minētās direktīvas skaidrojumu, kas varētu būt pretrunā ar pamattiesībām vai Kopienas tiesību aktu pamatprincipiem, piemēram, proporcionalitātes principu.
- (63) Būtu jāparedz noteikumi, lai pieņemtu tehniskās izpildes pasākumus attiecībā uz apstākļiem, formātu un procedūrām, kas piemērojamas saistībā ar informēšanas un ziņošanas prasībām, nolūkā panākt privātās dzīves aizsardzību un pārraidīto vai apstrādāto personas datu drošību pienācīgā līmenī saistībā ar elektronisko komunikāciju tīklu izmantošanu iekšējā tirgū.
- (64) Nosakot sīki izstrādātus noteikumus par formātu un kārtību, kādā jāpaziņo par personas datu aizsardzības pārkāpumiem, būtu pienācīgi jāņem vērā apstākļi, kādos noticis pārkāpums, tostarp tas, vai personas dati ir bijuši aizsargāti ar piemērotiem tehniskiem aizsarglīdzekļiem, ar kuru palīdzību var efektīvi ierobežot identitātes viltošanas vai cita veida ļaunprātīgas izmantošanas iespējamību. Turklāt, izstrādājot šādus noteikumus un kārtību, būtu jāņem vērā tiesībaizsardzības iestāžu likumīgās intereses gadījumos, kad priekšlaicīga atklāšana varētu nevajadzīgi kavēt pārkāpuma apstākļu izmeklēšanu.
- (65) Programmatūra, ar kuras palīdzību trešās personas labā slepeni uzrauga lietotāja darbības vai iejaucas lietotāja gala iekārtu darbībā ("spiegrammatūra"), ir nopietns drauds lietotāju privātās dzīves neaizskaramībai, tāpat kā vīrusi. Jānodrošina lietotāju privātās telpas augsta līmeņa un līdzvērtīga aizsardzība neatkarīgi no tā, vai nevēlamā spiegrammatūra vai vīrusi tiek netīši lejupeļādēti ar elektronisko komunikāciju tīklu starpniecību vai nonākuši

- lietotāja iekārtā un slepeni instalēti ar programmatūras, ko izplata ar citu ārējo atmiņas nesēju, piemēram, ar kompaktdisku, lasāmatmiņas kompaktdisku (CD-ROM), USB atslēgu, starpniecību. Dalībvalstīm būtu jāveicina informācijas sniegšana tiešajiem lietotājiem par pieejamajiem piesardzības pasākumiem un jāmudina veikt vajadzīgos pasākumus, lai gala iekārtas aizsargātu pret vīrusiem un spieģprogrammatūrām.
- (66) Trešās personas var gribēt uzglabāt informāciju uz lietotāja aprīkojuma, vai piekļūt jau saglabātai informācijai dažādu iemeslu dēļ – sākot no likumīgiem (piemēram, noteikta veida sīkdatnes), līdz pat tādiem, kas saistīti ar neatļautu ielaušanos privātā sfērā (piemēram, spieģprogrammatūra un vīrusi). Tāpēc ir ārkārtīgi svarīgi, lai lietotājiem tiktu sniegta skaidra un visaptveroša informācija, iesaistoties darbībās, kuru rezultātā varētu notikt šāda datu uzglabāšana vai piekļūšana informācijai. Veidi, kādos tiek sniegta informācija, piedāvātas tiesības atteikties, būtu jāveido lietotājiem iespējami draudzīgāki. Atbrīvojums no pienākuma sniegt informāciju un piedāvāt tiesības atteikties būtu pieļaujams vienīgi situācijās, kurās tehniskā uzglabāšana vai piekļuve ir strikti nepieciešama likumīgā nolūkā – lai nodrošinātu īpaša pakalpojuma izmantošanu, kuru nepārprotami ir pieprasījis abonents vai lietotājs. Ja tas ir tehniski iespējami un efektīvi, saskaņā ar Direktīvas 95/46/EK attiecīgiem noteikumiem lietotāja vēlme piekrist apstrādei var tikt izteikta, izmantojot atbilstīgus iestatījumus pārlūkprogrammā vai citā lietotnē. Šo prasību piemērošana būtu jāpadara efektīvāka ar pastiprinātajām pilnvarām, kas piešķirtas attiecīgajām valsts iestādēm.
- (67) Pasākumi abonentu aizsardzībai pret privātās dzīves aizskārumsu, ko ar elektroniskā pasta starpniecību veic tiešās tirdzniecības nolūkos, izplatot neprasiņu saziņu, būtu piemērojami arī SMS, MMS un citiem līdzīgu lietotņu veidiem.
- (68) Elektronisko komunikāciju pakalpojumu sniedzēji veic būtiskus ieguldījumus, lai apkarotu nelūgtus komerciālus paziņojumus (surogātpastu). Tiem arī labāk nekā tiešajiem lietotājiem ir pieejamas zināšanas un resursi, kas nepieciešami surogātpasta izplatītāju atklāšanai un apzināšanai. Tāpēc e-pasta pakalpojumu sniedzējiem un citu pakalpojumu sniedzējiem vajadzētu būt iespējai uzsākt tiesisku darbību pret surogātpasta izplatītājiem un tādējādi aizstāvēt klientu intereses kā daļu no savām uzņēmējdarbības likumīgajām interesēm.
- (69) Nepieciešams Kopienā pienācīgā līmenī nodrošināt privātās dzīves aizsardzību un pārraidīto vai apstrādāto personas datu drošību saistībā ar elektronisko komunikāciju tīklu izmantošanu, tāpēc ir jānosaka efektīvas īstenošanas un izpildes pilnvaras nolūkā pienācīgi veicināt atbilstības ieviešanu. Kompetentām valsts iestādēm un, attiecīgā gadījumā, citām attiecīgām valsts struktūrām vajadzētu būt pietiekamām pilnvarām un resursiem, lai efektīvi izmeklētu neatbilstības gadījumus, tostarp iespējai iegūt jebkādu tām nepieciešamo attiecīgo informāciju, pieņemot lēmumus par sūdzībām un piemērot sankcijas neatbilstības gadījumos.
- (70) Šīs direktīvas īstenošanai un izpildei bieži vien ir vajadzīga sadarbība starp divu vai vairāku valsts regulatīvajām iestādēm, piemēram, lai cīnītos pret pārobežu surogātpastu un spieģprogrammatūrām. Lai šādos gadījumos nodrošinātu sekmīgu un ātru sadarbību, procedūras, kas, piemēram, attiecas uz apjomu un formātu vai termiņiem, kas jāievēro iestādēm, apmainoties ar informāciju, būtu jānosaka attiecīgajām valsts iestādēm, Komisijai tās pārbaudot. Šādas procedūras ļaus arī saskaņot pienākumus, ko secīgi uzliek tirgus dalībniekiem, tādējādi veicinot vienlīdzīgu noteikumu izveidi Kopienā.
- (71) Pārrobežu sadarbība un noteikumu izpilde būtu jāstiprina atbilstīgi spēkā esošajiem Kopienas pārrobežu izpildes mehānismiem, piemēram, tiem, kas noteikti Regulā (EK) Nr. 2006/2004 (Regula par sadarbību patērētāju tiesību aizsardzības jomā) ⁽¹⁾, izdarot grozījumus minētajā regulā.
- (72) Direktīvas 2002/22/EK (Universālā pakalpojuma direktīva) un Direktīvas 2002/58/EK (Direktīva par privāto dzīvi un elektronisko komunikāciju) īstenošanai vajadzīgie pasākumi būtu jāpieņem saskaņā ar Padomes Lēmumu 1999/468/EK (1999. gada 28. jūnijs), ar ko nosaka Komisijai piešķirto ieviešanas pilnvaru īstenošanas kārtību ⁽²⁾.
- (73) Jo īpaši Komisija būtu jāpilnvaro pieņemt īstenošanas pasākumus attiecībā uz piekļuves efektivitāti "112" pakalpojumiem, kā arī, lai pielāgotu pielikumus tehniskajam progresam vai pieprasījuma izmaiņām tirgū. Tā būtu arī jāpilnvaro pieņemt īstenošanas pasākumus saistībā ar prasībām par informēšanu un paziņošanu, kā arī datu apstrādes drošību. Šie pasākumi, kuri ir vispārīgi un kuru mērķis ir grozīt nebūtiskus Direktīvas 2002/22/EK (Universālā pakalpojuma direktīva) un Direktīvas 2002/58/EK (Direktīva par privāto dzīvi un elektronisko komunikāciju) elementus, papildinot tās ar jauniem nebūtiskiem elementiem, ir jāpieņem saskaņā ar Lēmuma 1999/468/EK 5.a pantā paredzēto regulatīvo kontroles procedūru. Ņemot vērā, ka regulatīvās kontroles procedūras piemērošana parastajos termiņos varētu dažās izņēmuma situācijās kavēt īstenošanas pasākumu laicīgu pieņemšanu, Eiropas Parlamentam, Padomei un Komisijai būtu steidzami jāīrkojas, lai nodrošinātu šo pasākumu laicīgu pieņemšanu.

(1) OV L 364, 9.12.2004., 1. lpp.

(2) OV L 184, 17.7.1999., 23. lpp.

- (74) Pieņemot izpildes pasākumus saistībā ar datu apstrādes drošību, Komisijai būtu jāapspriežas ar visām atbilstīgajām Eiropas iestādēm un organizācijām (Eiropas Tīklu un informācijas drošības aģentūru (ENISA)), Eiropas Datu aizsardzības uzraudzītāju un saskaņā ar Direktīvas 95/46/EK 29. pantu izveidoto Darba grupu par personu aizsardzību attiecībā uz personas datu apstrādi, kā arī citām ieinteresētajām personām, jo īpaši tādēļ, lai gūtu informāciju par labākajām pieejamajām tehniskajām un ekonomiskajām metodēm, kā uzlabot Direktīvas 2002/58/EK (Direktīva par privāto dzīvi un elektronisko komunikāciju) īstenošanu.
- (75) Tāpēc attiecīgi būtu jāgroza Direktīva 2002/22/EK (Universālā pakalpojuma direktīva) un Direktīva 2002/58/EK (Direktīva par privāto dzīvi un elektronisko komunikāciju).
- (76) Saskaņā ar 34. punktu Iestāžu nolīgumā par labāku likumdošanas procesu⁽¹⁾ dalībvalstīm ir ieteikts gan savām vajadzībām, gan Kopienas interesēs izstrādāt savas tabulas, kurās pēc iespējas precīzāk atspoguļota atbilstība starp Direktīvām 2002/22/EK (Universālā pakalpojuma direktīva) un 2002/58/EK (Direktīva par privāto dzīvi un elektronisko komunikāciju) un to transponēšanas pasākumiem, un padarīt tās publiski pieejamas,

IR PIENĒMUŠI ŠO DIREKTĪVU.

1. pants

Grozījumi Direktīvā 2002/22/EK (Universālā pakalpojuma direktīva)

Ar šo Direktīvu 2002/22/EK (Universālā pakalpojuma direktīva) groza šādi.

1. Direktīvas 1. pantu aizstāj ar šādu pantu:

“1. pants

Priekšmets un darbības joma

1. Ar Direktīvu 2002/21/EK (pamatdirektīva) izveidotajā sistēmā šī direktīva attiecas uz elektronisko komunikāciju tīklu un pakalpojumu nodrošināšanu lietotājiem. Mērķis ir ar pilnvērtīgas konkurences un izvēles palīdzību visā Kopienā nodrošināt publiski pieejamus labas kvalitātes pakalpojumus un rīkoties apstākļos, kad tirgus nepietiekami apmierina patērētāju vajadzības. Direktīvā ir iekļauti arī noteikumi par dažiem aspektiem, kas attiecas uz gala iekārtām, tostarp noteikumi, kas paredzēti tam, lai atvieglinātu piekļuvi tiešajiem lietotājiem, kas ir personas ar invaliditāti.

2. Ar šo direktīvu nosaka tiešo lietotāju tiesības un atbildīgās to uzņēmumu saistības, kas nodrošina publiski pieejamo elektronisko komunikāciju tīklus un pakalpojumus. Lai

nodrošinātu universālā pakalpojuma sniegšanu atvērto tirgos, kuros valda pilnvērtīga konkurence, ar šo direktīvu nosaka noteiktas kvalitātes pakalpojumu minimālo kopumu, kas ir pieejams visiem tiešajiem lietotājiem par pieņemamu cenu, ņemot vērā īpašos valsts apstākļus un netraucējot konkurenci. Šajā direktīvā arī noteiktas saistības attiecībā uz konkrētu obligāto pakalpojumu sniegšanu.

3. Šī direktīva nedz atļauj, nedz aizliedz publiski pieejamo elektronisko komunikāciju un pakalpojumu sniedzēju noteiktus nosacījumus, kas ierobežo piekļuvi pakalpojumiem un lietotnēm un/vai to izmantošanu, ja tas ir atļauts saskaņā ar valsts tiesību aktiem un atbilst Kopienas tiesību aktu prasībām, bet paredz, ka jāsniedz informācija par šādiem nosacījumiem. Valstu pasākumos attiecībā uz lietotāju piekļuvi pakalpojumiem un lietotnēm un/vai to izmantošanu elektroniskās saziņas tīklos jāievēro fizisko personu pamattiesības un pamatbrīvības, tostarp saistībā ar privāto dzīvi un taisnīgu tiesu, kā noteikts Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas 6. pantā.

4. Šajā direktīvā iekļautos noteikumus par tiešo lietotāju tiesībām piemēro, neskarot Kopienas noteikumus par patērētāju aizsardzību, jo īpaši Direktīvu 93/13/EEK un Direktīvu 97/7/EK, un valstu noteikumus, kas saskan ar Kopienas tiesību aktiem.”

2. Direktīvas 2. pantu groza šādi:

- a) svītrot b) apakšpunktu;
- b) panta c) un d) apakšpunktu aizstāj ar šādiem apakšpunktiem:
- “c) “publiski pieejami telefona pakalpojumi” ir pakalpojumi, kas pieejami sabiedrībai tiešu vai netiešu vietēju vai vietēju un starptautisku izsaukumu veikšanai un saņemšanai, ar numuru vai numuriem valsts vai starptautiskajā numerācijas plānā;
- d) “ģeogrāfisks numurs” ir numurs attiecīgas valsts telefona numerācijas sistēmā, ja tā ciparu kombinācijas daļa raksturo ģeogrāfisku iezīmi, ko izmanto, lai izsaukumus novirzītu uz fizisku tīkla pieslēguma punktu (NTP);”;
- e) svītrot e) apakšpunktu;
- d) panta f) apakšpunktu aizstāj ar šādu apakšpunktu:
- “f) “neģeogrāfisks numurs” ir numurs attiecīgas valsts telefona numerācijas sistēmā, kas nav ģeogrāfisks numurs. Tas ietver, *inter alia*, mobilo, bezmaksas telefonu un īpašu pakalpojumu numurus.”

(¹) OV C 321, 31.12.2003., 1. lpp.

3. Direktīvas 4. pantu aizstāj ar šādu pantu:

“4. pants

Piekļuves nodrošināšana noteiktā atrašanās vietā un telefona pakalpojumu sniegšana

1. Dalībvalstis nodrošina, ka vismaz viens uzņēmums izpilda visus pamatotos pieprasījumus noteiktā atrašanās vietā saņemt pieslēgumu kādam publiskajam komunikāciju tīklam.

2. Nodrošinātais pieslēgums dod lietotājiem iespēju izmantot balss, faksimila un datu sakarus ar datu pārraides ātrumu, kas ir pietiekams, lai nodrošinātu funkcionālu piekļuvi internetam, ņemot vērā galvenās abonentu vairākuma izmantotās tehnoloģijas un tehnoloģiskās iespējas.

3. Dalībvalstis nodrošina, ka vismaz viens uzņēmums izpilda visus pamatotos pieprasījumus saņemt publiski pieejamus telefona pakalpojumus, izmantojot 1. punktā minēto pieslēgumu tīklam, kas dod iespēju veikt un saņemt vietējos un starptautiskos izsaukumus.”

4. Direktīvas 5. panta 2. punktu aizstāj ar šādu punktu:

“2. Ievērojot 12. pantu Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvā 2002/58/EK (2002. gada 12. jūlijs) par personas datu apstrādi un privātās dzīves aizsardzību elektronisko komunikāciju nozarē (Direktīva par privāto dzīvi un elektronisko komunikāciju) (*), 1. punktā minētajos sarakstos iekļauj visus publiski pieejamo telefona pakalpojumu abonentus.

(*) OV L 201, 31.7.2002., 37. lpp.”

5. Direktīvas 6. panta virsrakstu un 6. panta 1. punktu aizstāj ar šādu tekstu:

“Taksofoni un citas publiskas balss telefonijas piekļuves vietas

1. Dalībvalstis nodrošina, ka valsts regulatīvās iestādes, rūpējoties par taksofonu vai citu publisku balss telefonijas piekļuves vietu nodrošināšanu, var uzlikt saistības uzņēmumiem apmierināt pamatotās tiešo lietotāju vajadzības attiecībā uz ģeogrāfisko pārklājumu, telefonu vai citu publisku balss telefonijas piekļuves vietu skaitu, pieejamību tiešajiem lietotājiem, kas ir personas ar invaliditāti, un pakalpojumu kvalitāti.”

6. Direktīvas 7. pantu aizstāj ar šādu pantu:

“7. pants

Īpaši pasākumi tiešajiem lietotājiem, kas ir personas ar invaliditāti

1. Ja vien saskaņā ar IV nodaļu nav noteiktas prasības, kam ir līdzvērtīgas sekas, dalībvalstis veic īpašus pasākumus, lai nodrošinātu, ka tiešajiem lietotājiem, kas ir personas ar invaliditāti, ir nodrošināta cenu ziņā pieejama piekļuve 4. panta 3. punktā un 5. pantā minētajiem pakalpojumiem, un šīs

piekļuves līmenis ir tāds pats, kāds tiek nodrošināts citiem tiešajiem lietotājiem. Dalībvalstis var uzlikt pienākumu savām valsts regulatīvajām iestādēm izvērtēt tādu īpašu pasākumu tiešajiem lietotājiem, kas ir personas ar invaliditāti, vispārējās vajadzības un īpašās prasības, tostarp to apjomu un konkrēto formu.

2. Dalībvalstis, ņemot vērā apstākļus valstī, var veikt īpašus pasākumus, lai nodrošinātu to, ka arī tiešie lietotāji, kas ir personas ar invaliditāti, var izmantot vairākumam tiešo lietotāju pieejamo priekšrocību izvēlēties uzņēmumus un pakalpojumu sniedzējus.

3. Īstenojot 1. un 2. punktā minētos pasākumus, dalībvalstis nodrošina atbilstību attiecīgajiem standartiem vai specifikācijām, kas publicēti saskaņā ar Direktīvas 2002/21/EK (pamatdirektīvas) 17. un 18. pantu.”

7. Direktīvas 8. pantam pievieno šādu punktu:

“3. Ja atbilstīgi 1. punktam izraudzītais uzņēmums gatavojas nodot būtisku vietējā piekļuves tīkla aktīvu daļu vai visus šos tīkla aktīvus atsevišķai juridiskai vienībai, kam ir cits īpašnieks, tas jau savlaicīgi iepriekš informē valsts regulatīvo iestādi, lai minētajai iestādei būtu iespēja novērtēt, kā paredzamais darījums ietekmēs piekļuves nodrošināšanu noteiktā atrašanās vietā un telefona pakalpojumu sniegšanu saskaņā ar 4. pantu. Valsts regulatīvā iestāde var uzlikt, grozīt vai atsaukt īpašus pienākumus saskaņā ar Direktīvas 2002/20/EK (Atļauju izsniegšanas direktīva) 6. panta 2. punktu.”

8. Direktīvas 9. panta 1. un 2. punktu aizstāj ar šādiem punktiem:

“1. Valsts regulatīvās iestādes pārrauga, jo īpaši attiecībā uz valsts patēriņa cenām un ienākumiem, mazumtirdzniecības tarifu attīstību un līmeni pakalpojumiem, kas 4. līdz 7. pantā noteikti kā universālā pakalpojuma saistībās ietilpstoši un ko nodrošina izraudzītie uzņēmumi, vai kas citādi ir pieejami tirgū, ja nav izraudzītu uzņēmumu.

2. Dalībvalstis, ņemot vērā apstākļus valstī, var pieprasīt izraudzītajiem uzņēmumiem nodrošināt patērētājiem izvēles tarifus vai tarifu paketes, kas atšķiras no parastā komercpieāvājuma, jo īpaši, lai nodrošinātu, ka patērētājiem ar zemiem ienākumiem vai patērētājiem ar īpašām sociālajām vajadzībām netiek liegta 4. panta 1. punktā minētās piekļuves tīklam pieejamība vai izmantošana vai tādu pakalpojumu pieejamība vai izmantošana, kas 4. panta 3. punktā un 5., 6. un 7. pantā noteikti kā universālā pakalpojuma saistībās ietilpstoši un ko nodrošina izraudzītie uzņēmumi.”

9. Direktīvas 11. panta 4. punktu aizstāj ar šādu punktu:
- “4. Valsts regulatīvās iestādes ir tiesīgas noteikt pakalpojumu sniegšanas mērķus šādiem uzņēmumiem ar universālu pakalpojuma saistībām. To darot, valsts regulatīvās iestādes ņem vērā ieinteresēto personu apsvērumus, jo īpaši atbilstīgi 33. pantā minētajam.”
10. Direktīvas III nodaļas nosaukumu aizstāj ar šādu nosaukumu:
- “UZŅĒMUMU AR BŪTISKU IETEKMI TIRGŪ REGLAMENTĒJOŠA KONTROLE ĪPAŠOS MAZUMTIRDZNIECĪBAS TIRGOS”.**
11. Svītro 16. pantu.
12. Direktīvas 17. pantu groza šādi:
- a) panta 1. punktu aizstāj ar šādu punktu:
- “1. Dalībvalstis nodrošina, ka valsts regulatīvās iestādes attiecīgajā mazumtirdzniecības tirgū uzliek atbilstīgas reglamentējošas saistības uzņēmumiem, kas norādīti kā uzņēmumi ar būtisku ietekmi tirgū saskaņā ar Direktīvas 2002/21/EK (pamatdirektīva) 14. pantu, ja:
- a) saskaņā ar Direktīvas 2002/21/EK (pamatdirektīva) 16. pantu veiktās tirgus analīzes rezultātā valsts regulatīvā iestāde secina, ka attiecīgajā mazumtirdzniecības tirgū, kas norādīts saskaņā ar Direktīvas 2002/21/EK (pamatdirektīva) 15. pantu, nav pilnvērtīgas konkurences; un
- b) valsts regulatīvā iestāde secina, ka saistības, kas uzliktas saskaņā ar Direktīvas 2002/19/EK (Piekļuves direktīva) 9. līdz 13. pantu, nedos iespēju sasniegt Direktīvas 2002/21/EK (pamatdirektīva) 8. pantā noteiktos mērķus.”;
- b) svītro 3. punktu.
13. Svītro 18. un 19. pantu.
14. Direktīvas 20. līdz 23. pantu aizstāj ar šādiem pantiem:
- “20. pants
- Līgumi**
1. Dalībvalstis nodrošina, ka, abonējot pakalpojumus, ar ko nodrošina pieslēgumu kādam publiskajam komunikāciju tīklam un/vai publiski pieejamus elektronisko komunikāciju pakalpojumus, patērētājiem un citiem lietotājiem, kas to lūdz, ir tiesības uz līgumu ar uzņēmumu vai uzņēmumiem, kas nodrošina šādu pieslēgumu un/vai pakalpojumus. Šajā līgumā skaidri, visaptveroši un viegli uztverami norāda vismaz:
- a) uzņēmuma identitāti un adresi;
- b) sniedzamos pakalpojumus, konkrēti norādot:
- to, vai ir vai nav nodrošināta piekļuve neatliekamās palīdzības dienestiem un informācijai par zvanītāja atrašanās vietu, un norāda jebkādas ierobežojumus attiecībā uz 26. pantā minēto neatliekamās palīdzības pakalpojumu sniegšanu,
 - informāciju par jebkādiem citiem nosacījumiem, ar ko ierobežo piekļuvi pakalpojumiem un lietotnēm un/vai to izmantošanu, ja saskaņā ar Kopienas tiesībām šādi nosacījumi ir atļauti valsts tiesību aktos,
 - obligāto sniegto pakalpojumu kvalitātes minimumu, proti, pieslēgšanas ātrumu un, vajadzības gadījumā, citus pakalpojumu kvalitātes parametrus, ko definējušas attiecīgās valsts regulatīvās iestādes,
 - informāciju par visām procedūrām, kādas uzņēmums ieviesis, lai izmērītu un kontrolētu datu plūsmu nolūkā nepieļaut, ka konkrētā tīkla posmā datu plūsma ir maksimāla vai pārmērīga, un informāciju par to, kā šīs procedūras var ietekmēt pakalpojuma kvalitāti,
 - piedāvātos tehniskās apkopes pakalpojumu veidus un nodrošinātos klientu atbalsta dienestus, kā arī iespējas sazināties ar minētajiem dienestiem,
 - visus ierobežojumus, ko pakalpojumu sniedzējs uzliek piegādāto gala iekārtu lietojumam;
- c) ja saskaņā ar 25. pantu pastāv pienākums abonentam izvēlēties, vai iekļaut savus personas datus un attiecīgos datus kādā sarakstā;
- d) informāciju par cenām un tarifiem, par līdzekļiem, kā var iegūt atjauninātu informāciju par visiem piemērojamiem tarifiem un tehniskās apkopes maksājumiem, par piedāvātajiem maksāšanas paņēmieniem un visām izmaksu atšķirībām atkarībā no maksāšanas paņēmiena;
- e) līguma darbības termiņu, pakalpojumu un līguma atjaunošanas un pārtraukšanas nosacījumus, tostarp:
- minimālo lietošanas termiņu vai apjomu, lai varētu izmantot bonusu piedāvājumus,
 - kādi maksājumi ir saistīti ar numuru un citu identifikatoru pārvietojamību,
 - kādi ir maksājumi par līguma laušanu, arī par gala iekārtu izmaksu atgūšanu;
- f) kompensācijas un atlīdzības noteikumus, kas piemērojami, ja līgumā norādītais pakalpojumu kvalitātes līmenis nav nodrošināts;

- g) domstarpību izšķiršanas procedūru uzsākšanas metodi saskaņā ar 34. pantu;
- h) to, kāda veida pasākumus var veikt uzņēmums, reaģējot uz drošības vai neatkarības jomā notikušiem negadījumiem vai apdraudējumiem un vājām vietām.

Dalībvalstis var arī prasīt, lai līgumā būtu ietverta visa informācija, ko attiecīgās valsts iestādes šajā sakarā varētu sniegt par elektronisku komunikāciju tīklu un pakalpojumu lietojumu, lai nodarbotos ar nelikumīgām darbībām vai izplatītu kaitīgu saturu, un par aizsardzības līdzekļiem pret personiskas drošības, privātās dzīves un personas datu apdraudējumiem, kā norādīts 21. panta 4. punktā, un kas ir atbilstīga sniegtajam pakalpojumam.

2. Dalībvalstis nodrošina, ka abonentiem ir tiesības lauzt līgumu bez soda piemērošanas, saņemot paziņojumu par pakalpojumu sniedzēju piedāvātajām līguma nosacījumu izmaiņām, ko sniedz uzņēmumi, kuri nodrošina elektronisko komunikāciju tīklus un/vai pakalpojumus. Abonentus atbilstīgi informē ne vēlāk kā vienu mēnesi pirms šādām izmaiņām, tajā pašā laikā informējot arī par to tiesībām lauzt līgumu bez soda piemērošanas, ja tie nepiekrīt jaunajiem nosacījumiem. Dalībvalstis nodrošina, ka valsts regulatīvās iestādes var noteikt tādu paziņojumu formu.

21. pants

Informācijas pārredzamība un publicēšana

1. Dalībvalstis nodrošina, ka valsts regulatīvās iestādes publisko elektronisko komunikāciju tīkla nodrošinātājiem un/vai publiski pieejamu elektronisko komunikāciju pakalpojumu sniedzējiem var uzlikt pienākumu publicēt pārskatāmu, salīdzināmu, atbilstīgu un atjauninātu informāciju par cenām un tarifiem, visām maksām, kas piemērojamas līguma laušanas gadījumā, kā arī informāciju par standartnoteikumiem, ko piemēro par tiešo lietotāju un patērētāju piekļuvi šo uzņēmumu piedāvātajiem pakalpojumiem un par to izmantošanu saskaņā ar II pielikumu. Šādu informāciju publicē skaidrā, vispusīgā un viegli pieejamā veidā. Valsts regulatīvās iestādes var noteikt papildu prasības, kā minētā informācija ir publicējama.

2. Valsts regulatīvās iestādes veicina salīdzināmas informācijas sniegšanu, lai lietotājiem un patērētājiem, piemēram, izmantojot interaktīvas rokasgrāmatas vai līdzvērtīgus paņēmienus, būtu iespēja neatkarīgi novērtēt alternatīvu izmantošanas modeļu izmaksas. Ja šādi līdzekļi bez maksas vai par samērīgu cenu nav pieejami tirgū, dalībvalstis nodrošina, ka valsts regulatīvās iestādes pašas vai ar trešo personu starpniecību spēj šādas rokasgrāmatas vai paņēmienus darīt pieejamus. Trešām personām ir tiesības bez maksas izmantot publiski pieejamu elektronisko komunikāciju pakalpojumu sniedzēju un/vai elektronisko komunikāciju tīkla nodrošinātāju publiskoto informāciju nolūkā pārdot vai darīt pieejamas šādas interaktīvas rokasgrāmatas vai līdzīgus paņēmienus.

3. Dalībvalstis nodrošina, ka valsts regulatīvajām iestādēm ir iespēja uzņēmumiem, kas nodrošina publisko elektronisko komunikāciju tīklu un/vai publiski pieejamus elektronisko komunikāciju pakalpojumus, *inter alia* uzlikt pienākumu:

- nodrošināt piemērojamu tarifu informāciju abonentiem par visiem numuriem vai pakalpojumiem, kam ir īpaši cenu uzlikšanas nosacījumi; attiecībā uz atsevišķu kategoriju pakalpojumiem attiecīgās valsts regulatīvās iestādes var prasīt, lai tādu informāciju sniedz tūlīt pirms savienojuma;
- informēt abonentus, ja notikušas izmaiņas un viņu abonētais pakalpojums nenodrošina piekļuvi neatliekamās palīdzības dienestiem vai zvanītāja atrašanās vietas informācijai;
- informēt abonentus par visām izmaiņām nosacījumos, ar ko ierobežo piekļuvi pakalpojumiem un lietotnēm un/vai to izmantošanu, ja saskaņā ar Kopienas tiesību aktiem šādi nosacījumi ir atļauti valsts tiesību aktos;
- sniegt informāciju par visām procedūrām, kādas pakalpojumu sniedzējs ieviesis, lai izmēritu un kontrolētu datu plūsmu nolūkā nepieļaut, ka konkrētā tīkla posmā datu plūsma ir maksimāla vai pārmērīga, un informāciju par to, kā šīs procedūras var ietekmēt pakalpojuma kvalitāti;
- informēt abonentus par tiesībām noteikt, vai iekļaut viņu personas datus un attiecīgu tipu datus sarakstā saskaņā ar Direktīvas 2002/58/EK (Direktīva par privāto dzīvi un elektronisko komunikāciju) 12. pantu; un
- regulāri informēt abonentus, kas ir personas ar invaliditāti, par datiem, kas attiecas uz konkrēti piedāvājumiem ražojumiem un viņiem paredzētiem pakalpojumiem.

Ja to uzskata par pareizu, attiecīgās valsts regulatīvās iestādes var veicināt pašregulatīvus vai kopregulatīvus pasākumus, pirms uzlikt kādu pienākumu.

4. Dalībvalstis var prasīt, lai 3. punktā minētie uzņēmumi pašreizējiem un jauniem abonentiem vajadzības gadījumā bez maksas sniegtu informāciju, kas sabiedrībā rada plašu ieinteresētību, izmantojot tos pašus līdzekļus, kurus uzņēmumi lieto ikdienas saziņā ar abonentiem. Šādā gadījumā šo informāciju nodrošina attiecīgās valsts iestādes standartformā, un tā attiecas, *inter alia*, uz šādiem tematiem:

- parastākie elektronisko komunikāciju pakalpojumu lietojumi, iesaistoties nelikumīgās darbībās vai izplatot kaitīgu saturu, jo īpaši, ja tas var skart citu cilvēku tiesību un brīvību respektēšanu, arī autortiesību un blakustiesību pārkāpumus, un to juridiskās sekas; un

- b) līdzekļus, kā aizsargāties pret personiskas drošības, privātās dzīves un personas datu apdraudējumiem, izmantojot elektronisko komunikāciju pakalpojumus.

22. pants

Pakalpojuma kvalitāte

1. Dalībvalstis nodrošina, ka valsts regulatīvās iestādes, iepriekš uzklusījušas ieinteresēto personu viedokļus, var pieprasīt uzņēmumiem, kas nodrošina publiski pieejamus elektronisko komunikāciju tīklus un/vai pakalpojumus, publicēt salīdzināmu, atbilstīgu un atjauninātu informāciju tiešajiem lietotājiem par to pakalpojumu kvalitāti, un par pasākumiem, kas ir veikti, lai tiešajiem lietotājiem, kas ir personas ar invaliditāti, nodrošinātu līdzvērtīgu piekļuvi. Minēto informāciju pirms tās publicēšanas pēc pieprasījuma sniedz valsts regulatīvajai iestādei.

2. Valsts regulatīvās iestādes, *inter alia*, var noteikt mērāmo pakalpojumu parametru kvalitāti un publicējamās informācijas saturu, formu un tipu, arī iespējamās kvalitātes sertifikācijas mehānismus, lai nodrošinātu tiešajiem lietotājiem, tostarp tiešajiem lietotājiem, kas ir personas ar invaliditāti, piekļuvi plašai, salīdzināmai, ticamai un lietotājam draudzīgai informācijai. Attiecīgos gadījumos var izmantot III pielikumā izklāstītos parametrus, definīcijas un mērījuma metodes.

3. Lai novērstu pakalpojumu kvalitātes pazemināšanos un datu plūsmas kavējumus vai palēninājumus tīklos, dalībvalstis nodrošina, ka valsts regulatīvās iestādes var noteikt minimālās pakalpojumu kvalitātes prasības uzņēmumam vai uzņēmumiem, kas nodrošina publiski pieejamus komunikāciju tīklus.

Valsts regulatīvās iestādes savlaicīgi pirms šādu prasību noteikšanas iesniedz Komisijai kopsavilkumu ar pamatojumu šādai rīcībai, paredzētajām prasībām un ierosināto turpmāko rīcību. Minēto informāciju dara pieejamu arī Eiropas Elektronisko komunikāciju regulatoru iestādei (BEREC). Komisija pēc iepazīšanās ar šo informāciju, sniedz komentārus vai ieteikumus, jo īpaši, lai nodrošinātu, ka paredzamās prasības negatīvi neietekmē iekšējā tirgus darbību. Valsts regulatīvās iestādes, pieņemot lēmumus par prasībām, īpaši ņem vērā Komisijas komentārus un ieteikumus.

23. pants

Pakalpojumu pieejamība

Dalībvalstis veic visus nepieciešamos pasākumus, lai katastrofālu tīkla darbības pārrāvumu vai *force majeure* gadījumā nodrošinātu piekļuvi publiski pieejamiem telefona pakalpojumiem, izmantojot publiskos komunikāciju tīklus. Dalībvalstis nodrošina, ka uzņēmumi, kas sniedz publiski pieejamus

telefona pakalpojumus, veic visus vajadzīgos pasākumus, lai nodrošinātu nepārtrauktu piekļuvi neatliekamās palīdzības dienestiem.”

15. Iekļauj šādu pantu:

“23.a pants

Līdzvērtīgas piekļuves un izvēles nodrošināšana tiešajiem lietotājiem, kas ir personas ar invaliditāti

1. Dalībvalstis dod iespēju attiecīgām iestādēm vajadzības gadījumā noteikt prasības, kas jāievēro uzņēmumiem, kuri sniedz publiski pieejamus elektronisko komunikāciju pakalpojumus, lai nodrošinātu, ka tiešie lietotāji, kas ir personas ar invaliditāti:

- var izmantot piekļuvi elektronisko sakaru pakalpojumiem, kas ir līdzvērtīga piekļuvei, ko izmanto lielākā daļa tiešo lietotāju; un
- ir iespēja izmantot tiešo lietotāju lielākai daļai pieejamo uzņēmumu un pakalpojumu sniedzēju izvēli.

2. Lai varētu pieņemt un īstenot īpašus tiešajiem lietotājiem, kas ir personas ar invaliditāti, piemērotus pasākumus, dalībvalstis veicina tādu gala iekārtu pieejamību, kuras nodrošina vajadzīgos pakalpojumus un funkcijas.”

16. Direktīvas 25. pantu groza šādi:

- nosaukumu aizstāj ar šādu nosaukumu:

“Telefona uzziņu dienesti”;

- panta 1. punktu aizstāj ar šādu punktu:

“1. Dalībvalstis nodrošina, ka publiski pieejamu telefona pakalpojumu abonentiem ir tiesības uz ierakstu publiski pieejamā sarakstā, kā minēts 5. panta 1. punkta a) apakšpunktā, un uz to, ka viņu informācija ir pieejama telefona uzziņu dienestu pakalpojumu sniedzējiem un/vai uzziņu dienestiem saskaņā ar šā panta 2. punktu.”;

- panta 3., 4. un 5. punktu aizstāj ar šādiem punktiem:

“3. Dalībvalstis nodrošina, ka visiem tiešajiem lietotājiem, kas nodrošināti ar publiski pieejamiem telefona pakalpojumiem, ir pieejami telefona uzziņu dienesti. Valsts regulatīvās iestādes spēj noteikt pienākumus un nosacījumus uzņēmumiem, kas kontrolē piekļuvi tiešajiem lietotājiem, lai sniegtu sarakstu aptauju pasākumus saskaņā ar Direktīvas 2002/19/EC (Piekļuves direktīva) 5. pantu. Šādi pienākumi un nosacījumi ir objektīvi, taisnīgi, nediskriminējoši un pārredzami.

4. Dalībvalstis neuztur nekādus normatīvus ierobežojumus, kas tiešajiem lietotājiem vienā dalībvalstī liedz tiešu piekļuvi uzziņu dienestam citā dalībvalstī, izmantojot balss izsaukumu vai SMS, un dara visu iespējamo, lai to nodrošinātu saskaņā ar 28. pantu.

5. Šā panta 1. līdz 4. punktu piemēro saskaņā ar Kopienas tiesību aktu prasībām par personas datu un privātās dzīves aizsardzību un jo īpaši saskaņā ar Direktīvas 2002/58/EK (Direktīva par privāto dzīvi un elektronisko komunikāciju) 12. pantu.”

17. Direktīvas 26. un 27. pantu aizstāj ar šādiem pantiem:

“26. pants

Neatliekamās palīdzības dienesti un vienots Eiropas neatliekamās palīdzības numurs

1. Dalībvalstis nodrošina, ka visi 2. punktā minēto pakalpojumu tiešie lietotāji, tostarp taksofonu lietotāji, izmantojot vienotu Eiropas neatliekamās palīdzības numuru “112” un dalībvalstu norādītus valsts ātrās palīdzības numurus, var izsaukt neatliekamās palīdzības dienestus bez maksas un neizmantojot nekādus maksāšanas līdzekļus.

2. Dalībvalstis, apspriežoties ar valsts regulatīvajām iestādēm, neatliekamās palīdzības dienestiem un pakalpojumu sniedzējiem, nodrošina, ka uzņēmumi, kas piedāvā elektronisko sakaru pakalpojumus vietējo zvanu veikšanai uz numuru vai numuriem valsts numerācijas plānā, nodrošina piekļuvi neatliekamās palīdzības dienestiem.

3. Dalībvalstis nodrošina, ka uz vienotā Eiropas neatliekamās palīdzības numura “112” izsaukumiem tiek pienācīgi atbildēti un ka tos apstrādā valsts neatliekamās palīdzības sistēmu organizācijai vispiemērotākajā veidā. Uz šādiem izsaukumiem atbild un tos apstrādā vismaz tikpat ātri un efektīvi kā valsts neatliekamās palīdzības dienestu numuru izsaukumus, ja tādus turpina izmantot.

4. Dalībvalstis nodrošina, ka tiešajiem lietotājiem, kas ir personas ar invaliditāti, pieejamā piekļuve neatliekamās palīdzības dienestiem ir līdzvērtīga piekļuvei, ko nodrošina citiem tiešajiem lietotājiem. Pasākumi, ko veic nolūkā nodrošināt to, ka tiešajiem lietotājiem, kas ir personas ar invaliditāti, ceļojot citās dalībvalstīs, ir iespējams piekļūt neatliekamās palīdzības dienestiem, cik vien iespējams pamatojas uz Eiropas standartiem vai parametriem, ko publicē saskaņā ar Direktīvas 2002/21/EK (pamatdirektīva) 17. pantu, un tie neliedz dalībvalstīm pieņemt papildu prasības, lai sasniegtu šajā pantā izklāstītos mērķus.

5. Dalībvalstis nodrošina, ka attiecīgie uzņēmumi izsaucēja atrašanās vietas informāciju bez maksas dara pieejamu tai iestādei, kas nodrošina neatliekamās palīdzības izsaukumus, līdzko izsaukums sasniedz minēto iestādi. Šāda kārtība attiecas uz visiem zvaniem uz vienoto Eiropas neatliekamās

palīdzības numuru “112”. Dalībvalstis var attiecināt šīs saistības uz valsts ātrās palīdzības dienestu numuriem. Kompetentās valsts regulatīvās iestādes nosaka zvanītāja atrašanās vietas informācijas precizitātes un uzticamības kritērijus.

6. Dalībvalstis nodrošina, ka iedzīvotājus pienācīgi informē par vienotā Eiropas neatliekamās palīdzības numura “112” pieejamību un izmantošanu, jo īpaši ar tādām ierēmēm, kas konkrēti paredzētas personām, kuras ceļo no vienas dalībvalsts uz citu.

7. Lai nodrošinātu efektīvu piekļuvi numura “112” pakalpojumiem dalībvalstīs, Komisija pēc apspriešanās ar BEREC var pieņemt tehniskās izpildes pasākumus. Tomēr šos tehniskās izpildes pasākumus pieņem, neskarot un neietekmējot neatliekamās palīdzības dienestu organizēšanu, kas paliek vienīgi dalībvalstu kompetencē.

Šos pasākumus, kas ir paredzēti, lai grozītu nebūtiskus šīs direktīvas elementus, to papildinot, pieņem saskaņā ar 37. panta 2. punktā minēto regulatīvo kontroles procedūru.

27. pants

Eiropas telefonu piekļuves kodi

1. Dalībvalstis nodrošina, ka kods “00” ir starptautiskās piekļuves standarta kods. Var noteikt vai paturēt spēkā īpašu kārtību izsaukumu veikšanai starp blakus esošām vietām, kas atrodas katra citā pusē robežai starp dalībvalstīm. Lietotājus, kas atrodas šādās vietās, pilnībā informē par šādu kārtību.

2. Par Eiropas Telenumerācijas telpas (ETNS) pārvaldību, tostarp par numuru piešķiršanu, un attīstības veicināšanu atbild tikai un vienīgi Kopienā dibināta un Komisijas apstiprināta juridiska vienība. Komisija pieņem vajadzīgos īstenošanas noteikumus.

3. Dalībvalstis nodrošina, ka visi uzņēmumi, kas nodrošina publiski pieejamus telefona pakalpojumus ar starptautisku izsaukumu iespēju, apstrādā visus izsaukumus ETNS par cenām, kas ir līdzīgas tām, kuras noteiktas zvaniem no un uz citām dalībvalstīm.”

18. Iekļauj šādu pantu:

“27.a pants

Saskaņoti numuri saskaņotiem pakalpojumiem ar sociālo vērtību, arī atbildības līniju numuri bērnu pazušanas gadījumā

1. Dalībvalstis plaši dara zināmus īpašus numurus diapazonā no “116”, kā norādīts Komisijas Lēmumā 2007/116/EK (2007. gada 15. februāris) par valstu numuru sērijas, kas

sākas ar 116, rezervēšanu saskaņotiem numuriem, kuri paredzēti saskaņotajiem pakalpojumiem ar sociālo vērtību (*). Tās savā teritorijā veicina pakalpojumus, kam ir rezervēti tādi numuri.

2. Dalībvalstis nodrošina, ka tiešie lietotāji, kas ir personas ar invaliditāti, vislielākajā iespējamajā mērā var piekļūt dienestiem, kuru tālrunu numuri sākas ar "116". Pasākumi, ko veic nolūkā nodrošināt to, ka tiešajiem lietotājiem, kas ir personas ar invaliditāti, ceļojot citās dalībvalstīs, ir iespējams piekļūt šādiem dienestiem, ir pamatoti ar atbilstību attiecīgajiem standartiem vai specifiskajām, ko publicē saskaņā ar Direktīvas 2002/21/EK (pamatdirektīva) 17. pantu.

3. Dalībvalstis nodrošina, ka iedzīvotājus pienācīgi informē par vienotā Eiropas ātrās palīdzības numura "116" pieejamību un izmantošanu, jo īpaši ar tādām ierosmēm, kas ir konkrēti paredzētas personām, kuras ceļo no vienas dalībvalsts uz citu.

4. Dalībvalstis – līdztekus vispārpiemērojamiem pasākumiem – visiem numuriem "116" sērijā, kuri ir piešķirti saskaņā ar 1., 2., un 3. punktu, dara visu iespējamo, lai nodrošinātu, ka iedzīvotājiem ir piekļuve dienestam, kas izmanto kādu "karsto līniju", lai ziņotu par pazudušiem bērniem. Palīdzības līnija ir pieejama pa numuru "116000".

5. Lai nodrošinātu numuru sērijas "116" un jo īpaši numura ziņošanai par pazudušiem bērniem "116000" efektīvu ieviešanu dalībvalstīs, tostarp pieejamību tiešajiem lietotājiem, kas ir personas ar invaliditāti, ja viņi ceļo citās dalībvalstīs, Komisija pēc apspriešanās ar BEREC var pieņemt tehniskus īstenošanas pasākumus. Tomēr šos tehniskos īstenošanas pasākumus pieņem, neskarot un neietekmējot šo dienestu organizēšanu, kas paliek vienīgi dalībvalstu kompetencē.

Šos pasākumus, kas ir paredzēti, lai grozītu nebūtiskus šīs direktīvas elementus, to papildinot, pieņem saskaņā ar 37. panta 2. punktā minēto regulatīvo kontroles procedūru.

(*) OV L 49, 17.2.2007., 30. lpp."

19. Direktīvas 28. pantu aizstāj ar šādu pantu:

"28. pants

Numuru un pakalpojumu pieejamība

1. Dalībvalstis nodrošina, ka, ja tas ir tehniski un saimnieciski rentabli, un izņemot gadījumus, ja izsauktais abonents komerciālu iemeslu dēļ ir izvēlējis ierobežot konkrētās ģeogrāfiskās teritorijās esošu izsaucēju piekļuvi, attiecīgās valsts iestādes veic visus vajadzīgos pasākumus, lai nodrošinātu, ka tiešajiem lietotājiem ir iespēja:

a) piekļūt pakalpojumiem Kopienā un tos lietot, izmantojot numurus, kas nav piesaistīti konkrētai ģeogrāfiskai vietai; un

b) piekļūt visiem Kopienas numuriem neatkarīgi no operatora izmantotās tehnoloģijas un iekārtām, tostarp numuriem dalībvalstu valsts numerācijas plānos, ETNS numuriem un Vispārējiem starptautiskajiem bezmaksas numuriem (UIFN).

2. Dalībvalstis nodrošina, ka attiecīgās iestādes var prasīt no uzņēmumiem, kas nodrošina publiski pieejamus komunikāciju tīklus, un/vai publiski pieejamus elektronisko komunikāciju pakalpojumus, konkrētos gadījumos bloķēt piekļuvi numuriem vai pakalpojumiem, ja to pamato tādi iemesli kā krāpniecība vai nepareizs lietojums, un prasīt, lai tādos gadījumos elektronisko komunikāciju pakalpojumu sniedzēji nodarītu zināmus ieņēmumus par savstarpējiem savienojumiem un citiem pakalpojumiem."

20. Direktīvas 29. pantu groza šādi:

a) panta 1. punktu aizstāj ar šādu punktu:

"1. Neskarot 10. panta 2. punktu, dalībvalstis nodrošina, ka valsts regulatīvās iestādes var pieprasīt visiem uzņēmumiem, kas sniedz publiski pieejamus telefona pakalpojumus un/vai nodrošina piekļuvi publiskiem komunikāciju tīkliem, lietotājiem darīt pieejamas pilnībā vai daļēji I pielikuma B daļā minētās papildu iespējas, ņemot vērā tehniskās iespējas un ekonomisko dzīvotspēju, kā arī pilnīgi vai daļēji dara pieejamas papildu iespējas, kas minētas I pielikuma A daļā.;"

b) svīturo 3. punktu.

21. Direktīvas 30. pantu aizstāj ar šādu pantu:

"30. pants

Pakalpojumu sniedzēja nomaiņas atvieglošana

1. Dalībvalstis nodrošina, ka visi abonenti ar numuriem no valsts telefona numerācijas plāna pēc pieprasījuma var saglabāt savu(-s) numuru(-us) neatkarīgi no uzņēmuma, kas sniedz pakalpojumus, saskaņā ar I pielikuma C daļas noteikumiem.

2. Valsts regulatīvās iestādes nodrošina, ka cenas, ko uzņēmumi savstarpēji piemēro par numura saglabāšanas nodrošināšanu, ir uz izmaksām vērstas un ka tiešie maksājumi abonentiem, ja tādi ir, nav šķērslis šo iespēju izmantošanai.

3. Valsts regulatīvās iestādes nenosaka mazumtirdzniecības tarifus par numuru saglabāšanu tā, ka tiktu traucēta konkurence, piemēram, nosakot īpašus vai kopējus mazumtirdzniecības tarifus.

4. Numuru pārņemšanu un to sekojošu aktivēšanu veic pēc iespējas īsākā termiņā. Jebkurā gadījumā tiem abonentiem, kuri ir noslēguši līgumu par numura pārņemšanu uz jaunu uzņēmumu, numuru aktivizē vienas darbdienu laikā.

Neskarot pirmo daļu, kompetentas valsts regulatīvās iestādes var noteikt vispārējo numuru pārņemšanas procesu, ņemot vērā attiecīgās valsts noteikumus par līgumiem, tehnisko īstenojamību un nepieciešamību saglabāt pakalpojuma nepārtrauktību abonentam. Jebkurā gadījumā pakalpojuma zaudēšana numura pārņemšanas procesā nepārsniedz vienu darba dienu. Kompetentās valsts iestādes, ja nepieciešams, ņem vērā arī noteikumus nolūkā nodrošināt abonentu aizsargātību pārslēgšanas procesā, un to, ka pārslēgšana uz citu pakalpojuma sniedzēju nenotiek pret viņu gribu.

Dalībvalstis nodrošina, ka uzņēmumiem tiek paredzētas atbilstīgas sankcijas, tostarp pienākums izmaksāt kompensācijas abonentiem, ja numuru pārņemšana ir novēlota vai tās laikā pakalpojumu sniedzēji ir pieļāvuši pārkāpumus vai tie pieļauti viņu vārdā.

5. Dalībvalstis nodrošina, ka līgumi, ko patērētāji ir noslēguši ar uzņēmējiem, kas nodrošina elektronisko komunikāciju pakalpojumus, neatļauj pirmo saistību posmu, kas ir ilgāks par 24 mēnešiem. Dalībvalstis arī nodrošina, ka uzņēmumi piedāvā lietotājiem iespēju parakstīt līgumu, kura maksimālais termiņš ir 12 mēneši.

6. Neskarot jebkādu minimālo līguma termiņu, dalībvalstis nodrošina, ka līguma pārtraukšanas nosacījumi un kārtība nekavē pakalpojumu sniedzēja nomaiņu.”

22. Direktīvas 31. panta 1. punktu aizstāj ar šādu punktu:

“1. Dalībvalstis var noteikt pamatotas saistības, kas jāievēro, īpašu radio un televīzijas apraides kanālu un papildu pakalpojumu raidīšanai uzņēmumiem, kas ir to jurisdikcijā un kas nodrošina elektronisko komunikāciju tīklus, kurus izmanto radio vai televīzijas apraides izplatīšanai sabiedrībai, ja nozīmīgs šādu tīklu lietotāju skaits izmanto tos kā galveno līdzekli radio un televīzijas apraides saņemšanai. Šādas saistības nosaka tikai tad, ja tās ir vajadzīgas, lai īstenotu vispārējo interešu mērķus, kas skaidri un konkrēti noteikti katras dalībvalsts tiesību aktos, un tās ir samērīgas un pārskatāmas.

Šā punkta pirmajā daļā minētās saistības dalībvalstis pārskata vismaz viena gada laikā no 2011. gada 25. maija, izņemot gadījumus, kad dalībvalstis veikušas šādu pārskatīšanu iepriekšējos divos gados.

Dalībvalstis regulāri pārskata saistības, kas jāievēro.”

23. Direktīvas 33. pantu groza šādi:

a) panta 1. punktu aizstāj ar šādu punktu:

“1. Tiktāl, ciktāl tas ir atbilstīgi, dalībvalstis nodrošina, ka valsts regulatīvās iestādes ņem vērā tiešo lietotāju, patērētāju (tostarp jo īpaši patērētāju, kas ir personas ar invaliditāti), ražotāju un elektronisku komunikāciju tīklu un/vai pakalpojumu uzņēmumu viedokļus par jautājumiem saistībā ar visu tiešo lietotāju un patērētāju tiesībām publiski pieejamu elektronisku komunikāciju pakalpojumu sakarā, jo īpaši, ja tiem ir būtiska ietekme uz tirgu.

Konkrēti, dalībvalstis nodrošina, ka valsts regulatīvās iestādes izveido apspriešanās mehānismu, kurš nodrošina, ka lēmumu pieņemšanas procesā par jautājumiem, kas ir saistīti ar tiešo lietotāju un patērētāju tiesībām saistībā ar publiski pieejamiem elektronisku komunikāciju pakalpojumiem, pienācīgi tiek ņemtas vērā patērētāju intereses elektronisko komunikāciju jomā.”;

b) pievieno šādu punktu:

“3. Neskarot attiecīgo valsts noteikumus, kas atbilst Kopienas tiesībām un ar ko veicina kultūras un masu mediju politikas mērķu sasniegšanu, piemēram, kultūru un valodu daudzveidību un masu mediju plurālismu, valsts regulatīvās iestādes un citas attiecīgas iestādes var veicināt tādu uzņēmumu sadarbību, kuri nodrošina elektronisko komunikāciju tīklus un/vai pakalpojumus, ar sektoriem, kas ir ieinteresētie veicināt likumīgu saturu elektronisko komunikāciju tīklos un pakalpojumos. Pie tādas sadarbības var piederēt arī tādas informācijas koordinācija, kas skar sabiedrības intereses un kas ir jādara pieejama saskaņā ar 21. panta 4. punktu un 20. panta 1. punkta otro daļu.”

24. Direktīvas 34. panta 1. punktu aizstāj ar šādu punktu:

“1. Dalībvalstis nodrošina, ka ir pieejamas pārredzamas, nediskriminējošas, vienkāršas un lētas ārpustiesas procedūras, lai izšķirtu no šīs direktīvas izrietošas neatrisinātas domstarpības starp patērētājiem un elektronisko komunikāciju pakalpojumu sniedzējiem un/vai tīkla nodrošinātājiem saistībā ar līgumu nosacījumiem un/vai to izpildi attiecībā uz šādu tīklu un/vai pakalpojumu nodrošināšanu. Dalībvalstis pieņem pasākumus, lai nodrošinātu to, ka minētās procedūras ļauj domstarpības atrisināt godīgi un ātri, un attiecīgos gadījumos var pieņemt atmaksāšanas un/vai kompensācijas sistēmu. Šādas procedūras ļauj objektīvi izšķirt domstarpības un neliedz patērētājam izmantot valsts tiesību aktos paredzēto tiesisko aizsardzību. Dalībvalstis var paplašināt šīs saistības tā, lai tās attiektos uz domstarpībām, kuros iesaistīti citi tiešie lietotāji.”

25. Direktīvas 35. pantu aizstāj ar šādu pantu:

“35. pants

Pielāgojumi pielikumos

Pasākumus, kas paredzēti, lai grozītu nebūtiskus šīs direktīvas elementus un kas ir nepieciešami, lai pielāgotu I, II, III un VI pielikumu tehnoloģiju attīstībai vai tirgus pieprasījuma izmaiņām, pieņem Komisija saskaņā ar 37. panta 2. punktā minēto regulatīvo kontroles procedūru.”

26. Direktīvas 36. panta 2. punktu aizstāj ar šādu punktu:

“2. Valsts regulatīvās iestādes paziņo Komisijai par saistībām, kuras uzliktas uzņēmumiem, kas izraudzīti kā uzņēmumi ar universālā pakalpojuma saistībām. Komisijai nekavējoties paziņo par jebkurām izmaiņām, kas ietekmē saistības, vai par ietekmētajiem uzņēmumiem saskaņā ar šīs direktīvas noteikumiem.”

27. Direktīvas 37. pantu aizstāj ar šādu pantu:

“37. pants

Komitejas procedūra

1. Komisijai palīdz Komunikāciju komiteja, kas izveidota saskaņā ar Direktīvas 2002/21/EK (pamatdirektīva) 22. pantu.

2. Ja ir atsauce uz šo punktu, piemēro Lēmuma 1999/468/EK 5.a panta 1. līdz 4. punktu un 7. pantu, ņemot vērā tā 8. pantu.”

28. Direktīvas I, II, III pielikumu aizstāj ar šīs direktīvas I pielikuma tekstu un VI pielikumu aizstāj ar tekstu šīs direktīvas II pielikumā.

29. Direktīvas VII pielikumu svīturo.

2. pants

Grozījumi Direktīvā 2002/58/EK (Direktīva par privāto dzīvi un elektronisko komunikāciju)

Ar šo Direktīvu 2002/58/EK (Direktīva par privāto dzīvi un elektronisko komunikāciju) groza šādi.

1. Direktīvas 1. panta 1. punktu aizstāj ar šādu punktu:

“1. Šajā direktīvā paredzēta dalībvalstu to noteikumu saskaņošana, ar kuriem jānodrošina pamattiesību un pamatbrīvību līdzvērtīgs aizsardzības līmenis, un jo īpaši tiesības uz privāto dzīvi un konfidencialitāti saistībā ar personas datu apstrādi elektronisko komunikāciju nozarē, kā arī jānodrošina šo datu un elektronisko komunikāciju iekārtu un pakalpojumu brīva aprīte Kopienā.”

2. Direktīvas 2. pantu groza šādi:

a) panta c) punktu aizstāj ar šādu punktu:

“c) “atrašanās vietas dati” ir jebkuri dati, kuri apstrādāti elektronisko komunikāciju tīklā vai kurus apstrādā elektronisko komunikāciju pakalpojuma sniedzējs, norādot publiski pieejamu elektronisko komunikāciju pakalpojuma lietotāja gala iekārtas ģeogrāfisko atrašanās vietu;”

b) panta e) punktu svīturo;

c) pievieno šādu punktu:

“h) “personas datu aizsardzības pārkāpums” ir drošības pārkāpums, kura rezultātā notiek nejauša vai nelikumīga nosūtīto, uzglabāto vai citādi apstrādāto personas datu iznīcināšana vai nejauša zaudēšana, pārveidošana, neatļauta vai nelikumīga izpaušana vai piekļuve, un jebkurš cits nelikumīgs apstrādes veids, kas saistīts ar noteikumu par publiski pieejamiem komunikāciju pakalpojumiem Kopienā.”

3. Direktīvas 3. pantu aizstāj ar šādu pantu:

“3. pants

Attiecīgie pakalpojumi

Šī direktīva attiecas uz personas datu apstrādi saistībā ar publiski pieejamu elektronisko komunikāciju pakalpojumu sniegšanu publiskos komunikāciju tīklos Kopienā, tostarp publiskos komunikāciju tīklos, kuros var izmantot datu vākšanas un identifikācijas ierīces.”

4. Direktīvas 4. pantu groza šādi:

a) nosaukumu aizstāj ar šādu nosaukumu:

“Apstrādes drošība”;

b) pievieno šādu punktu:

“1.a Neskarot Direktīvu 95/46/EK, ar 1. punktā minētajiem pasākumiem nodrošina vismaz to, ka:

— personas datiem var piekļūt tikai pilnvarots personāls un tikai ar likumu atļautiem mērķiem,

— uzglabātos vai pārsūtītos personas datus aizsargā no nejaušas vai nelikumīgas iznīcināšanas, nejaušas nozaudēšanas vai izmaiņšanas un no neatļautas vai nelikumīgas uzglabāšanas, apstrādes, piekļuves vai izpaušanas, un

- nodrošina, ka tiek īstenota drošības politiku saistībā ar personas datu apstrādi.

Attiecīgās valsts iestādes ir pilnvarotas veikt to pasākumu novērtējumu, ko veic publiski pieejamu elektronisko sakaru pakalpojumu sniedzēji, un publicēt ieteikumus par paraugpraksi attiecībā uz drošības līmeni, kāds jāsaņiedz ar šiem pasākumiem.”;

- c) iekļauj šādus punktus:

“3. Ja noticis personas datu aizsardzības pārkāpums, publiski pieejamu elektronisko komunikāciju pakalpojumu sniedzējs bez nepamatotas kavēšanās paziņo kompetentajai valsts regulatīvajai iestādei par šādu personas datu aizsardzības pārkāpumu.

Ja personas datu aizsardzības pārkāpums var atstāt nevēlamu ietekmi uz abonenta vai individuālā lietotāja personas datiem un privāto dzīvi, pakalpojumu sniedzējs bez nepamatotas kavēšanās par pārkāpumu informē arī abonentu vai individuālo lietotāju.

Abonenti vai attiecīgie individuālie lietotāji nav jāinformē par pārkāpumu, kas skar personas datus, ja pakalpojumu sniedzējs kompetentajai iestādei ir uzskatāmi pierādījis, ka tas ir īstenojis atbilstīgus tehniskus aizsardzības pasākumus un šie pasākumi tikuši piemēroti datiem, ko skāris drošības pārkāpums. Ar šādiem tehniskiem aizsardzības pasākumiem datus padara neskaidrus personām, kurām nav pilnvaru piekļūt datiem.

Neskarot pakalpojuma sniedzēja pienākumu paziņot abonentam vai attiecīgajam individuālajam lietotājam, ja pakalpojuma sniedzējs par personas datu aizsardzības pārkāpumu jau nav paziņojis abonentam vai individuālajam lietotājam, to paziņot var pieprasīt kompetentā valsts iestāde, ņemot vērā šāda pārkāpuma iespējamo nelabvēlīgo ietekmi.

Paziņojumā abonentam vai individuālajam lietotājam raksturo vismaz personas datu aizsardzības pārkāpuma būtību un kontaktpunktus, kuros var iegūt plašāku informāciju, un iesaka pasākumus personas datu aizsardzības pārkāpuma iespējamās nelabvēlīgās ietekmes mazināšanai. Paziņojumā kompetentā valsts iestāde turklāt izklāsta pārkāpuma sekas un pakalpojumu sniedzēja ierosinātos vai veiktos pasākumus, lai novērstu personas datu aizsardzības pārkāpuma sekas.

4. Atbilstīgi jebkādiem tehniskās izpildes pasākumiem, kas pieņemti saskaņā ar 5. punktu, kompetentās valsts iestādes var pieņemt pamatnostādnes un vajadzības gadījumā izdot instrukcijas par apstākļiem, kādos pakalpojuma sniedzējiem ir jāpaziņo par personas datu

aizsardzības pārkāpumiem, par šāda paziņojuma formātu, un par šādas paziņošanas veidu. Kompetentās valsts iestādes arī spēj pārbaudīt, vai pakalpojumu sniedzēji ievēro ar šo punktu viņiem uzliktās paziņošanas saistības, un pārkāpumu gadījumā piemēro attiecīgas sankcijas.

Pakalpojumu sniedzēji veido personas datu aizsardzības pārkāpumu reģistru, norādot šādu pārkāpumu izdarīšanas apstākļus, to sekas un veiktās koriģējošās darbības, kas ir pietiekamas, lai kompetentās valsts iestādes varētu pārbaudīt atbilstību 3. punkta noteikumiem. Reģistrs ietver tikai šā mērķa īstenošanai nepieciešamo informāciju.

5. Lai nodrošinātu 2., 3. un 4. punktā minēto pasākumu īstenošanas konsekvenču, Komisija pēc apspriešanās ar Eiropas Tīklu un informācijas drošības aģentūru (ENISA), Darba grupa par personu aizsardzību attiecībā uz personas datu apstrādi, kas izveidota saskaņā ar Direktīvas 95/46/EK 29. pantu un Eiropas Datu aizsardzības uzraudzītāju var pieņemt tehniskus īstenošanas pasākumus attiecībā uz šajā pantā minēto informēšanas un paziņošanas prasību piemērošanas apstākļiem, veidu un kārtību. Komisija iesaista visas ieinteresētās personas, jo īpaši tādēļ, lai gūtu informāciju par labākajiem tehniskajiem un ekonomiskajiem paņēmieniem, kādi pastāv šā panta īstenošanai.

Šos pasākumus, kas ir paredzēti, lai grozītu nebūtiskus šīs direktīvas elementus, to papildinot, pieņem saskaņā ar 14.a panta 2. punktā minēto regulatīvo kontroles procedūru.”

5. Direktīvas 5. panta 3. punktu aizstāj ar šādu punktu:

“3. Dalībvalstis nodrošina, ka informācijas uzglabāšana abonenta vai lietotāja gala iekārtā vai piekļuves iegūšana šādā iekārtā jau uzglabātai informācijai ir atļauta tikai ar nosacījumu, ka attiecīgais abonents vai lietotājs ir devis savu piekrišanu un saskaņā ar Direktīvu 95/46/EK nodrošināts ar skaidru un visaptverošu informāciju, tostarp par apstrādes nolūku. Tas neliedz jebkādu tehnisku uzglabāšanu vai piekļuvi, kas paredzēta vienīgi, lai veiktu saziņas pārraidīšanu elektronisko sakaru tīklā, vai kas noteikti nepieciešama tā informācijas sabiedrības pakalpojuma sniedzējam, kuru skaidri pieprasījis abonents vai lietotājs.”

6. Direktīvas 6. panta 3. punktu aizstāj ar šādu punktu:

“3. Elektronisko komunikāciju pakalpojumu tirdzniecības nolūkā vai pievienotās vērtības pakalpojumu sniegšanas nolūkā publiski pieejamu elektronisko komunikāciju pakalpojuma sniedzējs var apstrādāt 1. punktā minēto informāciju līdz līmenim un tik ilgi, cik nepieciešams šādiem pakalpojumiem vai tirdzniecībai, ja abonents vai lietotājs, uz kuru šī

informācija attiecas, pirms tam ir devis savu piekrišanu. Lietotājiem vai abonentiem dod iespēju jebkurā laikā atsaukt savu piekrišanu informācijas par datu plūsmu apstrādei.”

7. Direktīvas 13. pantu aizstāj ar šādu pantu:

“13. pants

Nevēlami sakari

1. Automātisku izsaukuma un komunikācijas sistēmu bez cilvēka iesaistīšanās (automātiskā atbildētāja), faksa aparātu (faksa) vai elektroniskā pasta izmantošanu ar tiešu tirdzniecību saistītiem mērķiem var pieļaut tikai attiecībā uz abonentiem vai lietotājiem, kas snieguši iepriekšēju piekrišanu.

2. Neatkarīgi no 1. punkta, ja fiziskas vai juridiskas personas no saviem klientiem iegūst to elektroniskā pasta elektronisko kontaktinformāciju produktu vai pakalpojumu pārdošanas kontekstā saskaņā ar Direktīvu 95/46/EK, šīs pašas fiziskās vai juridiskās personas var izmantot šo elektronisko kontaktinformāciju savu līdzīgu produktu vai pakalpojumu tiešai tirdzniecībai ar noteikumu, ka klientiem ir dota skaidra iespēja bez maksas un izmantojot vienkāršu metodi šādas elektroniskās kontaktinformācijas vākšanas laikā iebilst pret tās izmantošanu, un attiecībā uz katru ziņojumu, ja klients sākotnēji nav atteicis šādu izmantošanu.

3. Dalībvalstis veic attiecīgus pasākumus, lai nodrošinātu, ka bez attiecīgo abonentu vai lietotāju piekrišanas vai attiecībā uz abonentiem vai lietotājiem, kas nevēlas saņemt attiecīgās komunikācijas, bez maksas netiktu atļauti nevēlami sakari ar tiešu pārdošanu saistītiem mērķiem, izņemot 1. un 2. punktā minētos līdzekļus, vienu no šīm iespējām nosaka ar katras valsts tiesību aktiem, ņemot vērā, ka abas iespējas abonentam vai lietotājam jānodrošina bez maksas.

4. Katrā ziņā elektronisko pastu sūtīšana tiešas tirdzniecības nolūkā, slēpjot vai noklusējot sūtītāja identitāti, kura vārdā sakari ir veikti, vai pretrunā Direktīvas 2000/31/EK 6. pantam, vai bez reālas adreses, uz kuru saņēmējs var nosūtīt pieprasījumu par šādu sakaru pārtraukšanu, vai tāda saņēmēju aicināšana apmeklēt tīmekļa vietnes, kas ir pretrunā šim pantam, ir aizliegta.

5. Šā panta 1. un 3. punkts attiecas uz abonentiem, kas ir fiziskas personas. Saskaņā ar Kopienas tiesību aktiem un katrā valstī spēkā esošajiem tiesību aktiem, dalībvalstis arī nodrošina, ka attiecībā uz nevēlamiem sakariem tiek pienācīgi aizsargātas to abonentu likumīgās intereses, kuri nav fiziskas personas.

6. Neskarot jebkādas administratīvus līdzekļus, ko var noteikt, tostarp saskaņā ar 15.a panta 2. punktu, dalībvalstis nodrošina, ka jebkura privātpersona vai juridiska persona, ko negatīvi ietekmējuši atbilstīgi šim pantam pieņemtu valsts noteikumu pārkāpumi un kuru likumīgās interesēs tādēļ ir pārtraukti vai aizliegti šādi pārkāpumi, tostarp elektronisko komunikāciju pakalpojumu sniedzējs, kas aizstāv savas likumīgās uzņēmējdarbības intereses, var vērsties tiesā pret šādiem pārkāpumiem. Dalībvalstis var arī pieņemt konkrētus noteikumus par sankcijām, kas piemērojamas elektronisko komunikāciju pakalpojumu sniedzējiem, kuru pavisma ir veicinājusi atbilstīgi šim pantam pieņemtu valsts noteikumu pārkāpumus.”

8. Iekļauj šādu pantu:

“14.a pants

Komitejas procedūra

1. Komisijai palīdz Komunikāciju komiteja, kas izveidota saskaņā ar Direktīvas 2002/21/EK (pamatdirektīva) 22. pantu.

2. Ja ir atsauce uz šo punktu, piemēro Lēmuma 1999/468/EK 5.a panta 1. līdz 4. punktu un 7. pantu, ņemot vērā tā 8. pantu.

3. Ja ir atsauce uz šo punktu, piemēro Lēmuma 1999/468/EK 5.a panta 1., 2., 4. un 6. punktu un 7. pantu, ņemot vērā tā 8. pantu.”

9. Direktīvas 15. pantā iekļauj šādu punktu:

“1.b Pakalpojumu sniedzēji izstrādā iekšējās procedūras, lai atbildētu uz pieprasījumiem piekļūt lietotāju personas datiem, pamatojoties uz valsts noteikumiem, kas pieņemti saskaņā ar 1. punktu. Pakalpojumu sniedzēji pēc kompetentās valsts iestādes pieprasījuma sniedz tai informāciju par minētajām procedūrām, saņemto pieprasījumu skaitu, attiecīgo juridisko pamatojumu un pakalpojumu sniedzēju atbildēm.”

10. Iekļauj šādu pantu:

“15.a pants

Īstenošana un izpilde

1. Dalībvalstis paredz noteikumus par sankcijām, tostarp attiecīgā gadījumā par kriminālsodiem, kas piemērojami par to valsts tiesību aktu pārkāpumiem, kuri pieņemti atbilstīgi šai direktīvai, un veic visus vajadzīgos pasākumus, lai nodrošinātu to īstenošanu. Paredzētajam sankcijām ir jābūt iedarbīgām, samērīgām un atturošām, un tās var piemērot attiecībā uz visu pārkāpuma laikposmu, pat ja šis pārkāpums pēc tam ir novērsts. Dalībvalstis līdz 2011. gada 25. maijam par šiem noteikumiem paziņo Komisijai un nekavējoties ziņo tai par visiem turpmākiem grozījumiem, kas tos ietekmē.

2. Neskarot jebkādas tiesiskās aizsardzības līdzekļus, kas varētu būt pieejami, dalībvalstis nodrošina, ka kompetentajai valsts iestādei un, attiecīgā gadījumā, citām valsts iestādēm ir pilnvaras pieprasīt pārtraukt 1. punktā minētos pārkāpumus.

3. Dalībvalstis nodrošina, ka kompetentajai valsts regulatīvās iestādei un, attiecīgā gadījumā, citām valsts iestādēm ir nepieciešamās izmeklēšanas pilnvaras un resursi, tostarp tiesības iegūt jebkādu attiecīgu informāciju, kas tām varētu būt vajadzīga, lai uzraudzītu un izpildītu atbilstīgi šai direktīvai pieņemtos valsts tiesību aktus.

4. Attiecīgās valsts regulatīvās iestādes var pieņemt pasākumus, lai nodrošinātu efektīvu pārrobežu sadarbību, izpildot atbilstīgi šai direktīvai pieņemtos valsts tiesību aktus, un lai izveidotu harmonizētus nosacījumus tādu pakalpojumu sniegšanai, kas saistīti ar pārrobežu datu plūsmām.

Valsts regulatīvās iestādes savlaicīgi pirms šādu pasākumu pieņemšanas iesniedz Komisijai kopsavilkumu ar pamatojumu šādai rīcībai, paredzētajiem pasākumiem un ierosināto turpmāko rīcību. Komisija, pēc iepazīšanās ar šo informāciju un apspriešanās ar ENISA un Darba grupu par personu aizsardzību attiecībā uz personas datu apstrādi, kas izveidota saskaņā ar Direktīvas 95/46/EK 29. pantu, sniedz komentārus vai ierosinājumus, jo īpaši, lai nodrošinātu, ka paredzētie pasākumi negatīvi neietekmē iekšējā tirgus darbību. Valsts regulatīvās iestādes, pieņemot lēmumus par pasākumiem, īpaši ņem vērā Komisijas komentārus un ieteikumus.”

3. pants

Grozījumi Regulā (EK) Nr. 2006/2004

Regulas (EK) Nr. 2006/2004 (Regula par sadarbību patērētāju tiesību aizsardzības jomā) pielikumam pievieno šādu punktu:

“17. Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvā 2002/58/EK (2002. gada 12. jūlijs) par personas datu apstrādi un privātas dzīves aizsardzību elektronisko komunikāciju nozarē

(Direktīva par privāto dzīvi un elektronisko komunikāciju):
13. pants (OV L 201, 31.7.2002., 37. lpp.).”

4. pants

Transponēšana

1. Dalībvalstis līdz 2011. gada 25. maijam pieņem un publicē normatīvos un administratīvos aktus, kas vajadzīgi, lai izpildītu šīs direktīvas prasības. Dalībvalstis tūlīt dara Komisijai zināmu minēto pasākumu tekstu.

Kad dalībvalstis pieņem šos pasākumus, tajos ietver atsauci uz šo direktīvu, vai arī šādu atsauci pievieno to oficiālajai publikācijai. Dalībvalstis nosaka, kā izdarāma šāda atsauce.

2. Dalībvalstis dara Komisijai zināmus savu tiesību aktu galvenos noteikumus, ko tās pieņem jomā, uz kuru attiecas šī direktīva.

5. pants

Stāšanās spēkā

Šī direktīva stājas spēkā nākamajā dienā pēc tās publicēšanas Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī.

6. pants

Adresāti

Šī direktīva ir adresēta dalībvalstīm.

Strasbūrā, 2009. gada 25. novembrī

Eiropas Parlamenta vārdā –
priekšsēdētājs
J. BUZEK

Padomes vārdā –
priekšsēdētāja
Å. TORSTENSSON

I PIELIKUMS

"I PIELIKUMS

**DIREKTĪVAS 10. PANTĀ (IZDEVUMU KONTROLE), 29. PANTĀ (PAPILDU IESPĒJAS) UN 30. PANTĀ (PAKALPOJUMU SNIEDZĒJA NOMAIŅAS ATVIEGĻOŠANA) MINĒTO IESPĒJU UN
PAKALPOJUMU APRAKSTS****A daļa: Direktīvas 10. pantā minētās iespējas un pakalpojumi**a) *Detalizēti rēķini*

Dalībvalstīm jānodrošina, ka valsts regulatīvās iestādes saskaņā ar attiecīgo tiesību aktu prasībām par personas datu un privātās dzīves aizsardzību var noteikt to detalizēto rēķinu pamatlīmeni, ar kuriem uzņēmumiem bez maksas jānodrošina abonenti, lai tie varētu:

- i) pārbaudīt un kontrolēt par publiskā komunikāciju tīkla izmantošanu noteiktā atrašanās vietā un/vai par citu saistītu publiski pieejamu telefona pakalpojumu izmantošanu uzliktos maksājumus; un
- ii) pienācīgi pārraudzīt to lietošanu un izdevumus, un tādējādi samērīgi kontrolēt savus rēķinus.

Attiecīgā gadījumā par pieņemamiem tarifiem vai bez maksas abonentiem var piedāvāt papildu līmeņa detalizāciju.

Izsaukumi, kas izsaucējam abonentam ir bez maksas, tostarp palīdzības līniju izsaukumi, nav jānorāda attiecīgā izsauceja abonenta detalizētajā rēķinā.

b) *Izvēles izsaukumu bloķējums izejošajiem izsaukumiem vai īpašām SMS vai MMS, vai, ja tehniski iespējams, citām līdzīgām lietotnēm, bezmaksas iespēja, kad abonents,*

pieprasot izraudzītajam uzņēmumam, kas nodrošina telefona pakalpojumus, bez maksas var bloķēt noteikta veida iziešos izsaukumus vai īpašas SMS vai MMS, vai citas līdzīgas lietotnes, vai noteikta veida numuru izsaukumus.

c) *Priekšapmaksas sistēmas*

Dalībvalstīm jānodrošina, ka valsts regulatīvās iestādes var pieprasīt izraudzītajiem uzņēmumiem nodrošināt iespēju patērētājiem maksāt par piekļuvi publiskajam komunikāciju tīklam un izmantot publiski pieejamus telefona pakalpojumus ar priekšapmaksas noteikumiem.

d) *Pieslēguma maksas pēcapmaksa*

Dalībvalstīm jānodrošina, ka valsts regulatīvās iestādes var pieprasīt izraudzītajiem uzņēmumiem ļaut patērētājiem veikt samaksu par pieslēgumu publiskajam komunikāciju tīklam ar pēcapmaksu zināmā laikposmā.

e) *Rēķinu neapmaksāšana*

Dalībvalstīm jāatļauj konkrēti pasākumi, kam jābūt samērīgiem, nediskriminējošiem un atklātiem, lai segtu neapmaksātus telefona rēķinus, ko izdevuši uzņēmumi. Minētie pasākumi ir paredzēti, lai nodrošinātu to, ka abonentam iepriekš izsniedz pienācīgu brīdinājumu par vēlāku pakalpojuma pārtraukšanu vai atvienošanu. Izņemot krāpniecības gadījumus, gadījumus, ja rēķinu samaksa ir pastāvīgi kavēta vai nenotiek vispār, tādi pasākumi ir paredzēti, lai, ciktāl tas ir tehniski iespējams, nodrošinātu, ka jebkura pakalpojuma pārtraukšana aprobežotos ar attiecīgo pakalpojumu. Atvienošanai par rēķinu nemaksāšanu vajadzētu notikt tikai pēc pienācīga brīdinājuma abonentam. Dalībvalstis var ļaut ierobežotu pakalpojumu posmu pilnīga atvienošanas, un tā laikā ir atļauti izsaukumi, par ko abonentam nav jāmaksā (piemēram, "112" izsaukumi).

f) *Konsultācijas par tarifiem*

t. i., pakalpojums, ar kuru saskaņā abonenti var pieprasīt uzņēmumam sniegt informāciju par alternatīviem zemākiem tarifiem, ja tādi ir pieejami.

g) *Izmaksu kontrole*

t. i., pakalpojums, saskaņā ar kuru uzņēmums piedāvā citus rīkus abonentiem, ja šos rīkus valsts regulatīvā iestāde atzinusi par pienācīgiem, lai viņi varētu kontrolēt publiski pieejamu telekomunikāciju pakalpojumu izmaksas, tostarp nodrošinot bezmaksas brīdinājumu nosūtīšanu patērētājiem, ja konstatēti normai neatbilstīgi patēriņa modeļi.

B daļa: Iespējas, kas minētas 29. pantāa) *Tonālā numura sastādīšana vai DTMF (divtoņu daudzfrekvenču signālu pārraide)*

t. i., publiskajā komunikāciju tīklā uzturēta DTMF toņu izmantošana, kā noteikts ETSI ETR 207, pilnīgai signālu pārraidei tīklā gan dalībvalsts iekšienē, gan starp dalībvalstīm.

b) *Izsaucēja līnijas noteikšana*

t. i., izsaucēja numurs tiek uzrādīts izsauktajai personai pirms savienojuma izveidošanas.

Šī iespēja būtu jānodrošina saskaņā ar attiecīgajiem tiesību aktiem par personas datu un privātās dzīves aizsardzību, jo īpaši saskaņā ar Direktīvu 2002/58/EK (Direktīva par privāto dzīvi un elektronisko komunikāciju).

Ciktāl tas ir tehniski iespējams, operatoriem būtu jānodrošina dati un signāli, lai atvieglotu izsaucēja līnijas noteikšanu un tonālo numura sastādīšanu, sniedzot pakalpojumus starp dalībvalstīm.

C daļa: Direktīvas 30. pantā minēto numura saglabāšanas noteikumu īstenošana

Prasību par to, ka visi abonenti ar numuriem no valsts numerācijas plāna pēc pieprasījuma var saglabāt savu(-us) numuru(-us) neatkarīgi no uzņēmuma, kas sniedz pakalpojumus, piemēro:

- a) ģeogrāfisko numuru gadījumā – noteiktā atrašanās vietā; un
- b) tādu numuru gadījumā, kas nav piesaistīti noteiktai ģeogrāfiskai atrašanās vietai – jebkurā atrašanās vietā.

Šī daļa neattiecas uz numura saglabāšanu, pārejot starp tīkliem, kas nodrošina pakalpojumus noteiktā atrašanās vietā, un mobilajiem tīkliem.

II PIELIKUMS**INFORMĀCIJA, KAS JĀPUBLICĒ SASKAŅĀ AR 21. PANTU****(INFORMĀCIJAS PĀRREDZAMĪBA UN PUBLICĒŠANA)**

Valsts regulatīvajai iestādei ir pienākums nodrošināt, ka šajā pielikumā minēto informāciju publicē saskaņā ar 21. pantu. Valsts regulatīvajai iestādei ir jāizlemj, kura informācija jāpublicē uzņēmumiem, kas nodrošina publiskos komunikāciju tīklus un/vai publiski pieejamus telefona pakalpojumus, un kura informācija jāpublicē pašai valsts regulatīvajai iestādei, lai nodrošinātu to, ka patērētāji varētu izdarīt izvēli, pamatojoties uz informāciju.

1. Uzņēmuma(-u) nosaukums un adrese

To uzņēmumu nosaukums un galvenā biroja adrese, kas nodrošina publiskos komunikāciju tīklus un/vai publiski pieejamus telefona pakalpojumus.

2. Piedāvāto pakalpojumu apraksts

2.1. Piedāvāto pakalpojumu joma

- 2.2. Standarta tarifi norādot, kādi pakalpojumi ir ietverti katrā tarifa elementā (piemēram, maksa par piekļuvi, visi maksājumi par lietošanu, maksa par tehnisko apkopi), un iekļaujot sīku informāciju par piemērotajām standarta atlaidēm un īpašiem tarifu režīmiem, un konkrētām grupām paredzētiem tarifu režīmiem, un visiem papildu maksājumiem, kā arī maksu par gala iekārtām.
- 2.3. Kompensāciju/atlīdzināšanas politika, tostarp konkrēta informācija par visiem piedāvātajiem kompensāciju/atlīdzināšanas režīmiem.
- 2.4. Piedāvāto tehniskās apkopes pakalpojumu veidi.
- 2.5. Standarta līguma nosacījumi, tostarp jebkāds minimālais līguma termiņš, līguma pārtraukšanas nosacījumi un kārtība un tiešie maksājumi saistībā ar numura un citu identifikatoru saglabāšanu, ja tādi ir.
3. Domstarpību izšķiršanas mehānismi, tostarp uzņēmuma izveidotie.
4. Informācija par tiesībām attiecībā uz universālo pakalpojumu, attiecīgā gadījumā iekļaujot I pielikumā minētās iespējas un pakalpojumus.

III PIELIKUMS

PAKALPOJUMA KVALITĀTES PARAMETRI

Pakalpojuma kvalitātes parametri, definīcijas un mērījumu metodes, kas minētas 11. un 22. pantā

Uzņēmumiem, kas nodrošina piekļuvi publiskam komunikāciju tīklam

PARAMETRS (1. piezīme)	DEFINĪCIJA	MĒRĪJUMU METODE
Pirmā savienojuma nodrošināšanas laiks	ETSI EG 202 057	ETSI EG 202 057
Kļūmes savienojumos katrā piekļuves līnijā	ETSI EG 202 057	ETSI EG 202 057
Kļūmju novēršanas laiks	ETSI EG 202 057	ETSI EG 202 057

Uzņēmumiem, kas nodrošina publiski pieejamus telefona pakalpojumus

Savienošanās ilgums (2. piezīme)	ETSI EG 202 057	ETSI EG 202 057
Uzziņu dienestu atbildes laiks	ETSI EG 202 057	ETSI EG 202 057
Darba kārtībā esošu monētu un karšu taksofonu daļa	ETSI EG 202 057	ETSI EG 202 057
Sūdzības par kļūdainiem rēķiniem	ETSI EG 202 057	ETSI EG 202 057
Nesekmīgo izsaukumu daļa (2. piezīme)	ETSI EG 202 057	ETSI EG 202 057

ETSI EG 202 057-1, versijas numurs 1.3.1. (2008. gada jūlijs)

1. piezīme

Parametriem būtu jādod iespēja analizēt darbību reģionālā mērogā (t. i., ne mazāk kā 2. līmenis Eurostat izstrādātajā statistiski teritoriālo vienību nomenklatūrā (NUTS)).

2. piezīme

Dalībvalstis var izlemt nepieprasīt saglabāt atjauninātu informāciju par šo divu parametru darbību, ja ir pieejami pierādījumi, kas apliecina apmierinošu darbību šajās divās jomās.”

II PIELIKUMS

"VI PIELIKUMS

PATĒRĒTĀJU DIGITĀLO IEKĀRTU SAVIETOJAMĪBA, KAS MINĒTA 24. PANTĀ

1. *Kopējais kodēšanas algoritms un atvērta uztveršana*

Visām patērētāju iekārtām, kas ir paredzētas, lai uztvertu parastos digitālus televīzijas signālus (t. i., apraidi, izmantojot virszemes, kabeļu vai satelītu pārraides, kas galvenokārt ir paredzētas stacionāriem uztvērējiem, piem., DVB-T, DVB-C vai DVB-S), ko pārdod vai iznomā, vai citādi dara pieejamas Kopienā, un kas var atkodēt digitālus televīzijas signālus, ir jāspēj:

- atkodēt tādus signālus saskaņā ar kopējo Eiropas vienotu kodēšanas algoritmu, ko piemēro atzīta Eiropas standartu organizācija, kas pašlaik ir *ETSI*,
- skaidri rādīt pārraidītos signālus ar noteikumu, ka, ja iekārtas ir nomātas, nomnieks pilda attiecīgo nomas līgumu.

2. *Savietojamība analogiem un digitāliem televizoriem*

Jebkuram analogajam televizoram ar integrālo ekrānu ar redzamo diagonāli, lielāku par 42 cm, ko pārdod vai iznomā Kopienā, ir jābūt ar vismaz vienu atvērtu saskarnes rozeti, ko standartizējusi atzīta Eiropas standartu organizācija, piemēram, kā minēts *Cenelec EN 50 049-1:1997* standartā, kas ļauj pieslēgt vienkāršas perifērijas iekārtas, īpaši papildu dekoderus un digitālus uztvērējus.

Jebkuram digitālam televizoram ar integrālo ekrānu ar redzamo diagonāli, lielāku par 30 cm, ko pārdod vai iznomā Kopienā, ir jābūt ar vismaz vienu atvērtu saskarnes rozeti (kas atbilst vai nu Eiropas standartu organizācijas pieņemtam vai atzītam standartam, vai rūpniecībā plaši lietotiem parametriem), piemēram, ar DVB vienoto saskarņu savienotāju, kas ļauj pieslēgt vienkāršas perifērijas iekārtas, un tam jāspēj cauri laist visus digitālo televīzijas signālu elementus, arī informāciju par interaktīviem un ierobežotas piekļuves pakalpojumiem."

EIROPAS PARLAMENTA UN PADOMES DIREKTĪVA 2009/140/EK

(2009. gada 25. novembris),

ar ko izdara grozījumus Direktīvā 2002/21/EK par kopējiem reglamentējošiem noteikumiem attiecībā uz elektronisko komunikāciju tīkliem un pakalpojumiem, Direktīvā 2002/19/EK par piekļuvi elektronisko komunikāciju tīkliem un ar tiem saistītām iekārtām un to savstarpēju savienojumu un Direktīvā 2002/20/EK par elektronisko komunikāciju tīklu un pakalpojumu atļaušanu

(Dokuments attiecas uz EEZ)

EIROPAS PARLAMENTS UN EIROPAS SAVIENĪBAS PADOME,

ņemot vērā Eiropas Kopienas dibināšanas līgumu un jo īpaši tā 95. pantu,

ņemot vērā Komisijas priekšlikumu,

ņemot vērā Eiropas Ekonomikas un sociālo lietu komitejas atzinumu ⁽¹⁾,

ņemot vērā Reģionu komitejas atzinumu ⁽²⁾,

saskaņā ar Līguma 251. pantā noteikto procedūru, ņemot vērā Samierināšanas komitejas 2009. gada 13. novembrī apstiprināto kopīgo dokumentu ⁽³⁾,

tā kā:

- (1) Lai noteiktu to, vai ir nepieciešams izdarīt grozījumus, ņemot vērā tehnoloģijas un tirgus attīstību, Komisija regulāri pārskata piecas direktīvas, kas veido pašreizējo ES tiesisko regulējumu elektronisko komunikāciju tīklu un pakalpojumu jomā (Direktīva 2002/21/EK ⁽⁴⁾ (pamatdirektīva), Direktīva 2002/19/EK ⁽⁵⁾ (Piekļuves direktīva), Direktīva 2002/20/EK ⁽⁶⁾ (Atļauju izsniegšanas direktīva), Direktīva 2002/22/EK (2002. gada 7. marts) par universālo pakalpojumu un lietotāju tiesībām attiecībā uz elektronisko sakaru tīkliem un pakalpojumiem ⁽⁷⁾ (Universālā pakalpojuma direktīva) un Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2002/58/EK (2002. gada 12. jūlijs) par personas datu apstrādi un privātās dzīves aizsardzību elektronisko komunikāciju nozarē ⁽⁸⁾ (Direktīva par privāto dzīvi un elektronisko komunikāciju) (turpmāk visas kopā "pamatdirektīva un īpašās direktīvas"))).

⁽¹⁾ OV C 224, 30.8.2008., 50. lpp.

⁽²⁾ OV C 257, 9.10.2008., 51. lpp.

⁽³⁾ Eiropas Parlamenta 2008. gada 24. septembra Atzinums (*Oficiālajā Vēstnesī* vēl nav publicēts), Padomes 2009. gada 16. februāra Kopējā nostāja (*Oficiālajā Vēstnesī* vēl nav publicēta) un Eiropas Parlamenta 2009. gada 6. maija Nostāja. Padomes 2009. gada 20. novembra Lēmums un Eiropas Parlamenta 2009. gada 24. novembra Normatīvā rezolūcija.

⁽⁴⁾ OV L 108, 24.4.2002., 33. lpp.

⁽⁵⁾ OV L 108, 24.4.2002., 7. lpp.

⁽⁶⁾ OV L 108, 24.4.2002., 21. lpp.

⁽⁷⁾ OV L 108, 24.4.2002., 51. lpp.

⁽⁸⁾ OV L 201, 31.7.2002., 37. lpp.

- (2) Komisija sākotnējos konstatējumus šajā sakarā izklāstīja 2006. gada 29. jūnija paziņojumā "Par elektronisko sakaru tīklu un pakalpojumu ES tiesiskā regulējuma pārskatīšanu". Pamatojoties uz šiem sākotnējiem konstatējumiem, tika sarīkota sabiedriskā apspriešana, kuras gaitā izkristalizējās vissvarīgākā risināmā problēma, proti, elektronisko komunikāciju jomā vēl joprojām nav izveidots iekšējais tirgus. Īpaši tika uzsvērts tas, ka regulējuma sadrumstalotība un valsts pārvaldes iestāžu rīcības nekonsekvence ne tikai apdraud attiecīgās nozares konkurētspēju, bet arī neļauj patērētājiem izmantot ievērojamās priekšrocības, ko sniedz pārrobežu konkurence.

- (3) Tāpēc ir jāreformē ES tiesiskais regulējums elektronisko komunikāciju tīklu un pakalpojumu jomā, lai pilnveidotu elektronisko komunikāciju iekšējo tirgu, nostiprinot Kopienas mehānismu to operatoru darbības regulēšanai, kuriem ir būtiska ietekme galvenajos tirgos. To papildina Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (EK) Nr. 1211/2009 (2009. gada 25. novembris), ar ko izveido Eiropas Elektronisko komunikāciju regulatoru iestādi (BEREC) un biroju ⁽⁹⁾. Reformas gaitā tiks izstrādāta arī efektīvas radiofrekvenču spektra pārvaldības stratēģija, lai radītu vienotu Eiropas informācijas telpu un paredzētu stingrākus noteikumus attiecībā uz lietotājiem ar invaliditāti, tādējādi veidojot iekļaujošu informācijas sabiedrību.

- (4) Atzīstot, ka internets ir būtisks izglītībai un nolūkā praktiski īstenot vārda brīvību un piekļuvi informācijai, jebkuriem ierobežojumiem, ko piemēro šo pamattiesību izmantošanai, būtu jāatbilst Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijai. Saistībā ar šiem jautājumiem Komisijai būtu jāveic plaša sabiedriska apspriešana.

- (5) Mērķis ir pakāpeniski samazināt iepriekšējos sektora īpašos noteikumus, attīstoties tirgus konkurencei, un galvenokārt, lai elektronisko sakaru jomu regulētu tikai konkurences tiesību akti. Ņemot vērā to, ka pēdējos gados elektronisko sakaru tirgos ir bijusi vērojama spēcīga konkurences izaugsme, ir būtiski, lai *ex ante* regulatīvos pienākumus piemērotu vienīgi tad, ja nav pilnvērtīgas un ilgtspējīgas konkurences.

⁽⁹⁾ Skatīt šā *Oficiālajā Vēstnesī* 1 lpp.

- (6) Sagatavojot pārskatus par pamatdirektīvas un īpašo direktīvu darbību, Komisijai būtu jāizvērtē, vai atbilstīgi tirgus attīstībai un attiecībā gan uz konkurenci, gan patērētāju aizsardzību joprojām ir vajadzīgi noteikumi par nozares *ex ante* regulējumu, kuri paredzēti Direktīvas 2002/19/EK (Piekļuves direktīva) 8. līdz 13.a pantā un Direktīvas 2002/22/EK (Universālā pakalpojuma direktīva) 17. pantā, vai arī minētie noteikumi būtu jāgroza vai jāatceļ.
- (7) Lai nodrošinātu samērīgu un pielāgotu pieeju mainīgiem konkurences apstākļiem, valsts pārvaldes iestādēm vajadzētu būt iespējai noteikt vietējos tirgus un/vai atceļt reglamentējošās saistības tirgos un/vai ģeogrāfiskajās zonās, kurās ir efektīva infrastruktūras konkurence.
- (8) Lai sasniegtu Lisabonas Programmas mērķus, ir nepieciešami pienācīgi stimuli ieguldījumiem jaunos ātrgaitas tīklos, kas veicinās inovācijas saistībā ar saturs ziņā daudzveidīgiem interneta pakalpojumiem un stiprinās Eiropas Savienības konkurētspēju starptautiskā mērogā. Šādiem tīkliem ir milzīgas iespējas sniegt priekšrocības patērētājiem un uzņēmumiem visā Eiropas Savienībā. Tāpēc ir svarīgi, izmantojot regulatīvo noteikumu paredzamību un konsekveni, veicināt ilgtspējīgus ieguldījumus šo jauno tīklu attīstībā, vienlaikus aizsargājot konkurenci un sekmējot patērētāju izvēli.
- (9) Komisija 2006. gada 20. marta paziņojumā "Atšķirību izlīdzināšana platjoslas pakalpojumu jomā" atzina, ka Eiropas Savienībā pastāv teritoriālas atšķirības attiecībā uz piekļuvi ātrgaitas platjoslas pakalpojumiem. Viegāka piekļuve radiofrekvenču spektram veicina ātrgaitas platjoslas pakalpojumu attīstību attālos reģionos. Lai gan platjoslas savienojumu skaits kopumā ir palielinājies, piekļuvi dažādos reģionos ierobežo augstās izmaksas, ko izraisa zems iedzīvotāju blīvums un lieli attālumi. Lai nodrošinātu ieguldījumus jaunās tehnoloģijās nepietiekami attīstītos reģionos, elektronisko komunikāciju regulējumam vajadzētu būt saskaņotam ar citiem politikas virzieniem, piemēram, valsts atbalsta politiku, kohēzijas politiku vai plašākiem industriālās politikas mērķiem.
- (10) Publiski ieguldījumi tīklos būtu jāveic saskaņā ar nediskriminācijas principu. Tādēļ publiskais atbalsts būtu jāpiešķir, izmantojot atklātas, pārredzamas un uz konkurenci balstītas procedūras.
- (11) Lai valsts pārvaldes iestādes varētu sasniegt pamatdirektīvā un īpašajās direktīvās izklāstītos mērķus, jo īpaši tos, kas saistīti ar savstarpējo savietojamību, būtu jāpaplašina pamatdirektīvas darbības joma, lai tā attiektos arī uz konkrētiem radioiekārtu un telekomunikāciju termināliekārtu aspektiem, kā tās definētas Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvā 1999/5/EK (1999. gada 9. marts) par radioiekārtām un telekomunikāciju termināla iekārtām un to atbilstības savstarpējo atzīšanu⁽¹⁾, un uz patērētāju ierīcēm, ko izmanto ciparu televīzijai, lai tā būtu vieglāk pieejama lietotājiem – personām ar invaliditāti.
- (12) Dažas definīcijas būtu jāprecizē vai jāmaina, lai ņemtu vērā tirgus un tehnoloģijas attīstību un novērstu nenoteiktību, kas konstatēta tiesiskā regulējuma īstenošanā.
- (13) Būtu jāstiprina valsts pārvaldes iestāžu neatkarība, lai nodrošinātu tiesiskā regulējuma efektīvāku piemērošanu un palielinātu to autoritāti un lēmumu paredzamību. Šajā nolūkā valsts tiesību aktos būtu jāiestrādā īpašs noteikums, lai panāktu to, ka savu uzdevumu pildīšanā valsts pārvaldes iestādes, kas atbildīgas par *ex ante* tirgus regulēšanu vai domstarpību izšķiršanu starp uzņēmumiem, ir pasargātas no ārējas iejaukšanās vai politiska spiediena, kas varētu apdraudēt to spēju neatkarīgi izvērtēt tām uzticētos jautājumus. Šādas ārējās ietekmes rezultātā valsts likumdevēja iestāde vairs nespēj veikt valsts pārvaldes iestādes funkcijas saskaņā ar tiesisko regulējumu. Šim nolūkam jau no paša sākuma būtu jāparedz noteikumi par valsts pārvaldes iestādes vadītāja atļaušanas iemesliem, lai novērstu visas pamatotās šaubas par minētās iestādes neitralitāti un tās spēju pretoties ārējiem faktoriem. Svarīgi ir tas, lai valsts pārvaldes iestādēm, kas atbildīgas par *ex ante* tirgus regulēšanu, būtu pašām savs budžets, kas pirmām kārtām ļautu tām pieņemt darbā pietiekamu skaitu kvalificētu darbinieku. Pārredzamības nolūkā šis budžets būtu jāpublicē katru gadu.
- (14) Lai tirgus dalībniekiem nodrošinātu juridisko noteiktību, pārsūdzības iestādēm būtu jāveic savi pienākumi efektīvi, un galvenokārt – pārsūdzības procesiem nevajadzētu būt nepamatoti ilgiem. Pagaidu pasākumi, kas aptur valsts pārvaldes iestādes lēmuma darbību, būtu jānosaka vienīgi steidzamos gadījumos, lai nepieļautu būtisku un neatgriezenisku kaitējumu pusei, kas pieprasa šos pasākumus, un ja tas vajadzīgs interešu līdzsvara nodrošināšanai.

(1) OV L 91, 7.4.1999., 10. lpp.

- (15) Pārsūdzības iestādes ir ļoti atšķirīgi piemērojušas pagaidu pasākumus valsts pārvaldes iestāžu lēmumu apturēšanai. Lai panāktu konsekventāku pieeju, būtu jāpiemēro kopīgi standarti saskaņā ar Kopienas judikatūru. Pārsūdzības iestādēm vajadzētu būt tiesīgām lūgt pieejamo informāciju, ko publicējusi BEREC. Ņemot vērā pārsūdzību nozīmi tiesiskā regulējuma vispārējā darbībā, būtu jāizveido mehānisms, lai visās dalībvalstīs vāktu informāciju par pārsūdzībām un lēmumiem, ar ko aptur valsts pārvaldes iestāžu pieņemtos lēmumus, un minēto informāciju paziņotu Komisijai.
- (16) Lai nodrošinātu to, ka valsts pārvaldes iestādes savus regulatīvos uzdevumus veic pilnvērtīgi, to vācamajos datos būtu jāiekļauj grāmatvedības dati par mazumtirdzniecības tirgiem, kas ir saistīti ar vairumtirdzniecības tirgiem, kuros darbojas operators ar būtisku ietekmi tirgū un kurus attiecīgi regulē valsts pārvaldes iestāde. Tāpat datos būtu jāietver arī dati, ar kuru palīdzību valsts pārvaldes iestādes var izvērtēt to, kā plānotā tīkla topoloģijas modernizācija vai pārmaiņas varētu ietekmēt konkurences attīstību vai vairumtirdzniecības produktus, ko piedāvā citiem tirgus dalībniekiem.
- (17) Apspriešanās valsts mērogā, kas paredzēta Direktīvas 2002/21/EK (pamatdirektīva) 6. pantā, ir jāsarīko pirms apspriešanās Kopienas mērogā, kura paredzēta minētās direktīvas 7. un 7.a pantā, lai Kopienā organizētajā apspriešanāsā tiktu atspoguļoti visu ieinteresēto aprindu viedokļi. Šādā veidā varētu izvairīties arī no vajadzības rīkot otru apspriešanos Kopienā, ja valsts mēroga apspriešanās rezultātā tiktu ieviestas izmaiņas plānotajā pasākumā.
- (18) Valsts pārvaldes iestāžu rīcības brīvībai ir jābūt līdzsvarā ar konsekventas regulējuma prakses izveidi un tiesiskā regulējuma konsekventu piemērošanu, lai efektīvi veicinātu iekšējā tirgus attīstību un pilnveidi. Tāpēc valsts pārvaldes iestādēm ir jāatbalsta darbības, ko iekšējā tirgus jomā veic Komisija un BEREC.
- (19) Kopienas mehānisms, ar kura palīdzību Komisija var pieprasīt valsts pārvaldes iestādēm atcelt plānotos pasākumus, kas saistīti ar tirgus noteikšanu un operatoru atzīšanu par tādiem, kam ir būtiska ietekme tirgū, ir lielā mērā palīdzējis panākt konsekventu pieeju to apstākļu noteikšanai, kādos var piemērot *ex ante* regulējumu un kādos operatoriem piemēro šādu regulējumu. Komisijas veiktā tirgus uzraudzība un jo īpaši pieredze ar Direktīvas 2002/21/EK (pamatdirektīva) 7. pantā paredzēto procedūru liecina, ka nekoncekvence, ar kādu valsts pārvaldes iestādes piemēro tiesiskās aizsardzības līdzekļus pat līdzīgos tirgus apstākļos, varētu kavēt elektronisko komunikāciju iekšējā tirgus izveidi. Tādēļ Komisija drīkst piedalīties, lai nodrošinātu augstāku koncekvences līmeni tiesisko aizsardzības līdzekļu piemērošanā, pieņemot atzinumus par pasākumu projektiem, ko ierosinājušas valsts pārvaldes iestādes. Lai labāk izmantotu valsts pārvaldes iestāžu zināšanas par tirgus analīzi, Komisijai pirms lēmumu un/vai atzinumu pieņemšanas būtu jāapspriežas ar BEREC.
- (20) Ir svarīgi, lai tiesiskais regulējums tiktu īstenots laikus. Ja Komisija ir pieņēmusi lēmumu, ar ko valsts pārvaldes iestādei pieprasa atcelt plānotu pasākumu, valsts pārvaldes iestādēm būtu jāiesniedz Komisijai pārskatīts pasākuma projekts. Būtu jānosaka termiņš pārskatītā pasākuma paziņošanai Komisijai saskaņā ar Direktīvas 2002/21/EK (pamatdirektīva) 7. pantu, lai tirgus dalībnieki varētu zināt tirgus analīzes ilgumu un lai palielinātu juridisko noteiktību.
- (21) Ņemot vērā īsos termiņus, kādi paredzēti Kopienas mēroga apspriešanās vajadzībām, Komisijai būtu jāpiešķir pilnvaras pieņemt ieteikumus un/vai pamatnostādnes, lai vienkāršotu procedūras informācijas apmaiņu starp Komisiju un valsts pārvaldes iestādēm, piemēram, gadījumos, kas attiecas uz stabiliem tirgiem vai kas saistīti vienīgi ar nelielām izmaiņām iepriekš paziņotos pasākumos. Tāpat Komisijai būtu jāpiešķir pilnvaras, lai būtu iespējams paredzēt atbrīvojumu no paziņošanas prasības, tādējādi atsevišķos gadījumos racionalizējot procedūras.
- (22) Saskaņā ar mērķiem, kas izklāstīti Eiropas Savienības Pamattiesību hartā un Apvienoto Nāciju Konvencijā par invalīdu tiesībām, tiesiskajam regulējumam ir jānodrošina tas, ka kvalitatīvi pakalpojumi par pieņemamām cenām ir viegli pieejami visiem lietotājiem, tostarp lietotājiem ar invaliditāti, gados vecākiem lietotājiem un lietotājiem ar īpašām sociālajām vajadzībām. Amsterdamas akta galīgajai redakcijai pievienotajā Deklarācijā Nr. 22 ir paredzēts, ka Kopienas iestādēm, izstrādājot pasākumus saskaņā ar Līguma 95. pantu, ir jāņem vērā vajadzības, kādas ir personām ar invaliditāti.
- (23) Konkurences tirgus lietotājiem sniedz plašu saturs, lietojumprogrammu un pakalpojumu izvēli. Valstu pārvaldes iestādēm būtu jāveicina lietotāju iespējas piekļūt informācijai un izplatīt to, kā arī izmantot lietojumprogrammas un pakalpojumus.
- (24) Radiofrekvences būtu jāuzskata par ierobežotu sabiedrisko resursu, kam ir būtiska sabiedriska un tirgus vērtība. Sabiedrības interesēs ir tas, lai spektra pārvaldība būtu iespējami efektīva un pilnvērtīga no ekonomiskā, sociālā un vides aspekta, ņemot vērā radiofrekvenču spektra būtisko lomu elektroniskajos sakaros, kultūru daudzveidības un plašsaziņas līdzekļu plurālisma mērķi, kā arī sociālo teritoriālo kohēziju. Tāpēc būtu pakāpeniski jālikvidē šķēršļi tā efektīvai izmantošanai.

- (25) Ar radiofrekvenču spektra politiku saistītās darbības Kopienā nedrīkstētu skart pasākumus, kas atbilstoši Kopienas tiesībām veikti Kopienas vai valstu līmenī, lai sasniegtu vispārējās ieinteresētības mērķus, jo īpaši attiecībā uz satura regulējumu un audiovizuālo un plašsaziņas līdzekļu politiku, kā arī dalībvalstu tiesības organizēt un izmantot savu radiofrekvenču spektru sabiedriskās kārtības, drošības un aizsardzības mērķiem.
- (26) Nemot vērā atšķirīgo situāciju dalībvalstīs, pāreja no analogās uz digitālo zemes televīziju Kopienā palielinās piekļuvi būtiskai radiofrekvenču spektra daļai (t. s. "digitālā dividende"), jo digitālā tehnoloģija nodrošina augstāku pārāraides efektivitāti.
- (27) Pirms tiek ierosināts īpašs saskaņošanas pasākums saskaņā ar Eiropas Parlamenta un Padomes Lēmumu Nr. 676/2002/EK (2002. gada 7. marts) par normatīvo bāzi radiofrekvenču spektra politikai Eiropas Kopienā (radiofrekvenču spektra lēmums) ⁽¹⁾, Komisijai būtu jāveic ietekmes novērtējums par to, kādas ir ierosinātā pasākuma izmaksas un ieguvumi no tā, piemēram, īstenošanas apjomradīti ietaupījumi un pakalpojumu savstarpējā savietojamība patērētāju izdevīgumam, ietekme uz radiofrekvenču spektra izmantošanas efektivitāti vai pieprasījums dažādās Eiropas Savienības daļās pēc saskaņotas izmantošanas.
- (28) Lai gan radiofrekvenču spektra pārvaldība paliek dalībvalstu kompetencē, ar stratēģisko plānošanu, koordināciju un, ja vajadzīgs, saskaņošanu Kopienas līmenī var palīdzēt nodrošināt to, ka spektra lietotāji var izmantot visas iekšējā tirgus priekšrocības un ka visā pasaulē var efektīvi aizstāvēt ES intereses. Šim nolūkam attiecīgā gadījumā būtu jāizveido radiofrekvenču spektra politikas daudzgadu likumdošanas programmas, lai noteiktu politikas ievirzes un mērķus radiofrekvenču spektra lietošanas stratēģiskajai plānošanai un saskaņošanai Kopienā. Šīs politikas ievirzes un mērķi var attiekties uz radiofrekvenču spektra pieejamību un efektīvu izmantošanu, kas nepieciešama iekšējā tirgus izveidei un darbībai, un attiecīgos gadījumos var attiekties arī uz radiofrekvenču izmantošanas vispārējo atļauju vai individuālo tiesību piešķiršanas procedūru saskaņošanu, ja tas nepieciešams iekšējā tirgus šķēršļu novēršanai. Šīm politikas ievirzēm un mērķiem vajadzētu būt saskaņā ar šo direktīvu un īpašajām direktīvām.
- (29) Komisija ir paudusi nodomu pirms šīs direktīvas stāšanās spēkā grozīt Komisijas Lēmumu 2002/622/EK (2002. gada 26. jūlijs), ar ko izveido radiofrekvenču spektra politikas grupu ⁽²⁾, lai tajā paredzētu mehānismu, kā Eiropas Parlaments un Padome var lūgt, lai Radiofrekvenču spektra politikas grupa (RSPG) sniedz mutiskus vai rakstiskus atzinumus vai ziņojumus par spektra politiku attiecībā uz elektroniskajām komunikācijām, un lai RSPG konsultētu Komisiju par ierosināto radiofrekvenču politikas programmu saturu.
- (30) Šīs direktīvas radiofrekvenču spektra pārvaldības noteikumiem būtu jāatbilst to starptautisko un reģionālo organizāciju darbam, kuras nodarbojas ar radiofrekvenču spektra pārvaldību, piemēram, Starptautiskā Telekomunikāciju savienība (STS) un Eiropas Pasta un telekomunikāciju administrāciju konference (CEPT), tā lai nodrošinātu spektra izmantošanas efektīvu pārvaldību un saskaņošanu visā Kopienā un starp dalībvalstīm un citiem STS locekļiem.
- (31) Radiofrekvenču pārvaldībai ir jānodrošina kaitīgu traucējumu novēršana. Tāpēc ir jāizstrādā precīza kaitīgo traucējumu definīcija, lai nodrošinātu to, ka regulatīvā ieviešanā notiek tikai tiktāl, ciktāl vajadzīgs šādu traucējumu novēršanai.
- (32) Pašreizējā radiofrekvenču spektra pārvaldības un sadalījuma sistēma principā pamatojas uz administratīviem lēmumiem, kas nav pietiekami elastīgi, lai pielāgotos tehnoloģiskajām un ekonomiskajām pārmaiņām, jo īpaši straujajai attīstībai bezvadu tehnoloģijas jomā un pieaugošajam platjoslas pieprasījumam. Pārlietu atšķirīgā politika dažādās valstīs ir cēlonis lielākām izmaksām un zaudētām tirgus iespējām radiofrekvenču spektra lietotājiem, sadrumstalotība palēnina arī inovācijas tempus un kaitē iekšējam tirgum, patērētājiem un tautsaimniecībai kopumā. Turklāt radiofrekvenču piekļuves un izmantošanas nosacījumi var atšķirties atkarībā no operatora veida, savukārt šo operatoru nodrošinātie elektroniskie pakalpojumi lielā mērā pārklājas, tādējādi radot nesaskaņas tiesību turētāju starpā, atšķirības spektra piekļuves izmaksās un iespējamus traucējumus iekšējā tirgus darbībā.
- (33) Valstu robežas kļūst arvien maznozīmīgākas optimālas radiofrekvenču spektra izmantošanas noteikšanai. Radiofrekvenču spektra piekļuves tiesību sadrumstalota pārvaldība ierobežo ieguldījumus un inovācijas un traucē operatoriem un iekārtu ražotājiem izmantot apjomradītus ietaupījumus, tādā veidā neļaujot izveidot iekšējo tirgu elektronisko komunikāciju tīkliem un pakalpojumiem, kam izmanto radiofrekvenču spektru.

⁽¹⁾ OV L 108, 24.4.2002., 1. lpp.

⁽²⁾ OV L 198, 27.7.2002., 49. lpp.

- (34) Būtu jāpanāk spektra elastīgāka pārvaldība un piekļuve spektram, izsniedzot atļaujas neatkarīgi no tehnoloģijas un pakalpojuma, lai spektra lietotāji varētu izvēlēties labākās tehnoloģijas un pakalpojumus, kas izmantojami frekvenču joslās, kuras attiecīgos valsts frekvenču piešķiruma plānos saskaņā ar Kopienas tiesību aktiem ir deklarētas kā pieejamas elektronisko sakaru pakalpojumiem ("tehnoloģiju un pakalpojumu neitralitātes princips"). Tehnoloģiju un pakalpojumu administratīvā noteikšana būtu jāpiemēro vispārējās ieinteresētības mērķiem izšķirīgos gadījumos, tai vajadzētu būt skaidri pamatotai, un tā būtu regulāri jāpārskata.
- (35) Tehnoloģijas neitralitātes principa ierobežojumiem vajadzētu būt atbilstīgiem, un šādu ierobežojumu pamatā vajadzētu būt nepieciešamībai novērst kaitīgus traucējumus - piemēram, nosakot emisiju maskas un jaudas līmeņus - nodrošināt sabiedrības veselības aizsardzību, ierobežojot elektromagnētisko lauku ietekmi uz sabiedrību, nodrošināt pakalpojumu pareizu darbību atbilstošā pakalpojuma tehniskās kvalitātes līmenī, vienlaikus ne vienmēr liedzot iespēju tajā pašā spektrā izmantot vairāk nekā vienu pakalpojumu, nodrošināt spektra pareizu koplietošanu, jo īpaši tad, ja tā izmantošanai ir izsniegta tikai vispārējās atļaujas, nodrošināt spektra pilnvērtīgu izmantošanu vai sasniegt vispārējās ieinteresētības mērķi saskaņā ar Kopienas tiesību aktiem.
- (36) Lai neradītu pretrunas ar iepriekš iegūtām tiesībām, radiofrekvenču spektra lietotājiem tāpat vajadzētu būt iespējai brīvi izvēlēties pakalpojumus, kurus tie vēlas piedāvāt spektrā, uz ko attiecas pārejas pasākumi. No otras puses, būtu jāatļauj pasākumi, kas pieprasa nodrošināt konkrētu pakalpojumu, lai sasniegtu skaidri noteiktus vispārējās ieinteresētības mērķus, piemēram, cilvēku drošība, vajadzība veicināt sociālo, reģionālo vai teritoriālo kohēziju vai radiofrekvenču spektra neefektīvas izmantošanas novēršana, ja šādi uzņēmumi ir vajadzīgi un samērīgi. Minētajiem mērķiem būtu jāietver kultūru un valodu daudzveidības un plašsaziņas līdzekļu plurālisma veicināšanai, kā dalībvalstis noteikušas saskaņā ar Kopienas tiesību aktiem. Izņemot gadījumus, kad tas ir vajadzīgs cilvēku drošībai, vai uzņēmuma kārtā, lai sasniegtu vispārējās ieinteresētības mērķus, ko dalībvalstis noteikušas saskaņā ar Kopienas tiesību aktiem, uzņēmumi nedrīkstētu būt par cēloni konkrētiem ekskluzīvas izmantošanas pakalpojumiem, bet tiem būtu vienīgi jāpiešķir prioritāte šādiem pakalpojumiem, lai citi pakalpojumi vai tehnoloģijas varētu līdzāspastāvēt tajā pašā radiofrekvenču joslā, ciktāl tas iespējams.
- (37) Dalībvalstu kompetencē ir noteikt darbības jomu un būtību visiem uzņēmumiem, kas attiecas uz kultūru un valodu daudzveidības un plašsaziņas līdzekļu plurālisma veicināšanu.
- (38) Tā kā radiofrekvenču spektra sadalījums konkrētām tehnoloģijām vai pakalpojumiem ir izņēmums no tehnoloģiju un pakalpojumu neitralitātes principa un ierobežo brīvību izvēlēties piedāvāto pakalpojumu vai izmantoto tehnoloģiju, visiem priekšlikumiem par šādu sadalījumu jābūt pārredzamiem, un ir jāriko to sabiedriskā apspriešana.
- (39) Elastīguma un efektivitātes interesēs valsts pārvaldes iestādes var atļaut spektra lietotājiem brīvi nodot vai iznomāt savas izmantošanas tiesības trešām personām. Tas nodrošinātu radiofrekvenču spektra novērtēšanu tirgū. Valsts pārvaldes iestādēm, ņemot vērā to pilnvaras nodrošināt spektra faktisku izmantošanu, būtu jārikojas, lai panāktu to, ka tirdzniecības dēļ netiek traucēta konkurence, spektram paliekot neizmantojamam.
- (40) Tehnoloģiju un pakalpojumu neitralitātes un spēkā esošu spektra izmantošanas tiesību tirdzniecības ieviešanai var būt vajadzīgi pārejas noteikumi, tostarp pasākumi godīgas konkurences nodrošināšanai, jo jaunajā sistēmā dažiem spektra lietotājiem var pavēties iespēja konkurēt ar spektra lietotājiem, kuri spektra izmantošanas tiesības ir ieguvuši saskaņā ar daudz apgrūtinātākiem noteikumiem un nosacījumiem. Turpreti tad, ja tiesības vispārējās ieinteresētības mērķa sasniegšanas nolūkā ir piešķirtas, atkāpjoties no vispārējiem noteikumiem vai saskaņā ar kritērijiem, kas nav objektīvi, pārredzami, samērīgi un nediskriminējoši, šādu tiesību turētāju stāvoklis nedrīkstētu nepamatoti kaitēt viņu jaunajiem konkurentiem vairāk, nekā tas ir nepieciešams minētā vispārējās ieinteresētības mērķa vai cita saistīta vispārējās ieinteresētības mērķa sasniegšanai.
- (41) Lai veicinātu iekšējā tirgus darbību un atbalstītu pārrobežu pakalpojumu izveidi, ir jāpilnvaro Komisija numerācijas jomā paredzēt tehniskus īstenošanas pasākumus
- (42) Atļaujas, kas izsniegta uzņēmumiem, kuri nodrošina elektronisko komunikāciju tīklus un pakalpojumus, un kas ļauj tiem iegūt piekļuvi sabiedriskam vai privātam īpašumam, ir būtisks faktors elektronisko komunikāciju tīklu vai jaunu tīkla elementu izveidei. Tāpēc nevajadzīgi sarežģītas un lēnas procedūras ceļa tiesību piešķiršanai var radīt ievērojamu šķērslī konkurences attīstībai. Tāpēc ir jāvienkāršo veids, kādā pilnvaroti uzņēmumi iegūst ceļa tiesības. Valsts pārvaldes iestādēm ir jābūt iespējai koordinēt ceļa tiesību iegūšanu, sniedzot attiecīgu informāciju savās tīmekļa vietnēs.

- (43) Ir jāpastiprina dalībvalstu pilnvaras attiecībā uz ceļa tiesību turētājiem, lai nodrošinātu jauna tīkla ierīkošanu vai paplašināšanu taisnīgā, efektīvā un videi nekaitīgā veidā un neatkarīgi no pienākuma, kas uzlikts operatoram ar būtisku ietekmi tirgū, proti, piešķirt piekļuvi tā elektronisko komunikāciju tīkliem. Iekārtu koplietošanas uzlabojumi var būtiski sekmēt konkurenci un mazināt uzņēmumu vispārējās finansālās un ar vidi saistītās izmaksas, kas tiem rodas, ierīkojot elektronisko sakaru infrastruktūru, jo īpaši saistībā ar jauniem piekļuves tīkliem. Valsts pārvaldes iestādēm vajadzētu būt pilnvarām prasīt, lai uzņēmumi, kuriem ir tiesības uzstādīt iekārtas uz, virs vai zem valsts īpašuma vai privātīpašuma, atļauj šādu iekārtu vai īpašuma koplietošanu (tostarp fizisku līdzāsrašanos), lai sekmētu efektīvus ieguldījumus infrastruktūrā un veicinātu inovācijas, pēc atbilstīga sabiedriskās apspriešanās laikposma, kurā visām ieinteresētajām pusēm būtu jādod iespēja izteikt viedokli. Šādi koplietošanas vai koordinēšanas pasākumi var ietvert noteikumus par iekārtu vai īpašuma koplietošanas izmaksu sadali, un ar tiem būtu jānodrošina, ka attiecīgiem uzņēmumiem tiek pienācīgi atlīdzināts risks. Valsts pārvaldes iestādēm jo īpaši vajadzētu būt pilnvarām paredzēt tīkla elementu un saistītu iekārtu koplietošanu, piemēram, attiecībā uz kabeļu šahtām, stabiem, kabeļu akām, ārpus-telpu sadales punktiem, antenām, torņiem un citām atbalsta konstrukcijām, ēkām vai ēku ievadiem, kā arī to, ka labāk saskaņo inženiertehniskos būvdarbus. Kompetentajām iestādēm, jo īpaši vietējām iestādēm, sadarbībā ar valsts pārvaldes iestādēm vajadzētu vienoties par atbilstīgām koordinācijas procedūrām, lai koordinētu valsts būvniecības līgumus un citas attiecīgas publiskās iekārtas vai īpašumus; šīs procedūras var ietvert arī procedūras, ar ko nodrošina, ka ieinteresētajām pusēm ir informācija par attiecīgām publiskām iekārtām vai īpašumiem un par notiekošiem un plānotiem valsts būvdarbiem, ka tās laikus ir informētas par šādiem darbiem un ka pēc iespējas tiek veicināta ilgtermiņa koplietošana.
- (44) Uzticama un droša informācijas nodošana elektronisko komunikāciju tīklos ieņem arvien nozīmīgāku vietu visā tautsaimniecībā un sabiedrībā. Sistēmas sarežģītība, tehniskas kļūmes vai cilvēku kļūdas, negadījumi vai uzbrukumi – tie visi var ietekmēt tās fiziskās infrastruktūras darbību un pieejamību, ar kuras palīdzību ES iedzīvotājiem tiek nodrošināti svarīgi pakalpojumi, tostarp e-pārvaldes pakalpojumi. Tāpēc valsts pārvaldes iestādēm ir jānodrošina publisko komunikāciju tīklu integritāte un drošība. Eiropas Tīklu un informācijas drošības aģentūrai (ENISA) ⁽¹⁾ būtu jāpiedalās, lai nodrošinātu augsta elektronisko komunikāciju drošības pakāpi, tostarp daloties pieredzē un sniedzot atzinumus, kā arī veicinot apmaiņu ar labāko praksi. Gan ENISA, gan valsts pārvaldes iestāžu rīcībā vajadzētu būt to pienākumu pildīšanai vajadzīgajiem līdzekļiem, tostarp pilnvarām saņemt pietiekamu informāciju, lai varētu novērtēt tīklu vai pakalpojumu drošības pakāpi, kā arī iegūt visaptverošus un ticamus datus par aktuāliem drošības incidentiem, kas ir būtiski ietekmējuši tīklu vai pakalpojumu darbību. Ņemot vērā to, ka atbilstīgas drošības pakāpes veiksmīga izvēle nav vienreizējs pasākums, bet gan nepārtraukts īstenošanas, pārskatīšanas un atjaunināšanas process, ir jāpieprasa elektronisko komunikāciju tīklu nodrošinātājiem un pakalpojumu sniedzējiem veikt pasākumus, lai aizsargātu to integritāti un drošību saskaņā ar novērtētajiem apdraudējumiem, ņemot vērā jaunākos sasniegumus šajā jomā.
- (45) Dalībvalstīm būtu jāparedz atbilstīgs sabiedriskās apspriešanās periods pirms īpašo pasākumu pieņemšanas, lai nodrošinātu, ka uzņēmumi, kas nodrošina sabiedrisko komunikāciju tīklus vai publiski pieejamus elektronisko komunikāciju pakalpojumus, veic vajadzīgos tehniskos un organizatoriskos pasākumus, lai pienācīgi pārvaldītu tīklu un pakalpojumu drošības risku vai lai nodrošinātu savu tīklu integritāti.
- (46) Ja ir jāpanāk vienošanās par kopīgām drošības prasībām, Komisija būtu jāpilnvaro pieņemt tehniskus īstenošanas pasākumus, lai panāktu elektronisko komunikāciju tīklu un pakalpojumu pienācīgu drošības pakāpi iekšējā tirgū. ENISA būtu jāiesaistās piemērotu tehnisku un organizatorisku drošības pasākumu saskaņošanā, nodrošinot speciālistu ieteikumus. Valsts pārvaldes iestādēm vajadzētu būt pilnvarotām izdot saistošas instrukcijas par tehniskiem īstenošanas pasākumiem, kas pieņemti atbilstīgi Direktīvai 2002/21/EK (pamatdirektīva). Lai tās varētu veikt savus pienākumus, tām vajadzētu būt pilnvarotām izmeklēt neievērošanas gadījumus un piemērot sankcijas.
- (47) Lai nodrošinātu to, ka elektronisko komunikāciju tirgos nenotiek konkurences kroplošana vai ierobežošana, valsts pārvaldes iestādēm būtu jāspēj veikt pasākumus, lai novērstu ievērojamas ietekmes tirgū izmantošanu no viena tirgus uz citu - cieši saistītu - tirgu. Vajadzētu būt skaidri noteiktam, ka uzņēmumu, kuram ir ievērojama ietekme pirmajā tirgū, var uzskatīt par tādu, kuram ir ievērojama ietekme otrajā tirgū, vienīgi tad, ja saites starp abiem tirgiem ir tādas, kas ļauj ietekmi pirmajā tirgū izmantot otrajā tirgū, un ja otrais tirgus ir pakļauts *ex ante* regulēšanai saskaņā ar kritērijiem, kas noteikti Ieteikumā par attiecīgajiem produktu un pakalpojumu tirgiem ⁽²⁾.

(1) Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (EK) Nr. 460/2004 (OV L 77, 13.3.2004., 1. lpp.).

(2) Komisijas 2003. gada 11. februāra Ieteikums par attiecīgajiem produktu un pakalpojumu tirgiem elektronisko sakaru nozarē, kuros var būt nepieciešams *ex ante* regulējums saskaņā ar Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2002/21/EK par kopējiem reglamentējošiem noteikumiem attiecībā uz elektronisko komunikāciju tīkliem un pakalpojumiem (OV L 114, 8.5.2003., 45. lpp.).

- (48) Lai tirgus dalībnieki varētu rēķināties ar noteiktību regulatīvo nosacījumu jomā, jānosaka termiņš tirgus analīzes veikšanai. Ir svarīgi veikt regulāras tirgus analīzes pieņemamā un piemērotā termiņā. Nosakot šo termiņu, būtu jāņem vērā tas, vai iepriekš ir veikta konkrētā tirgus analīze un vai par to ir pienācīgi paziņots. Ja valsts pārvaldes iestāde neveic tirgus analīzi noteiktajā termiņā, tas var apdraudēt iekšējo tirgu, un parastās pārņēmumu procedūras var laikus neradīt vēlamo efektu. Tomēr attiecīgajai valsts pārvaldes iestādei būtu jādod iespēja lūgt palīdzību BEREC, lai pabeigtu tirgus analīzi. Piemēram, šādu palīdzību var īstenot kā īpašu darba grupu, kurā ir citu valsts pārvaldes iestāžu pārstāvji.
- (49) Sakarā ar tehnoloģiskās inovācijas augsto līmeni un izteikto dinamiku elektronisko komunikāciju nozares tirgos ir jānodrošina regulējuma ātra, koordinēta un saskaņota pielāgošana Kopienas līmenī, jo pieredze liecina, ka atšķirības veidā, kā valsts pārvaldes iestādes īsteno ES tiesisko regulējumu, var radīt šķēršļus iekšējā tirgus attīstībai.
- (50) Nozīmīgs uzdevums, kas uzticēts BEREC, ir vajadzības gadījumā pieņemt atzinumus par pārrobežu domstarpībām. Tāpēc valsts pārvaldes iestādēm šādos gadījumos būtu jāņem vērā ikviens BEREC atzinums.
- (51) ES tiesiskā regulējuma īstenošanā gūtā pieredze liecina, ka spēkā esošie noteikumi, ar kādiem valsts pārvaldes iestādes ir pilnvarotas piemērot sankcijas, nav izrādījušies pietiekams stimuls ievērot regulējuma prasības. Paredzot pienācīgas izpildes pilnvaras, var panākt ES tiesiskā regulējuma savlaicīgu īstenošanu un tādējādi veicināt regulējuma noteiktību, kas ir svarīgs ieguldījumu stimuls. Visam tiesiskajam regulējumam ir raksturīgs tas, ka trūkst pilnvērtīga mehānisma rīcībai noteikumu neievērošanas gadījumos. Tāpēc ieviešot Direktīvā 2002/21/EK (pamatdirektīva) jaunu noteikumu par to, kā rīkoties pamatdirektīvas vai īpašo direktīvu noteikumu pārkāpuma gadījumā, ir jānodrošina tas, ka visā ES tiesiskajā regulējumā tiek piemēroti konsekventi un saskaņoti principi noteikumu izpildei un sankciju piemērošanai par pārkāpumiem.
- (52) Spēkā esošajā ES tiesiskajā regulējumā ir iekļauti konkrēti noteikumi, lai veicinātu pāreju no 1998. gada vecā tiesiskā regulējuma uz 2002. gada jauno regulējumu. Šī pāreja ir pabeigta visās dalībvalstīs, un minētie noteikumi būtu jāatceļ, jo tie ir kļuvuši lieki.
- (53) Būtu vienlaikus jāveicina gan efektīvi ieguldījumi, gan konkurence, lai palielinātu ekonomikas izaugsmi, inovācijas un patērētāju izvēli.
- (54) Konkurenci vislabāk var stiprināt ar ekonomiski efektīva līmeņa ieguldījumiem jaunā un jau esošā infrastruktūrā, tos vajadzības gadījumā papildinot ar regulējumu, lai panāktu efektīvu konkurenci mazumtirdzniecības pakalpojumos. Ar infrastruktūru saistītas konkurences efektīvs līmenis ir infrastruktūras dublēšanas pakāpe, pie kādas var pamatoti gaidīt, ka ieguldītāji gūs taisnīgu peļņu atbilstīgi pamatotām izredzēm attiecībā uz tirgus daļu izmaiņām.
- (55) Nosakot pienākumus saistībā ar piekļuvi jaunām un uzlabotām infrastruktūrām, valstu pārvaldes iestādēm būtu jānodrošina, ka piekļuves nosacījumi atspoguļo ieguldīšanas lēmuma pamatā esošos apstākļus, ņemot vērā, *inter alia*, izvēšanas izmaksas, jauno produktu un pakalpojumu ieviešanas paredzamo tempu un mazumtirdzniecības cenu paredzamos līmeņus. Turklāt, lai ieguldītājiem nodrošinātu plānošanas noteiktību, valstu pārvaldes iestādēm vajadzētu būt iespējai attiecīgā gadījumā noteikt piekļuves noteikumus un nosacījumus, kas attiecīgajos pārskata periodos ir konsekventi. Šādos noteikumos un nosacījumos var iekļaut cenu noteikšanas pasākumus, kas ir atkarīgi no līguma apjoma vai ilguma saskaņā ar Kopienas tiesību aktiem, ja šādiem pasākumiem nav diskriminējošas ietekmes. Jebkādiem paredzētajiem piekļuves nosacījumiem būtu jārespektē vajadzība nodrošināt pakalpojumu efektīvu konkurenci patērētājiem un uzņēmumiem.
- (56) Novērtējot piemērojamo pienākumu un nosacījumu samērīgumu, valstu pārvaldes iestādēm būtu jāņem vērā atšķirīgie konkurences apstākļi, kādi ir attiecīgās dalībvalsts dažādos apgabalos.
- (57) Piemērojot tiesiskās aizsardzības līdzekļus ar mērķi kontrolēt cenas, valstu pārvaldes iestādēm būtu jācenšas ļaut ieguldītājam konkrētā ieguldījumu projektā gūt taisnīgu peļņu. Jo īpaši var pastāvēt ar ieguldījumu projektiem saistīti riski, kas raksturīgi jauniem piekļuves tīkliem tādu produktu atbalstam, kuru pieprasījums ieguldījuma veikšanas laikā ir neskaidrs.
- (58) Jebkādam saskaņā ar Direktīvas 2002/21/EK (pamatdirektīva) 19. panta 1. punktu pieņemtām Komisijas lēmumiem būtu jāattiecas vienīgi uz regulējuma principiem, pieejām un metodoloģijām. Lai novērstu šaubas, tajā nedrīkstētu precizēt aspektus, kuriem parasti būs jāatspoguļo attiecīgās valsts apstākļi, un ar to nedrīkstētu aizliegt alternatīvas pieejas, par kurām pamatoti var gaidīt, ka to ietekme būs līdzvērtīga. Šādam lēmumam vajadzētu būt samērīgam, un tam nevajadzētu nekādi ietekmēt valstu pārvaldes iestāžu lēmumus, kuri nerada šķēršļus iekšējam tirgum.

- (59) Direktīvas 2002/21/EK (pamatdirektīva) I pielikumā ir norādīts saraksts ar tirgiem, kuri jāiekļauj Ieteikumā par attiecīgajiem produktu un pakalpojumu tirgiem, kuros var būt vajadzīgs *ex ante* regulējums. Šis pielikums būtu jāatceļ, jo ir izpildīts tā mērķis, proti, nodrošināt pamatu Ieteikuma par attiecīgajiem produktu un pakalpojumu tirgiem sākotnējās redakcijas sagatavošanai.
- (60) Jauniem dalībniekiem pieņemamā laikposmā varētu nebūt ekonomiski izdevīgi pilnīgi vai daļēji dublēt vēsturiskā operatora vietējo piekļuves tīklu. Šajā sakarā, piešķirot atsevišķu piekļuvi tādu operatoru vietējai sakaru līnijai vai apakšlīnijai, kuriem ir būtiska ietekme tirgū, varētu veicināt ienākšanu tirgū un palielināt konkurenci platjoslas piekļuves mazumtirdzniecības tirgos. Apstākļos, ja atsevišķa piekļuve vietējai sakaru līnijai vai apakšlīnijai nav tehniski vai ekonomiski iespējama, var piemērot atbilstīgus pienākumus attiecībā uz tādu netaustāmu vai virtuālu tīkla piekļuvi, kas nodrošina līdzvērtīgu funkcionalitāti.
- (61) Funkcionālo nošķiršanu, kad vertikāli integrētam operatoram pieprasa izveidot uzņēmējdarbības vienības, kuru darbība ir nošķirta, veic ar mērķi panākt pilnīgi līdzvērtīgu piekļuves produktu piedāvājumu visiem nākamajiem tirgus posma operatoriem, tostarp paša operatora vertikāli integrētajām struktūrvienībām, kas darbojas nākamajā tirgus posmā. Funkcionālā nošķiršana var uzlabot konkurenci vairākos konkrētajos tirgos, ievērojami samazinot diskrimināciju veicinošos faktorus un atvieglojot nediskriminēšanas noteikumu izpildes pārbaudīšanu un panākšanu. Izņēmuma gadījumos funkcionālā nošķiršana var būt pamatots tiesiskās aizsardzības līdzeklis, ja vairākos attiecīgajos tirgos vēl joprojām nav izdevies panākt faktiski nediskriminējošu attieksmi un ja ir mazas izredzas vai nav izredžu panākt infrastruktūras konkurenci pieņemamā laikā pēc tam, kad ir izmēģināts viens vai vairāki tiesiskās aizsardzības līdzekļi, kuri iepriekš tika uzskatīti par piemērotiem. Tomēr ir ļoti svarīgi nodrošināt to, ka, pieprasot funkcionālo nošķiršanu, tiek saglabāti faktori, kas rosina attiecīgo uzņēmumu ieguldīt tīkla attīstībā, un netiek radīta iespējama negatīva ietekme uz patērētāju labklājību. Tas prasa veikt dažādu ar piekļuves tīklu saistītu konkrēto tirgu koordinētu analīzi saskaņā ar Direktīvas 2002/21/EK (pamatdirektīva) 16. pantā izklāstīto tirgus analīzes procedūru. Veicot tirgus analīzi un sīki izstrādājot attiecīgo tiesiskās aizsardzības līdzekli, valsts pārvaldes iestādēm īpaši būtu jāņem vērā produkti, kuru pārvaldība jāuztic atsevišķām uzņēmējdarbības vienībām, ievērojot tīkla paplašināšanas apjomu un tehnoloģiskā progresa pakāpi, kas var būtiski ietekmēt fiksēto un bezvadu pakalpojumu savstarpējo aizstājamību. Lai novērstu konkurences traucēšanu iekšējā tirgū, ierosinājumus par funkcionālo nošķiršanu iepriekš būtu jāapstiprina Komisijai.
- (62) Funkcionālās nošķiršanas īstenošana nedrīkst traucēt piemērotu mehānismu izveidi dažādu nošķirto uzņēmējdarbības vienību koordinācijai, lai nodrošinātu to, ka tiek aizsargātas mātesuzņēmuma ekonomiskās un pārvaldības uzraudzības tiesības.
- (63) Turpmāka elektronisko komunikāciju tīklu un pakalpojumu iekšējā tirgus integrācija prasa ciešāk koordinēt *ex ante* regulējuma piemērošanu, kas paredzēts ES regulējumā attiecībā uz elektroniskajām komunikācijām.
- (64) Ja vertikāli integrēts uzņēmums nolēmj nodot ievērojamu daļu vietējā piekļuves tīkla aktīvu vai visus minētos aktīvus atsevišķai uzņēmējdarbības vienībai, kam ir cits īpašnieks, vai izveidot atsevišķu uzņēmējdarbības vienību, kas darbojas ar piekļuves produktiem, valsts pārvaldes iestādei ir jānovērtē plānotā darījuma ietekme uz visiem pašreizējiem pienākumiem, kas regulēšanas vajadzībām uzlikti vertikāli integrētam operatoram, lai nodrošinātu jaunās kārtības atbilstību Direktīvai 2002/19/EK (Piekļuves direktīva) un Direktīvai 2002/22/EK (Universālā pakalpojuma direktīva). Attiecīgajai valsts pārvaldes iestādei ir jāveic jauna to tirgu analīze, kurā darbojas nošķirtā uzņēmējdarbības vienība, un attiecīgi jāuzliek, jāsauglabā, jāmaina vai jāatceļ minētie pienākumi. Šajā nolūkā valsts pārvaldes iestādei ir jābūt iespējai pieprasīt informāciju no uzņēmuma.
- (65) Kaut gan zināmos apstākļos valsts pārvaldes iestādei ir lietderīgi uzlikt pienākumus operatoriem, kuriem nav būtiskas ietekmes tirgū, lai izpildītu tādos mērķus kā pakalpojumu savstarpēja savienojamība un savietojamība, tomēr ir jānodrošina tas, ka šādos pienākumus uzliet saskaņā ar ES tiesisko regulējumu un jo īpaši ar tajā paredzētajām paziņošanas procedūrām.
- (66) Komisijai vajadzētu būt pilnvarotai pieņemt īstenošanas pasākumus, ņemot vērā vajadzību pielāgot tirgus un tehnoloģiju attīstībai I pielikumā izklāstītos nosacījumus par piekļuvi ciparu televīzijas un radio pakalpojumiem. Tas pats attiecas arī uz II pielikumā iekļauto obligāto kritēriju sarakstu, kas ir jāpublisko, lai izpildītu noteikumu par pārredzamību.
- (67) Atvieglojot tirgus dalībnieku piekļuvi radiofrekvenču resursiem, tiks novērsti šķēršļi ienākšanai tirgū. Turklāt tehnoloģiskā progresa rezultātā mazinās kaitīgu traucējumu risks konkrētās frekvenču joslās, un tāpēc mazinās vajadzība iegūt individuālas izmantošanas tiesības. Tāpēc elektronisko komunikāciju pakalpojumu nodrošināšanai lietotā radiofrekvenču spektra izmantošanas nosacījumi jāiekļauj vispārējās atļaujas, ja vien, ņemot vērā spektra izmantošanu, aizsardzībai pret kaitīgiem traucējumiem, pakalpojuma kvalitātes nodrošināšanai, efektīvu spektra izmantošanu nodrošināšanai vai konkrēta vispārējās ieinteresētības mērķa sasniegšanai nav vajadzīgas individuālas tiesības. Lēmumi par individuālu tiesību nepieciešamību ir jāpieņem pārredzamā un samērīgā veidā.

- (68) Ieviešot pakalpojumu un tehnoloģiju neitralitātes prasības attiecībā uz lietošanas tiesību piešķiršanu, vienlaikus nodrošinot iespējas nodot tiesības uzņēmumu starpā, būtu jāpalielina brīvība un līdzekļi izplatīt elektronisko sakaru pakalpojumus sabiedrībai, tādā veidā veicinot arī vispārējās ieinteresētības mērķu sasniegšanu. Tomēr dažus vispārējo interešu pienākumus, kas apraides organizācijām uzlikti attiecībā uz audiovizuālo plašsaziņas līdzekļu pakalpojumu sniegšanu, var likt piemērot konkrētus lietošanas tiesību piešķiršanas kritērijus, ja šķiet būtiski sasniegt konkrētu vispārējās ieinteresētības mērķi, ko dalībvalstis noteikušas saskaņā ar Kopienas tiesību aktiem. Procedūrām, kas saistītas ar vispārējās ieinteresētības mērķu sasniegšanu, jebkuros apstākļos ir jābūt pārredzamām, objektīvām, samērīgām un nediskriminējošām.
- (69) Ir jānosaka netirgojamu individuālo izmantošanas tiesību derīguma termiņš, ņemot vērā to, ka tās ierobežo brīvu piekļuvi radiofrekvencēm. Ja izmantošanas tiesībās ir iekļauts noteikums par to termiņa pagarināšanu, valsts kompetentajām iestādēm vispirms ir jāveic pārskatīšana, kura ietver sabiedrisko apspriešanu, ņemot vērā tirgus, pārklājuma un tehnoloģiju attīstību. Ņemot vērā to, ka spektrs ir ierobežots resurss, ir regulāri jāpārskata uzņēmumiem piešķirtās individuālās tiesības. Veicot minēto pārskatīšanu, valsts kompetentajām iestādēm ir jāpanāk līdzsvars starp tiesību turētāju interesēm un vajadzību veicināt radiofrekvenču spektra tirdzniecības ieviešanu, kā arī spektra elastīgāku izmantošanu, iespējami vairāk izsniedzot vispārējās atļaujas.
- (70) Maznozīmīgi tiesību un pienākumu grozījumi ir tādi grozījumi, kuri ir galvenokārt administratīvi, nemaina vispārējo atļauju būtiskās iezīmes un individuālās izmantošanas tiesības un tādējādi nevar radīt salīdzinošas priekšrocības citiem uzņēmumiem.
- (71) Valsts kompetentām iestādēm ir jābūt pilnvarotām panākt radiofrekvenču spektra faktisku izmantošanu un gadījumos, kad spektra resursi netiek izmantoti, rīkoties tā, lai novērstu izmantošanas tiesību uzkrāšanu, kas kavē konkurenci un varētu traucēt jauna dalībnieka ienākšanu tirgū.
- (72) Valsts pārvaldes iestādēm vajadzētu būt tiesīgām efektīvi rīkoties, lai pārraudzītu un panāktu ar vispārējām atļaujām vai izmantošanas tiesībām saistītu noteikumu un nosacījumu ievērošanu, tostarp tiesīgām piemērot efektīvas finansīalas vai administratīvas sankcijas par šo noteikumu un nosacījumu pārkāpumiem.
- (73) Nosacījumos, kurus var piemērot atļaujām, būtu jāiekļauj konkrēti nosacījumi, ar kuriem reglamentē pieejamību lietotājiem ar invaliditāti un nepieciešamību valsts iestādēm un ārkārtas situāciju dienestiem sazināties savā starpā un ar plašu sabiedrību pirms lielām katastrofām, to laikā un pēc tām. Tāpat, ņemot vērā tehnisko inovāciju nozīmību, dalībvalstīm vajadzētu būt iespējai izsniegt atļaujas spektra izmantošanai eksperimentālos nolūkos, paredzot tajās īpašus ierobežojumus un nosacījumus, kurus pamato šādu tiesību eksperimentālais raksturs.
- (74) Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (EK) Nr. 2887/2000 (2000. gada 18. decembris) par neierobežotu piekļuvi vietējai sakaru līnijai ⁽¹⁾ bija lietderīga tirgus atvēršanas sākotnējā posmā. Direktīvā 2002/21/EK (pamatdirektīva) Komisija ir aicināta pārraudzīt pāreju no 1998. gada tiesiskā regulējuma uz 2002. gada regulējumu un piemērotā brīdī ierosināt priekšlikumus par minētās regulas atcelšanu. Saskaņā ar 2002. gada regulējumu valsts pārvaldes iestādēm ir pienākums analizēt vairumtirdzniecības tirgu atsaistītai piekļuvei metāla vadu līnijām un apakšlīnijām platjoslas un balss pakalpojumu nodrošināšanai, kā noteikts Ieteikumā par attiecīgajiem produktu un pakalpojumu tirgiem. Tā kā visas dalībvalstis vismaz vienreiz ir veikušas šā tirgus analīzi un ir ieviesti attiecīgie pienākumi, kuru pamatā ir 2002. gada regulējums, Regula (EK) Nr. 2887/2000 ir kļuvusi nevajadzīga, un tāpēc tā būtu jāatceļ.
- (75) Direktīvas 2002/21/EK (pamatdirektīva), Direktīvas 2002/19/EK (Piekļuves direktīva) un Direktīvas 2002/20/EK (Atļauju izsniegšanas direktīva) īstenošanai vajadzīgie pasākumi būtu jāpieņem saskaņā ar Padomes Lēmumu 1999/468/EK (1999. gada 28. jūnijs), ar ko nosaka Komisijai piešķirto ieviešanas pilnvaru īstenošanas kārtību ⁽²⁾.
- (76) Jo īpaši Komisija būtu jāpilnvaro pieņemt ieteikumus un/vai īstenošanas pasākumus attiecībā uz paziņojumiem saskaņā ar Direktīvas 2002/21/EK (pamatdirektīva) 7. pantu; saskaņošanu spektra un numerācijas jomā, kā arī ar tīklu un pakalpojumu drošību saistītos jautājumos; attiecīgo produktu un pakalpojumu tirgu noteikšanu; vairāku valstu tirgu noteikšanu; standartu ieviešanu un tiesiskā regulējuma noteikumu saskaņotu piemērošanu. Tāpat Komisija būtu jāpilnvaro pieņemt īstenošanas pasākumus, lai Piekļuves direktīvas I un II pielikumu pielāgotu tirgus un tehnoloģijas attīstībai. Šie pasākumi, kuri ir vispārīgi un kuru mērķis ir grozīt nebūtiskus minēto direktīvu elementus, *inter alia*, pievienojot jaunus nebūtiskus elementus, ir jāpieņem saskaņā ar Lēmuma 1999/468/EK 5.a pantā paredzēto regulatīvo kontroles procedūru,

⁽¹⁾ OV L 336, 30.12.2000., 4. lpp.

⁽²⁾ OV L 184, 17.7.1999., 23. lpp.

IR PIENĒMUŠI ŠO DIREKTĪVU.

2. Direktīvas 2. pantu groza šādi:

1. pants

Grozījumi Direktīvā 2002/21/EK (pamatdirektīva)

Ar šo Direktīvu 2002/21/EK groza šādi.

1. Direktīvas 1. pantu groza šādi:

a) panta 1. punktu aizstāj ar šādu punktu:

“1. Ar šo direktīvu izveido saskaņotu regulējumu elektronisko komunikāciju pakalpojumiem, elektronisko komunikāciju tīkliem, saistītajām iekārtām un saistītajiem pakalpojumiem, kā arī konkrētiem termināliekārtu aspektiem attiecībā uz piekļuves atvieglošanu lietotājiem ar invaliditāti. Tajā nosaka valsts pārvaldes iestāžu uzdevumus un izveido procedūru kopumu, lai nodrošinātu tiesiskā regulējuma saskaņotu piemērošanu visā Kopienā.”;

b) iekļauj šādu punktu:

“3.a Pasākumi, ko dalībvalstis veic attiecībā uz lietotāju piekļuvi pakalpojumiem un lietojumprogrammām vai to lietošanu, izmantojot elektronisko komunikāciju tīklus, respektē fizisko personu pamattiesības un pamatbrīvības, kas garantētas Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijā, un Kopienas tiesību aktu vispārīgajiem principiem.

Jebkuru no minētajiem pasākumiem attiecībā uz lietotāju piekļuvi pakalpojumiem un lietojumprogrammām vai to lietošanu, izmantojot elektronisko komunikāciju tīklus, kurš varētu ierobežot šīs pamattiesības un pamatbrīvības, var veikt vienīgi tad, ja tas ir piemērots, samērīgs un vajadzīgs demokrātiskā sabiedrībā, un uz to īstenošanu attiecina piemērotus procedūras aizsardzības pasākumus atbilstīgi Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijai un Kopienas tiesību aktu vispārīgajiem principiem, tostarp efektīvu tiesisko aizsardzību un taisnīgu tiesu. Tādējādi šos pasākumus var veikt vienīgi tad, ja tiek pienācīgi respektēts nevainīguma prezumpcijas princips un tiesības uz privātumu. Nodrošina iepriekšēju taisnīgu un objektīvu procedūru, tostarp iesaistītās personas vai iesaistīto personu tiesības tikt uzklautam, ņemot vērā vajadzību pienācīgi pamatotos gadījumos nodrošināt atbilstīgus apstākļus un procedūras pasākumus atbilstīgi Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijai. Garantē tiesības uz efektīvu un savlaicīgu tiesas izskatīšanu.”

a) panta a) punktu aizstāj ar šādu punktu:

“a) “elektronisko sakaru tīkls” ir pārraides sistēma un, attiecīgos gadījumos, komutācijas vai maršrutizācijas ierīces un citi resursi, tostarp tīkla pasīvie elementi, kas ļauj signālus pārraidīt pa vadiem, pa radio, ar optiskiem vai citiem elektromagnētiskiem līdzekļiem, ietverot satelīta tīklus, fiksētus (ķēdes un pakešu tīklu, tostarp internetu) un mobilo zemes sakaru tīklus, elektrības kabeļu sistēmas, ciktāl tās ir izmantotas, lai pārraidītu signālus, tīklus, ko izmanto radio un televīzijas apraidei, un kabeļu televīzijas tīklus, neatkarīgi no pārraidītas informācijas tipa;”;

b) panta b) punktu aizstāj ar šādu punktu:

“b) “vairāku valstu tirgi” ir tirgi, kas noteikti saskaņā ar 15. panta 4. punktu un kas aptver Kopienas vai ievērojamu tās daļu, kura atrodas vairāk nekā vienā dalībvalstī;”;

c) panta d) punktu aizstāj ar šādu punktu:

“d) “publiskais komunikāciju tīkls” ir elektronisko komunikāciju tīkls, ko pilnībā vai galvenokārt izmanto, lai nodrošinātu publiski pieejamus elektronisko komunikāciju pakalpojumus, kuri atbalsta informāciju pārraidīšanu starp tīkla pieslēguma punktiem;”;

d) iekļauj šādu punktu:

“da) “tīkla pieslēguma punkts (NTP)” ir fizisks punkts, kurā abonents tiek nodrošināts ar piekļuvi publiskam sakaru tīklam; gadījumā, ja tīkli iekļauj komutāciju vai maršrutizāciju, tīkla pieslēguma punktu (NTP) nosaka, izmantojot īpašu tīkla adresi, kas var būt saistīta ar abonenta numuru vai vārdu;”;

e) panta e) punktu aizstāj ar šādu punktu:

“e) “saistītās iekārtas” ir saistītie pakalpojumi, fiziskā infrastruktūra un citas iekārtas vai elementi, kas saistīti ar elektronisko sakaru tīklu un/vai ar elektronisko sakaru pakalpojumu un kas pieļauj un/vai atbalsta pakalpojumu nodrošināšanu ar minētā tīkla un/vai pakalpojuma palīdzību, vai kam ir minētajām darbībām vajadzīgais potenciāls, un tās, cita starpā, ietver ēkas vai ievadus ēkās, ēku iekšējo instalāciju, antenas, torņus un citas atbalsta konstrukcijas, kabeļu šahtas, cauruļvadus, stabus, kabeļu akas un sadales punktus;”;

f) iekļauj šādu punktu:

“ea) “saistītie pakalpojumi” ir pakalpojumi, kas saistīti ar elektronisko sakaru tīklu un/vai ar elektronisko sakaru pakalpojumu un kas pieļauj un/vai atbalsta pakalpojumu nodrošināšanu ar minētā tīkla un/vai pakalpojuma palīdzību, vai kam ir minētajām darbībām vajadzīgais potenciāls; tie cita starpā ietver numuru translācijas sistēmas vai līdzvērtīgas funkcionalitātes sistēmas, nosacītās piekļuves sistēmas un elektroniskos programmu ceļvežus, kā arī citus pakalpojumus, piemēram, identifikācijas, atrašanās vietas noteikšanas un klātbūtnes noteikšanas pakalpojumu;”;

g) panta l) punktu aizstāj ar šādu punktu:

“l) “īpašās direktīvas” ir Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2002/20/EK (Atļauju izsniegšanas direktīva), Direktīva 2002/19/EK (Piekļuves direktīva), Direktīva 2002/22/EK (Universālā pakalpojuma direktīva) un Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2002/58/EK (2002. gada 12. jūlijs) par personas datu apstrādi un privātās dzīves aizsardzību elektronisko komunikāciju nozarē (Direktīva par privāto dzīvi un elektronisko komunikāciju) (*);

(*) OV L 201, 31.7.2002., 37. lpp.”;

h) pievieno šādus punktus:

“q) “spektra sadalījums” ir noteikta frekvenču spektra vai numuru sērijas atvēlēšana vienam vai vairākiem radiosakaru pakalpojumu veidiem, vajadzības gadījumā paredzot konkrētus nosacījumus;

r) “kaitīgi traucējumi” ir traucējumi, kas apdraud radionavigācijas pakalpojuma vai citu drošības pakalpojumu sniegšanu vai kas citādi nopietni pasliktina, traucē vai vairākkārt pārtrauc radiosakaru pakalpojumu, kuru sniedz saskaņā ar piemērojamajiem starptautiskiem, Kopienas vai valsts tiesību aktiem;

s) “zvans” ir savienojums, kuru nodrošina ar publiski pieejamu elektronisko sakaru pakalpojumu, kas dara iespējamu abpusēju balss saziņu.”

3. Direktīvas 3. pantu groza šādi:

a) panta 3. punktu aizstāj ar šādu punktu:

“3. Dalībvalstis nodrošina to, ka valsts pārvaldes iestādes savas pilnvaras īsteno objektīvi, pārskatāmi un savlaicīgi. Dalībvalstis nodrošina valsts pārvaldes iestādēm pienācīgus finanšu resursus un cilvēkresursus tām uzticēto uzdevumu izpildei.”;

b) iekļauj šādus punktus:

“3.a Neskarot 4. un 5. punkta noteikumus, valsts pārvaldes iestādes, kas ir atbildīgas par *ex ante* tirgus regulēšanu vai uzņēmumu domstarpību atrisināšanu saskaņā ar šās direktīvas 20. vai 21. pantu, rīkojas neatkarīgi un neprasa un nepieņem norādījumus no citas iestādes, īstenojot tai uzticētos uzdevumus saskaņā ar valsts tiesību aktiem, ar ko īsteno Kopienas tiesības. Tas neliedz veikt pārraudzību saskaņā ar valsts konstitucionālajām tiesībām. Tikai pārsūdzības iestādes, kas izveidotas saskaņā ar 4. pantu, ir pilnvarotas apturēt vai atcelt valsts pārvaldes iestāžu lēmumus. Dalībvalstis nodrošina to, ka šā punkta pirmajā daļā minēto valsts pārvaldes iestādes vadītāju vai, attiecīgā gadījumā, tās koleģiālās iestādes locekļu vai, kura pilda šos pienākumus pirmajā daļā minētajā valsts pārvaldes iestādē, vai viņu aizstājējus var atlaist tikai tad, ja viņi vairs neatbilst nosacījumiem, kas vajadzīgi, lai pildītu valsts tiesību aktos iepriekš noteiktos pienākumus. Lēmumu par attiecīgās valsts pārvaldes iestādes vadītāja vai, attiecīgā gadījumā, tās koleģiālās iestādes locekļu, kura pilda šos pienākumus, vai viņu aizstājēju atlaišanu publicē atlaišanas dienā. Atlaistajam valsts pārvaldes iestādes vadītājam vai, attiecīgā gadījumā, tās koleģiālās iestādes locekļiem, kura pilda šos pienākumus, sniedz atlaišanas pamatojumu, un viņiem ir tiesības lūgt tā publicēšanu (ja citādi tas netiktu publicēts), un šādā gadījumā to publicē.

Dalībvalstis nodrošina punkta pirmajā daļā minētajām valsts pārvaldes iestādēm atsevišķus gada budžetus. Budžetus dara zināmus atklātībai. Dalībvalstis nodrošina arī to, ka valstu pārvaldes iestāžu rīcībā ir pietiekami finanšu resursi un cilvēkresursi, lai tās varētu aktīvi iesaistīties un sniegt ieguldījumu Eiropas Elektronisko komunikāciju regulatoru iestādes (BEREC) darbā (*).

3.b Dalībvalstis nodrošina, lai attiecīgās valstu pārvaldes iestādes aktīvi atbalstītu BEREC mērķus veicināt labāku regulatīvo koordinēšanu un saskaņotību.

3.c Dalībvalstis nodrošina, ka valsts pārvaldes iestādes, pieņemot lēmumus attiecībā uz savas valsts tirgu, maksimāli ņem vērā BEREC pieņemtos atzinumus un kopējās nostājas.

(*) Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (EK) Nr. 1211/2009 (2009. gada 25. novembris), ar ko izveido Eiropas Elektronisko komunikāciju regulatoru iestādi (BEREC) un biroju.”

4. Direktīvas 4. pantu groza šādi:

a) panta 1. punktu aizstāj ar šādu punktu:

“1. Dalībvalstis nodrošina to, ka valstī darbojas efektīvs mehānisms, lai jebkuram lietotājam vai uzņēmumam, kas nodrošina elektronisko komunikāciju tīklus un/vai pakalpojumus un ko ir ietekmējis valsts pārvaldes iestādes lēmums, būtu tiesības pārsūdzēt lēmumu pārsūdzības iestādē, kas ir neatkarīga no iesaistītajām pusēm. Šai iestādei, kas var būt tiesa, ir attiecīga lietpratība, lai tā varētu efektīvi pildīt savas funkcijas. Dalībvalstis nodrošina to, ka tiek pienācīgi ņemti vērā lietas apstākļi un ka ir izveidots efektīvs pārsūdzības mehānisms.

Kamēr nav zināms pārsūdzības rezultāts, valsts pārvaldes iestādes lēmums paliek spēkā, ja vien saskaņā ar valsts tiesību aktiem netiek noteikti pagaidu pasākumi.”;

b) pievieno šādu punktu:

“3. Dalībvalstis apkopo informāciju par pārsūdzību vispārējo būtību, iesniegto pārsūdzību skaitu, pārsūdzības procesu ilgumu un to lēmumu skaitu, ar ko nosaka pagaidu pasākumus. Dalībvalstis sniedz minēto informāciju Komisijai un BEREC pēc attiecīgās iestādes pamato-ta lūguma.”

5. Direktīvas 5. panta 1. punktu aizstāj ar šādu punktu:

“1. Dalībvalstis nodrošina to, ka uzņēmumi, kas nodrošina elektronisko komunikāciju tīklus vai pakalpojumus, sniedz visu informāciju, tostarp finanšu informāciju, kura nepieciešama valsts pārvaldes iestādēm, lai tās varētu panākt atbilstību šīs direktīvas un īpašo direktīvu noteikumiem vai saskaņā ar tām pieņemtiem lēmumiem. Jo īpaši valsts pārvaldes iestādēm ir tiesības pieprasīt, lai šie uzņēmumi sniedz informāciju par tīklu vai pakalpojumu turpmāku attīstību, kas varētu ietekmēt vairumtirdzniecības pakalpojumus, kurus tie dara pieejamus konkurentiem. Uzņēmumiem, kam ir būtiska tirgus ietekme vairumtirdzniecības tirgos, var arī pieprasīt sniegt grāmatvedības datus par mazumtirdzniecības tirgiem, kas ir saistīti ar minētajiem vairumtirdzniecības tirgiem.

Uzņēmumi pēc pieprasījuma nekavējoties sniedz šādu informāciju, ievērojot valsts pārvaldes iestādes norādītos termiņus un detalizētības pakāpi. Valsts pārvaldes iestādes pieprasītā informācija ir samērīga ar iestādes veicamo uzdevumu. Valsts pārvaldes iestāde norāda iemeslus, kas pamato informācijas pieprasījumu un rīkojas ar minēto informāciju saskaņā ar 3. punktu.”

6. Direktīvas 6. un 7. pantu aizstāj ar šādiem pantiem:

“6. pants

Apspriešanas un pārredzamības mehānisms

Izņemot gadījumus, uz kuriem attiecas 7. panta 9. punkts, 20. vai 21. pants, dalībvalstis nodrošina to, ka valsts pārvaldes iestādes dod ieinteresētajām pusēm iespēju pieņemtā termiņā izteikt komentārus par pasākuma projektu, ja minētās iestādes plāno saskaņā ar šo direktīvu vai īpašajām direktīvām veikt pasākumus, vai arī plāno noteikt ierobežojumus saskaņā ar 9. panta 3. punktu un 9. panta 4. punktu, un kam ir būtiska ietekme uz konkrēto tirgu.

Valsts pārvaldes iestādes dara zināmas valstī piemērojamās apspriešanas procedūras.

Dalībvalstis nodrošina vienota informācijas centra izveidi, ar kura starpniecību ir pieejamas visas pašreizējās apspriešanas.

Valsts pārvaldes iestāde publisko apspriešanas rezultātus, izņemot gadījumus, kad informācija ir konfidenciāla saskaņā ar Kopienas un valsts tiesību aktiem par uzņēmējdarbības konfidencialitāti.

7. pants

Elektronisko komunikāciju iekšējā tirgus konsolidācija

1. Pildot uzdevumus saskaņā ar šo direktīvu un īpašajām direktīvām, valsts pārvaldes iestādes maksimāli ņem vērā 8. pantā izklāstītos mērķus, ciktāl tie attiecas uz iekšējā tirgus darbību.

2. Valsts pārvaldes iestādes, pārskatāmi sadarbojoties savā starpā un ar Komisiju un BEREC, veicina iekšējā tirgus attīstību, lai nodrošinātu šīs direktīvas un īpašo direktīvu noteikumu konsekventu piemērošanu visās dalībvalstīs. Tālab tās jo īpaši sadarbojas ar Komisiju un BEREC, lai noteiktu instrumentus un tiesiskās aizsardzības līdzekļus, kas ir vislabāk piemēroti konkrētu situāciju risināšanai tirgū.

3. Izņemot gadījumus, kad saskaņā ar 7.b pantu pieņemtajos ieteikumos vai pamatnostādnēs ir paredzēts citādi, ja valsts pārvaldes iestāde pēc 6. pantā minētās apspriešanas beigām plāno veikt pasākumu:

a) uz ko attiecas šīs direktīvas 15. vai 16. pants vai Direktīvas 2002/19/EK (Piekļuves direktīva) 5. vai 8. pants; un

b) kas ietekmētu tirdzniecību starp dalībvalstīm,

tā saskaņā ar 5. panta 3. punktu pasākuma projektu vienlaikus dara pieejamu Komisijai, BEREC un valsts pārvaldes iestādēm citās dalībvalstīs, pievienojot pasākuma pamatojumu, un informē par to Komisiju, BEREC un pārējās valsts pārvaldes iestādes. Valsts pārvaldes iestādes, BEREC un Komisija viena mēneša laikā var iesniegt komentārus attiecīgajai valsts pārvaldes iestādei. Viena mēneša termiņu nevar pagarināt.

4. Ja plānotā pasākuma, uz kuru attiecas 3. punkts, mērķis ir:

- a) noteikt konkrētu tirgu, kas nav viens no tirgiem, kuri norādīti ieteikumā saskaņā ar 15. panta 1. punktu; vai
- b) saskaņā ar 16. panta 3., 4. vai 5. punktu pieņemt lēmumu par to, vai uzņēmumu atzīt vai neatzīt par tādu, kam atsevišķi vai kopā ar citiem ir būtiska ietekme tirgū,

un šis pasākums ietekmētu tirdzniecību starp dalībvalstīm, un ja Komisija ir norādījusi valsts pārvaldes iestādei, ka tā uzskata, ka plānotais pasākums radītu šķērsli vienotajam tirgum vai ka tai ir radušās nopietnas šaubas par tā saderību ar Kopienas tiesību aktiem un jo īpaši 8. pantā minētajiem mērķiem, pasākuma projektu nepieņem vēl divus mēnešus. Šo termiņu nevar pagarināt. Komisija šādā gadījumā informē pārējās valsts pārvaldes iestādes par tās iebildumiem.

5. Šā panta 4. punktā minētajā divu mēnešu termiņā Komisija var:

- a) pieņemt lēmumu, ar ko prasa, lai attiecīgā valsts pārvaldes iestāde atcelt pasākuma projektu; un/vai
- b) pieņemt lēmumu atcelt atrunas attiecībā uz 4. punktā minēto pasākuma projektu.

Komisija pirms lēmuma pieņemšanas maksimāli ņem vērā BEREC atzinumu. Lēmumam pievieno sīki izstrādātu un objektīvu analīzi par to, kāpēc Komisija uzskata, ka pasākuma projektu nevajadzētu pieņemt, pievienojot konkrētus priekšlikumus par pasākuma projekta grozīšanu.

6. Ja Komisija saskaņā ar 5. punktu ir pieņēmusi lēmumu, ar ko attiecīgajai valsts pārvaldes iestādei pieprasa atcelt pasākuma projektu, valsts pārvaldes iestāde sešos mēnešos pēc Komisijas lēmuma pieņemšanas dienas groza vai atceļ minēto pasākuma projektu. Ja pasākuma projektu groza, valsts pārvaldes iestāde saskaņā ar 6. pantā minētajām procedūrām organizē sabiedrisku apspriešanu un saskaņā ar 3. punkta noteikumiem atkārtoti paziņo Komisijai grozīto pasākuma projektu.

7. Attiecīgā valsts pārvaldes iestāde maksimāli ņem vērā citu valsts pārvaldes iestāžu, BEREC un Komisijas komentārus, un, izņemot 4. punktā un 5. punkta a) apakšpunktā minētos gadījumus, tā var pieņemt grozīto pasākuma projektu un, ja tā pasākuma projektu pieņem, par to paziņo Komisijai.

8. Valsts pārvaldes iestāde paziņo Komisijai un BEREC visus pieņemtos galīgos pasākumus, uz ko attiecas 7. panta 3. punkta a) un b) apakšpunkts.

9. Ja valsts pārvaldes iestāde uzskata, ka ir steidzama vajadzība rīkoties, lai nodrošinātu konkurenci un aizsargātu lietotāju intereses, tā, atkāpjoties no 3. un 4. punktā izklāstītās procedūras, var nekavējoties pieņemt samērīgus un provizorisks pasākumus. Tā tūlīt paziņo Komisijai, citām valsts pārvaldes iestādēm un BEREC minētos pasākumus, izklāstot to pilnīgu pamatojumu. Uz valsts pārvaldes iestādes lēmumu šādus pasākumus padarīt par pastāvīgiem vai pagarināt laiku posmu, kādā tie ir piemērojami, attiecas 3. un 4. punkts."

7. Iekļauj šādus pantus:

"7.a pants

Tiesiskās aizsardzības līdzekļu konsekventas piemērošanas procedūra

1. Ja plānotā pasākuma, uz kuru attiecas 7. panta 3. punkts, mērķis ir uzlikt, grozīt vai atcelt kādu operatora pienākumu, piemērojot šīs direktīvas 16. pantu saistībā ar Direktīvas 2002/19/EK (Piekļuves direktīva) 5. pantu un 9. līdz 13. pantu un Direktīvas 2002/22/EK (Universālā pakalpojuma direktīva) 17. pantu, Komisija var šīs direktīvas 7. panta 3. punktā paredzētajā viena mēneša termiņā darīt zināmu attiecīgajai valsts pārvaldes iestādei un BEREC iemeslus, kāpēc tā uzskata, ka pasākuma projekts radītu šķērsļus vienotajam tirgum, vai savas nopietnās bažas par tā atbilstību Kopienas tiesību aktiem. Šādā gadījumā pasākuma projektu nepieņem vēl trīs mēnešus pēc Komisijas paziņojuma.

Ja šāds paziņojums netiek sniegts, attiecīgā valsts pārvaldes iestāde var pieņemt pasākuma projektu, maksimāli ņemot vērā jebkādas piezīmes, ko izteikusi Komisija, BEREC vai kāda cita valsts pārvaldes iestāde.

2. Šā panta 1. punktā minētajā trīs mēnešu termiņā Komisija, BEREC un attiecīgā valsts pārvaldes iestāde cieši sadarbojas nolūkā konstatēt vispiemērotākos un visefektīvākos pasākumus saistībā ar 8. pantā noteiktajiem mērķiem, vienlaikus pienācīgi ņemot vērā tirgus dalībnieku viedokļus un nepieciešamību nodrošināt konsekventas regulatīvās prakses izstrādi.

3. Sešās nedēļās no 1. punktā minētā trīs mēnešu termiņa sākuma BEREC, pieņemot lēmumu ar tās locekļu vairākumu, sniedz atzinumu par 1. punktā minēto Komisijas paziņojumu, norādot, vai tā uzskata, ka pasākuma projekts būtu jāgroza vai jāatsauc, un attiecīgā gadījumā šajā sakarā iesniedz konkrētus priekšlikumus. Šis atzinums ir pamatots, un to dara publiski pieejamu.

4. Ja BEREC savā atzinumā piekrīt Komisijas nopietnajām bažām, tā cieši sadarbojas ar attiecīgo valsts pārvaldes iestādi nolūkā konstatēt vispiemērotāko un visefektīvāko pasākumu. Pirms 1. punktā minētā trīs mēnešu termiņa beigām valsts pārvaldes iestāde var:

a) grozīt vai atsaukt pasākuma projektu, maksimāli ņemot vērā 1. punktā minēto Komisijas paziņojumu un BEREC atzinumu un ieteikumus;

b) paturēt spēkā pasākuma projektu.

5. Ja BEREC nepiekrīt Komisijas nopietnajām bažām vai nesniedz atzinumu, vai ja valsts pārvaldes iestāde groza vai patur spēkā pasākuma projektu saskaņā ar 4. punktu, tad viena mēneša laikā pēc 1. punktā minētā trīs mēnešu termiņa beigām un maksimāli ņemot vērā BEREC atzinumu, ja tāds ir, Komisija var:

a) sniegt ieteikumu, prasot attiecīgajai valsts pārvaldes iestādei grozīt vai atsaukt pasākuma projektu, kopā ar konkrētiem priekšlikumiem šajā sakarā un sniedzot sava ieteikuma pamatojumu, jo īpaši ja BEREC nepiekrīt Komisijas nopietnajām bažām;

b) pieņemt lēmumu atcelt atrunas, kas norādītas saskaņā ar 1. punktu.

6. Viena mēneša laikā pēc tam, kad Komisija sniegusi ieteikumu saskaņā ar 5. punkta a) apakšpunktu vai atcēlusi atrunas saskaņā ar 5. punkta b) apakšpunktu, attiecīgā valsts pārvaldes iestāde informē Komisiju un BEREC pieņemto galīgo pasākumu.

Šo termiņu var pagarināt, lai valsts pārvaldes iestāde varētu veikt sabiedrisku apspriešanu saskaņā ar 6. pantu.

7. Ja valsts pārvaldes iestāde nolemj negrozīt un neatsaukt pasākuma projektu, pamatojoties uz ieteikumu, kas sniegts saskaņā ar 5. punkta a) apakšpunktu, tā pamato savu lēmumu.

8. Valsts pārvaldes iestāde var atsaukt pasākuma projektu jebkurā procedūras posmā.

7.b pants

Īstenošanas noteikumi

1. Komisija pēc sabiedriskām apspriešanām un apspriedēm ar valsts pārvaldes iestādēm, kā arī maksimāli ņemot vērā BEREC atzinumu, var pieņemt ieteikumus un/vai pamatnostādnes saistībā ar 7. pantu, kurās noteikta paziņojumu forma, saturs un detalizētības pakāpe saskaņā ar 7. panta 3. punktu, apstākļi, kādos šādi paziņojumi netiktu pieprasīti, kā arī plānotie termiņi.

2. Pasākumus, kas minēti 1. punktā, pieņem saskaņā ar 22. panta 2. punktā minēto konsultēšanās procedūru."

8. Direktīvas 8. pantu groza šādi:

a) panta 1. punkta otro daļu aizstāj ar šādu daļu:

"Ja vien 9. pantā par radiofrekvencēm nav norādīts citādi, dalībvalstis maksimāli ņem vērā nepieciešamību panākt tehnoloģiskā ziņā neitrālus noteikumus un nodrošina to, ka tāpat rīkojas arī valsts pārvaldes iestādes, veicot šajā direktīvā un īpašajās direktīvās noteiktos regulatīvos uzdevumus, jo īpaši tos, kas paredzēti pilnvērtīgas konkurences nodrošināšanai.;"

b) panta 2. punkta a) un b) apakšpunktu aizstāj ar šādiem apakšpunktiem:

"a) nodrošinot to, ka lietotājiem, tostarp lietotājiem ar invaliditāti, gados vecākiem lietotājiem un lietotājiem ar īpašām sociālajām vajadzībām, tiek sagādātas maksimālas priekšrocības izvēles, cenas un kvalitātes ziņā;

b) panākot to, ka elektronisko komunikāciju nozarē, tostarp satura izplatīšanas jomā, nenotiek konkurences traucēšana vai ierobežošana.;"

c) svītrot 2. punkta c) apakšpunktu;

d) svītrot 3. punkta c) apakšpunktu;

e) panta 3. punkta d) apakšpunktu aizstāj ar šādu apakšpunktu:

"d) sadarbojoties savā starpā ar Komisiju un BEREC, lai nodrošinātu saskanīgas regulējuma prakses izveidi un šīs direktīvas un īpašo direktīvu konsekventu piemērošanu.;"

f) panta 4. punkta e) apakšpunktu aizstāj ar šādu apakšpunktu:

"e) pievērsties vajadzībām, kas raksturīgas īpašām sociālajām grupām, jo īpaši lietotājiem ar invaliditāti, gados vecākiem lietotājiem un lietotājiem ar īpašām sociālajām vajadzībām.;"

g) panta 4. punktam pievieno šādu apakšpunktu:

“g) veicinot lietotāju iespējas piekļūt informācijai un izplatīt to, kā arī izmantot viņu izvēlētās lietojumprogrammas un pakalpojumus.”;

h) pievieno šādu punktu:

“5. Valsts pārvaldes iestādes, īstenojot 2., 3. un 4. punktā minētos politikas mērķus, piemēro objektīvus, pārskatāmus, nediskriminējošus un samērīgus reglamentēšanas principus, *inter alia*:

a) veicinot regulatīvo noteikumu paredzamību, attiecīgos pārskata periodos nodrošinot konsekventu regulatīvo pieeju;

b) nodrošinot, ka līdzīgos apstākļos nepastāv diskriminācija attiekmē pret uzņēmumiem, kas nodrošina elektronisko sakaru tīklus un pakalpojumus;

c) nodrošinot konkurenci patērētāju interesēs un vajadzības gadījumā veicinot infrastruktūras konkurenci;

d) veicinot efektīvus ieguldījumus un inovāciju jaunā un uzlabotā infrastruktūrā, tostarp nodrošinot, ka jebkādos piekļuves pienākumos ir pienācīgi ņemts vērā risks, kas rodas ieguldītājiem uzņēmumiem, un atļaujot dažādus sadarbības pasākumus starp ieguldītājiem un pusēm, kas vēlas iegūt piekļuvi, lai tādējādi diversificētu ieguldījumu risku, vienlaikus nodrošinot konkurenci tirgū un nediskriminēšanas principa ievērošanu;

e) pienācīgi ņemot vērā dažādus apstākļus, kas dalībvalstīs un dažādās dalībvalstu ģeogrāfiskajās zonās saistīti ar konkurenci un patērētājiem;

f) uzliekot *ex ante* reglamentējošas saistības tikai gadījumos, kad konkurence nav efektīva un ilgtspējīga, un atvieglot vai atceļot šādas saistības, tiklīdz šis nosacījums ir izpildīts.”

9. Iekļauj šādu pantu:

“8.a pants

Radiofrekvenču spektra politikas stratēģiska plānošana un saskaņošana

1. Dalībvalstis sadarbojas gan savstarpēji, gan ar Komisiju radiofrekvenču spektra izmantošanas stratēģiskajā plānošanā, koordinēšanā un saskaņošanā Eiropas Kopienā. Šai nolūkā

tās, *inter alia*, ņem vērā arī tautsaimniecības, drošības, veselības un sabiedrības intereses, vārda brīvību, ES politikas kultūras, zinātniskos, sociālos un tehniskos aspektus, kā arī radiofrekvenču spektra lietotāju kopienas dažādās intereses, lai uzlabotu radiofrekvenču spektra lietošanu un izvairītos no kaitīgiem traucējumiem.

2. Sadarbojoties savā starpā un ar Komisiju, dalībvalstis veicina radiofrekvenču spektra politikas pieeju koordinēšanu Eiropas Kopienā un, attiecīgā gadījumā, saskaņotus nosacījumus attiecībā uz radiofrekvenču spektra pieejamību un efektīvu izmantošanu, kas vajadzīga elektronisko sakaru iekšējā tirgus izveidei un darbībai.

3. Komisija, maksimāli ņemot vērā atzinumu, ko sniegusi Radiofrekvenču spektra politikas grupa (RSPG), kas izveidota ar Komisijas Lēmumu 2002/622/EK (2002. gada 26. jūlijs), ar ko izveido radiofrekvenču spektra politikas grupu (*), atzinumu, var iesniegt Eiropas Parlamentam un Padomei tiesību aktu priekšlikumus par daudzgadu radiofrekvenču spektra politikas programmu izveidi. Šādās programmās saskaņā ar šo direktīvu un īpašajām direktīvām izklāsta politikas ievirzes un mērķus attiecībā uz radiofrekvenču spektra izmantošanas stratēģisko plānošanu un saskaņošanu.

4. Gadījumos, kad tas vajadzīgs nolūkā nodrošināt Eiropas Kopienas interešu efektīvu koordinēšanu starptautiskajās organizācijās, kas ir kompetentas radiofrekvenču spektra jautājumos, Komisija, maksimāli ņemot vērā RSPG atzinumu, var ierosināt Eiropas Parlamentam un Padomei kopējus politikas mērķus.

(*) OV L 198, 27.7.2002., 49. lpp.”

10. Direktīvas 9. pantu aizstāj ar šādu pantu:

“9. pants

Elektronisko komunikāciju pakalpojumiem izmantoto radiofrekvenču pārvaldība

1. Ņemot vērā to, ka radiofrekvences ir sabiedriski resursi, kuriem ir svarīga sociālā, kultūras un ekonomiskā vērtība, dalībvalstis savā teritorijā nodrošina elektronisko sakaru pakalpojumiem izmantoto radiofrekvenču pilnvērtīgu pārvaldību saskaņā ar 8. un 8.a pantu. Tās nodrošina, ka šādu radiofrekvenču spektra iedalīšana elektronisko sakaru pakalpojumu vajadzībām un vispārēju atļauju vai individuālu izmantošanas tiesību izdošana šādām radiofrekvencēm, ko veic kompetentas valsts iestādes, ir pamatota ar objektīviem, pārskatāmiem, nediskriminējošiem un samērīgiem kritērijiem.

Piemērojot šo pantu, dalībvalstis ievēro attiecīgos starptautiskos nolīgumus, tostarp ITU radiosakaru noteikumus, un var ņemt vērā sabiedriskas kārtības apsvērumus.

2. Dalībvalstis veicina radiofrekvenču izmantošanas saskaņošanu visā Kopienā atbilstīgi vajadzībai nodrošināt to faktisku un efektīvu izmantošanu un lai nodrošinātu izdevīgumu patērētājiem, piemēram, apjomradītus ietaupījumus un pakalpojumu savstarpējo savietojamību. Šādi rīkojoties, tās darbojas saskaņā ar 8.a pantu un Lēmumu Nr. 676/2002/EK (Radiofrekvenču spektra lēmums).

3. Ja vien šā punkta otrajā daļā nav paredzēts citādi, dalībvalstis nodrošina to, ka visu veidu tehnoloģijas, ko izmanto elektronisko komunikāciju pakalpojumiem, var izmantot radiofrekvenču joslās, kuras saskaņā ar Kopienas tiesību aktiem pasludinātas kā pieejamas elektronisko komunikāciju pakalpojumiem.

Tomēr dalībvalstis var paredzēt samērīgus un nediskriminējošus ierobežojumus attiecībā uz elektronisko komunikāciju pakalpojumiem izmantotajiem radiotīklu vai bezvadu piekļuves tehnoloģiju veidiem, ja šādi ierobežojumi ir vajadzīgi, lai:

- a) novērstu kaitīgus traucējumus;
- b) aizsargātu sabiedrības veselību pret elektromagnētiskajiem laukiem;
- c) nodrošinātu pakalpojuma tehnisku kvalitāti;
- d) maksimāli nodrošinātu radiofrekvences koplietošanu;
- e) nodrošinātu efektīvu spektra izmantošanu; vai
- f) nodrošinātu vispārējas ieinteresētības mērķa sasniegšanu saskaņā ar 4. punktu.

4. Ja vien šā punkta otrajā daļā nav paredzēts citādi, dalībvalstis nodrošina to, ka visu veidu elektronisko komunikāciju pakalpojumus var sniegt radiofrekvenču joslās, kuras attiecīgās valsts radiofrekvenču sadalījuma plānā saskaņā ar Kopienas tiesību aktiem pasludinātas kā pieejamas elektronisko komunikāciju pakalpojumiem. Tomēr dalībvalstis var paredzēt samērīgus un nediskriminējošus ierobežojumus attiecībā uz sniedzamo elektronisko komunikāciju pakalpojumu veidiem, tostarp vajadzības gadījumā nolūkā izpildīt kādu ITU radiosakaru noteikumu prasību.

Pasākumi, ar ko nosaka, ka elektronisko sakaru pakalpojuma sniegšanai jāizmanto konkrēta, elektronisko sakaru pakalpojumiem pieejams spektrs, ir pamatoti, ja ar to palīdzību saskaņā ar Kopienas tiesību aktiem īsteno dalībvalstu noteiktu vispārējas ieinteresētības mērķi, piemēram, bet ne tikai:

- a) cilvēku drošība;
- b) sociālās, reģionālās vai teritoriālās kohēzijas veicināšana;

- c) radiofrekvenču neefektīvas izmantošanas novēršana; vai
- d) kultūru un valodu daudzveidības un plašsaziņas līdzekļu plurālisma veicināšana, piemēram, nodrošinot radio un televīzijas apraides pakalpojumus.

Pasākumu, ar ko aizliedz sniegt jebkādu citu elektronisko sakaru pakalpojumu konkrētā spektrā, var noteikt vienīgi tad, ja to pamato vajadzība nodrošināt aizsardzību cilvēku drošības pakalpojumiem. Dalībvalstis izņēmuma kārtā var arī paplašināt šādu pasākumu, lai sasniegtu citus vispārējas ieinteresētības mērķus, ko dalībvalstis nosaka saskaņā ar Kopienas tiesību aktiem.

5. Dalībvalstis regulāri pārskata 3. un 4. punktā minēto ierobežojumu nepieciešamību un nodod atklātībai šādu pārskatu rezultātus.

6. Šā panta 3. un 4. punktu piemēro spektra iedalījumam elektronisko sakaru pakalpojumu vajadzībām, vispārēju atļauju izsniegšanai un radiofrekvenču individuālo izmantošanas tiesību piešķiršanai pēc 2011. gada 25. maija.

Uz spektra iedalījumu, vispārējām atļaujām un individuālajām izmantošanas tiesībām, kas jau pastāvēja līdz 2011. gada 25. maijam, attiecas 9.a pants.

7. Neskarot īpašo direktīvu noteikumus un ņemot vērā attiecīgos valstu apstākļus, dalībvalstis var paredzēt noteikumus, lai novērstu spektra izmantošanas tiesību uzkrāšanu, jo īpaši nosakot izmantošanas tiesību turētājam stingrus termiņus šo tiesību efektīvai izmantošanai un termiņu neievērošanas gadījumā piemērojot sankcijas, tostarp finanšu sankcijas vai tiesību anulēšanu. Minētos noteikumus izveido un piemēro samērīgi, nediskriminējoši un pārskatāmi.”

11. Iekļauj šādus pantus:

“9.a pants

Spēkā esošo tiesību ierobežojumu pārskatīšana

1. Piecu gadu laikposmā, kas sākas 2011. gada 25. maijā, dalībvalstis var atļaut radiofrekvenču izmantošanas tiesību turētājiem, kuriem šādas tiesības piešķirtas pirms minētās dienas un kuras būs spēkā vismaz piecus gadus pēc tās, iesniegt kompetentajai valsts iestādei pieteikumu atkārtoti izvērtēt viņiem piešķirto tiesību ierobežojumus saskaņā ar 9. panta 3. un 4. punktu.

Pirms šāda lēmuma pieņemšanas kompetentā valsts iestāde paziņo tiesību turētājam par ierobežojumu atkārtotu izvērtēšanu, norādot tiesību apjomu pēc atkārtotas izvērtēšanas un ļaujot viņam pieņemtā termiņā atsaukt pieteikumu.

Ja tiesību turētājs atsauc pieteikumu, tiesības nemainās līdz dienai, kad tās zaudē spēku, vai arī līdz piecu gadu laikposma beigām, atkarībā no tā, kura diena ir agrāk.

2. Pēc 1. punktā minētā piecu gadu laikposma beigām dalībvalstis veic atbilstīgus pasākumus, lai nodrošinātu to, ka 9. panta 3. un 4. punktu piemēro visām pārējām vispārējām atļaujām vai individuālajām izmantošanas tiesībām un spektra iedalījumam elektronisko sakaru pakalpojumu vajadzībām, kas pastāvēja 2011. gada 25. maijā.

3. Piemērojot šo pantu, dalībvalstis veic atbilstīgus pasākumus godīgas konkurences veicināšanai.

4. Piemērojot šo pantu pieņemtais pasākums nav nodrošinājums jaunām lietošanas tiesībām, un tādējādi uz to neattiecas attiecīgie 5. panta 2. punkta noteikumi Direktīvā 2002/20/EK (Atļauju piešķiršanas direktīva).

9.b pants

Individuālo radiofrekvenču izmantošanas tiesību nodošana vai iznomāšana

1. Dalībvalstis nodrošina to, ka uzņēmumi saskaņā ar radiofrekvenču izmantošanai izvirzītajiem nosacījumiem un attiecīgās valsts procedūrām var nodot vai iznomāt citiem uzņēmumiem individuālās tiesības izmantot radiofrekvences joslās, attiecībā uz kurām tas ir paredzēts saskaņā ar 3. punktu pieņemtajos īstenošanas pasākumos.

Arī attiecībā uz citām joslām dalībvalstis var paredzēt, ka uzņēmumi saskaņā ar attiecīgās valsts procedūru nodod vai iznomā citiem uzņēmumiem individuālās tiesības izmantot radiofrekvences.

Individuālajās radiofrekvenču izmantošanas tiesības turpina piemērot pēc tiesību nodošanas vai iznomāšanas, ja vien kompetenta valsts iestāde nav noteikusi citādi.

Dalībvalstis var arī noteikt, ka šis punkts neattiecas uz gadījumiem, kad uzņēmuma individuālās tiesības izmantot radiofrekvences sākotnēji ir iegūtas bez maksas.

2. Dalībvalstis nodrošina to, ka uzņēmuma nodoms nodot radiofrekvenču izmantošanas tiesības, kā arī veiktā nodošana tiek saskaņā ar valsts procedūrām paziņota kompetentajām valsts iestādēm, kas ir atbildīgas par individuālo radiofrekvenču izmantošanas tiesību piešķirumiem, un darīta zināma atklātībai. Ja radiofrekvenču izmantošana ir saskaņota, piemērojot Lēmumu Nr. 676/2002/EK (Radiofrekvenču spektra lēmums) vai citus Kopienas tiesību aktus, šādu nodošanu veic atbilstīgi saskaņotās izmantošanas principiem.

3. Komisija var pieņemt atbilstošus īstenošanas pasākumus, lai identificētu joslas, attiecībā uz kurām uzņēmumi var savstarpēji nodot vai iznomāt tiesības izmantot radiofrekvences. Šie pasākumi neattiecas uz frekvencēm, kuras izmanto apraidei.

Šos tehniskos īstenošanas pasākumus, kas paredzēti, lai grozītu nebūtiskus šīs direktīvas elementus, papildinot to, pieņem saskaņā ar 22. panta 3. punktā minēto regulatīvo kontroles procedūru.”

12. Direktīvas 10. pantu groza šādi:

a) panta 1. un 2. punktu aizstāj ar šādiem punktiem:

“1. Dalībvalstis nodrošina, ka valsts pārvaldes iestādes kontrolē to, kā piešķir izmantošanas tiesības visiem valsts numerācijas resursiem un pārvalda valsts numerācijas plānus. Dalībvalstis nodrošina, ka visiem publiski pieejamiem elektronisko sakaru pakalpojumiem ir nodrošināti atbilstīgi numuri un numerācijas sērijas. Valsts pārvaldes iestādes izveido objektīvas, pārskatāmas un nediskriminējošas procedūras, lai piešķirtu valsts numerācijas resursu izmantošanas tiesības.

2. Valsts pārvaldes iestādes nodrošina, ka valsts numerācijas plānus un procedūras piemēro tā, lai būtu vienlīdzīga attieksme pret visiem publiski pieejamu elektronisko sakaru pakalpojumu sniedzējiem. Jo īpaši dalībvalstis nodrošina, ka uzņēmums, kam ir piešķirtas numuru sērijas izmantošanas tiesības, nediskriminē citus elektronisko sakaru pakalpojumu sniedzējus attiecībā uz numuru secību, ko izmanto, lai sniegtu piekļuvi to pakalpojumiem.”;

b) panta 4. punktu aizstāj ar šādu punktu:

“4. Dalībvalstis atbalsta to, ka Kopienā saskaņo konkrētus numurus vai numerācijas sērijas, ja tas sekmē gan iekšējā tirgus darbību, gan Eiropas mēroga pakalpojumu attīstību. Komisija šajā jautājumā var paredzēt attiecīgus tehniskus īstenošanas pasākumus.

Šos pasākumus, kas paredzēti, lai grozītu nebūtiskus šīs direktīvas elementus, papildinot to, pieņem saskaņā ar 22. panta 3. punktā minēto regulatīvo kontroles procedūru.”

13. Direktīvas 11. pantu groza šādi:

a) panta 1. punkta otrās daļas pirmo ievilkumu aizstāj ar šādu ievilkumu:

“— rīkojas, pamatojoties uz vienkāršām, efektīvām, pārskatāmām un publiski pieejamām procedūrām, ko piemēro bez diskriminācijas un nekavējoties, un katrā ziņā pieņem lēmumu sešos mēnešos pēc pieteikuma iesniegšanas, izņemot atsavināšanas gadījumos, un”;

b) panta 2. punktu aizstāj ar šādu punktu:

“2. Dalībvalstis nodrošina, ka gadījumos, kad valsts vai pašvaldības iestādes saglabā īpašumtiesības un kontroli pār tādiem uzņēmumiem, kas pārvalda publiskos elektronisko sakaru tīklus un/vai publiski pieejamus elektronisko sakaru pakalpojumus, ievēro efektīvu strukturālu nodalījumu starp 1. punktā minēto pienākumu piešķirt tiesības un darbībām, kas saistītas ar īpašumtiesībām vai kontroli.”

14. Direktīvas 12. pantu aizstāj ar šādu pantu:

“12. pants

Elektronisko sakaru tīklu nodrošinātāju tīkla elementu un saistītu iekārtu līdzāsrašanās un koplietošana

1. Ja uzņēmumam, kas nodrošina elektronisko sakaru tīklus, saskaņā ar valsts tiesību aktiem ir tiesības uzstādīt iekārtas uz, virs vai zem valsts īpašuma vai privātīpašuma, vai tas var izmantot procedūru īpašuma atsavināšanai vai izmantošanai, valsts pārvaldes iestādēm, pilnībā ņemot vērā proporcionalitātes principu, ir tiesības noteikt šādu iekārtu vai īpašuma, tostarp ēku, ievadu ēkās, ēku iekšējo instalāciju, stabu, antenu, torņu un citu atbalsta konstrukciju, kabeļu šahtu, cauruļvadu, kabeļu aku un sadales punktu koplietošanu.

2. Dalībvalstis var prasīt, lai 1. punktā minēto tiesību turētāji atļauj iekārtu vai īpašuma koplietošanu (tostarp fizisku līdzāsrašanos) vai veic pasākumus, ar ko atvieglotu valsts pasūtījuma darbu koordinēšanu, lai aizsargātu vidi, sabiedrības veselību, sabiedrības drošību vai izpildītu pilsētplānošanas un valsts mēroga plānošanas mērķus, un to var darīt tikai pēc atbilstīga sabiedriskās apspriešanās laikposma, kurā visām ieinteresētajām pusēm dod iespēju paust viedokli. Šādā koplietošanas vai koordinēšanas procedūrā var ietvert noteikumus par iekārtu vai īpašuma koplietošanas izmaksu sadali.

3. Dalībvalstis nodrošina, ka valstu iestādes pēc piemērota perioda, kad ir veikta sabiedriskā apspriešana, kuras laikā visām ieinteresētajām pusēm ir iespēja paust savu viedokli, ir pilnvarotas arī uzlikt 1. punktā minēto tiesību turētājiem un/vai šādas instalācijas īpašniekam pienākumu kopīgi lietot iekšējo instalāciju ēkās vai līdz pirmajam koncentrēšanas vai sadales punktam, ja tas atrodas ārpus ēkas, ja to pamato apstākļi, ka šādas infrastruktūras dublēšana būtu ekonomiski neefektīva vai fiziski nepraktiska. Šādi koplietošanas vai saskaņošanas pasākumi var ietvert noteikumus par iekārtu vai īpašuma koplietošanas izmaksu sadali, attiecīgā gadījumā veicot korekcijas atkarībā no riska.

4. Dalībvalstis nodrošina, ka kompetentās valsts iestādes prasīt, lai uzņēmumi pēc kompetento iestāžu lūguma sniedz vajadzīgo informāciju, lai kompetentās iestādes kopā ar valsts pārvaldes iestādēm varētu izstrādāt detalizētu kopsavilkumu par 1. punktā minēto iekārtu būtību, pieejamību un ģeogrāfisko atrašanās vietu un darīt to pieejamu ieinteresētajām pusēm.

5. Pasākumi, ko valstu pārvaldes iestādes veic saskaņā ar šo pantu, ir objektīvi, pārskatāmi, nediskriminējoši un samērīgi. Attiecīgos gadījumos šos pasākumus veic sadarbībā ar vietējām iestādēm.”

15. Iekļauj šādu nodaļu:

“IIIa NODAĻA

TĪKLU UN PAKALPOJUMU DROŠĪBA UN INTEGRITĀTE

13.a pants

Drošība un integritāte

1. Dalībvalstis nodrošina to, ka uzņēmumi, kuri nodrošina publisko sakaru tīklus vai sniedz publiski pieejamus elektronisko sakaru pakalpojumus, veic piemērotus tehniskus un organizatoriskus pasākumus, lai atbilstīgi pārvarētu tīklu un pakalpojumu drošības apdraudējumus. Ņemot vērā jaunākos tehniskos sasniegumus, ar šiem pasākumiem nodrošina novērtējamam riskam atbilstīgu drošības pakāpi. Jo īpaši veic pasākumus, lai novērstu un mazinātu drošības incidentu ietekmi uz lietotājiem vai savienotajiem tīkliem.

2. Dalībvalstis nodrošina to, ka uzņēmumi, kas nodrošina publisko sakaru tīklus, veic atbilstīgus pasākumus, lai garantētu tīklu integritāti, tādējādi šajos tīklos nodrošinot pakalpojumu sniegšanas nepārtrauktību.

3. Dalībvalstis nodrošina to, ka uzņēmumi, kas nodrošina publisko sakaru tīklus vai sniedz publiski pieejamus elektronisko sakaru pakalpojumus, paziņo kompetentajai valsts pārvaldes iestādei par drošības vai integritātes pārkāpumiem, kas ir būtiski ietekmējuši tīklu darbību vai pakalpojumu sniegšanu.

Vajadzības gadījumā attiecīgā valsts pārvaldes iestāde informē citu dalībvalstu valsts pārvaldes iestādes un Eiropas Tīklu un informācijas drošības aģentūru (ENISA). Attiecīgā valsts pārvaldes iestāde var informēt sabiedrību, vai arī prasīt, ka to dara attiecīgie uzņēmumi, ja tā uzskata, ka pārkāpuma publiskošana ir sabiedrības interesēs.

Attiecīgā valsts pārvaldes iestāde iesniedz Komisijai un ENISA kopsavilkuma ziņojumu par saņemtajiem paziņojumiem un saskaņā ar šo punktu veikto rīcību.

4. Komisija, pilnībā ņemot vērā ENISA atzinumu, var pieņemt attiecīgus tehniskus īstenošanas pasākumus, lai saskaņotu 1., 2. un 3. punktā minētos pasākumus, tostarp pasākumus, ar ko nosaka paredzēto paziņojumu apstākļus, veidu un piemērojamās procedūras. Minēto tehniskās īstenošanas pasākumu pamatā pēc iespējas lielākā mērā ir Eiropas un starptautiskie standarti, un tie neliedz dalībvalstīm pieņemt papildu prasības, tiecoties sasniegt 1. un 2. punktā izklāstītos mērķus.

Šos īstenošanas pasākumus, kas paredzēti, lai grozītu nebūtiskus šīs direktīvas elementus, papildinot to, pieņem saskaņā ar 22. panta 3. punktā minēto regulatīvo kontroles procedūru.

13.b pants

Īstenošana un izpilde

1. Dalībvalstis nodrošina to, ka 13.a panta īstenošanas nolūkos kompetentās valsts pārvaldes iestādes ir pilnvarotas izdot saistošas instrukcijas, tostarp attiecībā uz īstenošanas termiņiem, uzņēmumiem, kas nodrošina publisko sakaru tīklus vai sniedz publiski pieejamus elektronisko komunikāciju pakalpojumus.

2. Dalībvalstis nodrošina to, ka kompetentās valsts pārvaldes iestādes ir pilnvarotas pieprasīt, lai uzņēmumi, kas nodrošina publiskos sakaru tīklus vai sniedz publiski pieejamus elektronisko komunikāciju pakalpojumus:

- a) sniegtu informāciju, kas vajadzīga pakalpojumu un tīklu drošības un/vai integritātes novērtēšanai, tostarp dokumentētu drošības politiku; un
- b) īstenotu drošības revīziju, ko veic kvalificēta neatkarīga struktūra vai kompetenta valsts iestāde, kas par tās rezultātiem informē valsts pārvaldes iestādi. Revīzijas izmaksas sedz uzņēmums.

3. Dalībvalstis nodrošina to, ka valsts pārvaldes iestādēm ir visas vajadzīgās pilnvaras izmeklēt noteikumu neievērošanas gadījumus un to iespaidu uz tīklu drošību un integritāti.

4. Šie noteikumi neskar šīs direktīvas 3. pantu.”

16. Direktīvas 14. panta 3. punktu aizstāj ar šādu punktu:

“3. Ja uzņēmumam ir būtiska ietekme kādā konkrētā tirgū (pirmajā tirgū), var noteikt, ka tam ir arī būtiska ietekme cieši saistītā tirgū (otrajā tirgū), ja saikne starp abiem tirgiem ir tāda, kas ļauj ietekmi, kas ir pirmajā tirgū, izmantot otrajā tirgū, tādējādi stiprinot uzņēmuma ietekmi tirgū. Tādējādi saskaņā ar Direktīvas 2002/19/EK (Piekļuves direktīva) 9., 10., 11. un 13. pantu otrajā tirgū var piemērot tiesiskās aizsardzības līdzekļus, lai novērstu šādu ietekmēšanu, un – ja šādi aizsardzības līdzekļi izrādās nepietiekami – tiesiskās aizsardzības līdzekļus saskaņā ar Direktīvas 2002/22/EK (Universālā pakalpojuma direktīva) 17. pantu.”

17. Direktīvas 15. pantu groza šādi:

- a) virsrakstu aizstāj ar šādu virsrakstu:

“Procedūra tirgu norādīšanai un noteikšanai”;

- b) panta 1. punkta pirmo daļu aizstāj ar šādu daļu:

“1. Pēc sabiedriskās apspriešanas, tostarp ar valsts pārvaldes iestādēm, kā arī maksimāli ņemot vērā BEREC atzinumu Komisija saskaņā ar 22. panta 2. punktā minēto konsultēšanās procedūru pieņem Ieteikumu par attiecīgajiem produktu un pakalpojumu tirgiem (ieteikums). Ieteikumā norāda tos produktu un pakalpojumu tirgus elektronisko komunikāciju nozarē, kuru iezīmes var būt par pamatu, lai regulatīvā nolūkā uzliktu īpašajās direktīvās minētos pienākumus, neskarot tirgus, kurus konkrētos gadījumos var noteikt saskaņā ar konkurences tiesībām. Komisija nosaka tirgus saskaņā ar konkurences tiesību principiem.”;

- c) panta 3. punktu aizstāj ar šādu punktu:

“3. Valsts pārvaldes iestādes, maksimāli ņemot vērā ieteikumu un pamatnostādnes, saskaņā ar konkurences tiesību principiem un atbilstīgi apstākļiem valstī nosaka konkrētus tirgus, jo īpaši konkrētus ģeogrāfiskos tirgus, kas atrodas to teritorijā. Pirms to tirgu noteikšanas, kas nav ieteikumā norādītie tirgi, valsts pārvaldes iestādes veic 6. un 7. pantā minētās procedūras.”;

- d) panta 4. punktu aizstāj ar šādu punktu:

“4. Pēc apspriešanās, tostarp ar valsts pārvaldes iestādēm, Komisija var, maksimāli ņemot vērā BEREC atzinumu, saskaņā ar 22. panta 3. punktā minēto regulatīvo kontroles procedūru var pieņemt lēmumu par vairāku valstu tirgu identificēšanu.”

18. Direktīvas 16. pantu groza šādi:

a) panta 1. un 2. punktu aizstāj ar šādiem punktiem:

“1. Valsts pārvaldes iestādes veic attiecīgo tirgu analīzi, ņemot vērā ieteikumā norādītos tirgus un pēc iespējas vairāk ievērojot pamatnostādnes. Dalībvalstis nodrošina to, ka šī analīze attiecīgā gadījumā tiek veikta sadarbībā ar valsts konkurences iestādēm.

2. Ja valsts pārvaldes iestādei saskaņā ar šā panta 3. vai 4. punktu, Direktīvas 2002/22/EK (Universālā pakalpojuma direktīva) 17. pantu vai Direktīvas 2002/19/EK (Piekļuves direktīva) 8. pantu ir jānosaka, vai piemērot, saglabāt, grozīt vai atcelt pienākumus uzņēmumiem, tā, pamatojoties uz šā panta 1. punktā minēto tirgus analīzi, nosaka, vai konkrētajā tirgū valda pilnvērtīga konkurence.”;

b) panta 4., 5. un 6. punktu aizstāj ar šādiem punktiem:

“4. Ja valsts pārvaldes iestāde nosaka, ka tirgus nav pilnvērtīgi konkurētspējīgs, tā nosaka uzņēmumus, kam atsevišķi vai kopā ir būtiska ietekme minētajā tirgū saskaņā ar 14. pantu, un valsts pārvaldes iestāde šādiem uzņēmumiem piemēro atbilstīgus īpašus reglamentējošus pienākumus, kas minēti šā panta 2. punktā, vai uztur spēkā vai groza šādus pienākumus, ja tādi jau pastāv.

5. Ja vairāku valstu tirgi ir noteikti ar lēmumu, kas minēts 15. panta 4. punktā, attiecīgās valsts pārvaldes iestādes kopā veic tirgus analīzi, pēc iespējas vairāk ņemot vērā pamatnostādnes, un saskaņoti lemj par šā panta 2. punktā minēto reglamentējošo pienākumu piemērošanu, uzturēšanu spēkā, grozīšanu vai atcelšanu.

6. Uz saskaņā ar 3. un 4. punktu veiktajiem pasākumiem attiecas 6. un 7. pantā minētās procedūras. Valsts pārvaldes iestādes veic attiecīgo tirgu analīzi un saskaņā ar 7. pantu paziņo par atbilstīgā pasākuma projektu:

a) trīs gados pēc iepriekšējā pasākuma pieņemšanas, kas saistīts ar minēto tirgu. Tomēr izņēmuma kārtā šo laikposmu var pagarināt uz, ilgākais, vēl trīs gadiem, ja valsts pārvaldes iestāde Komisijai ir paziņojusi pamatotu pagarinājuma ierosinājumu un Komisija nav to noraidījusi mēneša laikā pēc tam, kad pagarinājums paziņots;

b) attiecībā uz tirgiem, par kuriem Komisijai nav iepriekš paziņots, divos gados pēc tam, kad pieņemts pārskatītais ieteikums par attiecīgajiem tirgiem; vai

c) attiecībā uz dalībvalstīm, kas nesien pievienojušās Eiropas Savienībai, viena gada laikā pēc to pievienošanās.”;

c) pievieno šādu punktu:

“7. Ja valsts pārvaldes iestāde ieteikumā norādītā attiecīgā tirgus analīzi nav pabeigusi laikposmā, kas paredzēts 6. punktā, BEREC pēc pieprasījuma palīdz attiecīgajai valsts pārvaldes iestādei pabeigt analīzi par īpašo tirgu un īpašiem pienākumiem, ko paredzēts piemērot. Šādas palīdzības gadījumā attiecīgā valsts pārvaldes iestāde sešos mēnešos saskaņā ar 7. pantu Komisijai paziņo par pasākuma projektu.”

19. Direktīvas 17. pantu groza šādi:

a) panta 1. punkta pirmajā teikumā vārdus “standartu” un “standartus” aizstāj attiecīgi ar vārdkopām “neobligātu standartu” un “neobligātos standartus”;

b) panta 2. punkta trešo daļu aizstāj ar šādu daļu:

“Ja tādu standartu un/vai specifikāciju nav, dalībvalstis veicina Starptautiskās Telekomunikāciju savienības (ITU), Eiropas Pasta un telekomunikāciju administrāciju konferences (CEPT), Starptautiskās standartizācijas organizācijas (ISO) un Starptautiskās Elektrotehniskās komisijas (IEC) pieņemto starptautisko standartu vai rekomendāciju ieviešanu.”;

c) panta 4. un 5. punktu aizstāj ar šādiem punktiem:

“4. Ja Komisija plāno konkrētu standartu un/vai specifikāciju ieviešanu padarīt obligātu, tā Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī publicē paziņojumu un aicina visas attiecīgās personas publiski izteikt savu viedokli. Komisija veic atbilstīgus īstenošanas pasākumus un dara attiecīgo standartu ieviešanu obligātu, Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī publicētajā standartu un/vai specifikāciju sarakstā ievietojot atsauci uz tiem kā uz obligātiem standartiem.

5. Ja Komisija uzskata, ka 1. punktā minētie standarti un/vai specifikācijas vairs neveicina saskaņotu elektroniskās komunikācijas pakalpojumu sniegšanu vai ka tie vairs neatbilst patērētāju vajadzībām vai kavē tehnoloģijas attīstību, tā saskaņā ar 22. panta 2. punktā minēto konsultēšanās procedūru izslēdz tos no šā panta 1. punktā minētā standartu un/vai specifikāciju saraksta.”;

d) panta 6. punktā vārdkopu “, darbojoties saskaņā ar 22. panta 3. punktā minēto procedūru, izsvītro šos standartus un/vai specifikācijas no 1. punktā minētā standartu un/vai specifikāciju saraksta” aizstāj ar vārdkopu “veic piemērotus īstenošanas pasākumus un izsvītro šos standartus un/vai specifikācijas no 1. punktā minētā standartu un/vai specifikāciju saraksta”;

e) iekļauj šādu punktu:

“6.a Šā panta 4. un 6. punktā minētos īstenošanas pasākumus, kas paredzēti, lai grozītu nebūtiskus šīs direktīvas elementus, papildinot to, pieņem saskaņā ar 22. panta 3. punktā minēto regulatīvo kontroles procedūru.”

20. Direktīvas 18. pantu groza šādi:

a) panta 1. punktam pievieno šādu c) apakšpunktu:

“c) lai digitālu televīzijas pakalpojumu sniedzēji un iekārtu nodrošinātāji sadarbotos, sniedzot savstarpēji savietojamus televīzijas pakalpojumus lietotājiem ar invaliditāti.”;

b) svīturo 3. punktu.

21. Direktīvas 19. pantu aizstāj ar šādu pantu:

“19. pants

Saskaņošanas procedūras

1. Neskarot šīs direktīvas 9. pantu un Direktīvas 2002/20/EK (Atļauju piešķiršanas direktīva) 6. un 8. pantu, ja Komisija konstatē, ka atšķirīga to valsts pārvaldes iestāžu regulatīvo uzdevumu īstenošana, kas konkrēti norādīti šajā direktīvā un īpašajās direktīvās, var radīt šķērslus iekšējam tirgum, Komisija var, maksimāli ņemot vērā BEREC atzinumu, sniegt ieteikumu vai pieņemt lēmumu par šajā direktīvā un īpašajās direktīvās paredzēto noteikumu saskaņotu piemērošanu, lai turpinātu īstenot 8. pantā izklāstītos mērķus.

2. Ja Komisija sniedz ieteikumu atbilstīgi 1. punktam, tā rīkojas saskaņā ar 22. panta 2. punktā minēto konsultēšanas procedūru.

Dalībvalstis nodrošina, lai valsts pārvaldes iestādes, veicot savus uzdevumus, maksimāli ņemtu vērā tādus ieteikumus. Ja valsts pārvaldes iestāde pieņem lēmumu neievērot ieteikumu, tā informē Komisiju, pamatojot savu nostāju.

3. Atbilstīgi 1. punktam pieņemtajos lēmumos var paredzēt vienīgi saskaņotu vai koordinētu pieeju, lai risinātu šādus jautājumus:

a) valstu pārvaldes iestāžu veikta vispārējo regulatīvo pieeju nekonsekventa īstenošana attiecībā uz elektronisko komunikāciju tirgu regulēšanu, piemērojot 15. un 16. pantu, ja tas rada šķēršļus iekšējam tirgum. Šādi lēmumi neatsaucas uz īpašajiem paziņojumiem, ko valstu pārvaldes iestādes sniegušas saskaņā ar 7.a pantu.

Tādā gadījumā Komisija ierosina lēmuma projektu vienīgi:

— vismaz divus gadus pēc tam, kad pieņemts Komisijas ieteikums par šo pašu jautājumu, un

— maksimāli ņemot vērā BEREC atzinumu par šāda lēmuma pieņemšanu, kuru BEREC sniedz trīs mēnešos pēc Komisijas pieprasījuma saņemšanas;

b) numerācija, tostarp numuru sērijas, numuru un identifikatoru pārnesamība, numuru un adrešu translācijas sistēmas un piekļuve “112” neatliekamās palīdzības dienestiem.

4. Šā panta 1. punktā minēto lēmumu, kas paredzēts, lai grozītu nebūtiskus šīs direktīvas elementus, papildinot to, pieņem saskaņā ar 22. panta 3. punktā minēto regulatīvo kontroles procedūru.

5. BEREC pēc savas iniciatīvas var sniegt Komisijai ieteikumu par to, vai būtu jāpieņem pasākums atbilstīgi 1. punktam.”

22. Direktīvas 20. panta 1. punktu aizstāj ar šādu punktu:

“1. Ja saistībā ar spēkā esošajiem pienākumiem, kas noteikti saskaņā ar šo direktīvu vai īpašajām direktīvām, rodas domstarpības starp uzņēmumiem, kas nodrošina elektronisko sakaru tīklus vai pakalpojumus dalībvalstī, vai starp šādiem uzņēmumiem un citiem uzņēmumiem dalībvalstī, kurā izmanto piekļuves un/vai savstarpējā savienojuma pienākumus, kas izriet no šīs direktīvas vai īpašajām direktīvām, attiecīgā valsts pārvaldes iestāde pēc vienas puses pieprasījuma, neskarot 2. punktu, pieņem saistošu lēmumu, lai izšķirtu domstarpības iespējami īsākajā laikposmā un katrā ziņā četrus mēnešos, izņemot ārkārtas apstākļus. Attiecīgā dalībvalsts pieprasa visām pusēm pilnībā sadarboties ar valsts pārvaldes iestādi.”

23. Direktīvas 21. pantu aizstāj ar šādu pantu:

“21. pants

Pārrobežu domstarpību izšķiršana

1. Ja saistībā ar šo direktīvu vai īpašajām direktīvām rodas pārrobežu domstarpības starp pusēm dažādās dalībvalstīs un ja domstarpības ir vairāk nekā vienas dalībvalsts valsts pārvaldes iestāžu kompetencē, piemēro 2., 3. un 4. punktā paredzētos noteikumus.

2. Jebkura puse var nodot domstarpības izskatīšanai attiecīgajā valsts pārvaldes iestādē. Kompetentās valsts pārvaldes iestādes koordinē rīcību, un tām ir tiesības apsprieties ar BEREC, lai konsekvēnti izšķirtu domstarpības saskaņā ar 8. pantā izklāstītajiem mērķiem.

Jebkādi pienākumi, ko domstarpību risināšanā uzņēmumiem noteikušas valstu pārvaldes iestādes, atbilst šais direktīvai un īpašajām direktīvām.

Ikviena valsts pārvaldes iestāde, kuras kompetencē ir šādu domstarpību izšķiršana, var pieprasīt *BEREC* pieņemt ieteikumu par rīcību, kas atbilstīgi pamatdirektīvas un/vai īpašo direktīvu noteikumiem jāveic, lai izšķirtu domstarpības.

Ja *BEREC* iesniegts tāds pieprasījums, visas valsts pārvaldes iestādes, kuru kompetencē ir kāds no domstarpību aspektiem, sagaida *BEREC* ieteikumu pirms uzsāk darbību domstarpību izšķiršanai. Tas neliedz valsts pārvaldes iestādēm vajadzības gadījumā veikt steidzamus pasākumus.

Attiecībā uz visiem pienākumiem, ko valsts pārvaldes iestādes ir uzlikušas uzņēmumam saistībā ar domstarpību izšķiršanu, ievēro šīs direktīvas vai īpašo direktīvu noteikumus un maksimāli ņem vērā *BEREC* pieņemto ieteikumu.

3. Dalībvalstis var paredzēt noteikumu, ka kompetentās valsts pārvaldes iestādes var kopīgi atteikties izšķirt domstarpības, ja pastāv citi mehānismi, tostarp starpniecība, un tie labāk veicinātu domstarpību savlaicīgu izšķiršanu saskaņā ar 8. panta noteikumiem.

Valsts pārvaldes iestādes nekavējoties informē attiecīgās puses. Ja pēc četriem mēnešiem domstarpības nav izšķirtas, ja prasību iesniegusi puse domstarpību izšķiršanu nav nodevusi tiesā un ja kāda no pusēm to pieprasa, valsts pārvaldes iestādes saskaņā ar 8. pantā izklāstītajiem noteikumiem koordinē rīcību, lai izšķirtu domstarpības, maksimāli ņemot vērā *BEREC* pieņemto ieteikumu.

4. Šā panta 2. punktā minētā procedūra neliedz pusēm iesniegt prasību tiesā.”

24. Iekļauj šādu pantu:

“21.a pants

Sankcijas

Dalībvalstis paredz sankcijas, kas piemērojamas par to attiecīgo valstu noteikumu pārkāpumiem, kuri pieņemti saskaņā ar šo direktīvu, un veic visus vajadzīgos pasākumus, lai nodrošinātu šo sankciju piemērošanu. Paredzētajām sankcijām jābūt atbilstošām, iedarbīgām, samērīgām un preventīvām. Dalībvalstis līdz 2011. gada 25. maijam paziņo šos noteikumus Komisijai un to nekavējoties informē par visiem turpmākajiem grozījumiem, kas skar šos noteikumus.”

25. Direktīvas 22. pantu groza šādi:

a) panta 3. punktu aizstāj ar šādu punktu:

“3. Ja ir atsauce uz šo punktu, piemēro Lēmuma 1999/468/EK 5.a panta 1. līdz 4. punktu un 7. pantu, ņemot vērā tā 8. pantu.”;

b) svītro 4. punktu.

26. Svītro 27. pantu.

27. Svītro I pielikumu.

28. Direktīvas II pielikumu aizstāj ar šādu pielikumu:

“II PIELIKUMS

Kritēriji, ko valsts pārvaldes iestādes izmanto, saskaņā ar 14. panta 2. punkta otro daļu izvērtējot kopēju dominējošu stāvokli

Var konstatēt, ka diviem vai vairākiem uzņēmumiem kopā ir dominējošs stāvoklis 14. panta nozīmē, pat ja starp tiem nav strukturālu vai citu saikņu, ja tie darbojas tirgū, kurā nav efektīvas konkurences un kurā nevienam atsevišķam uzņēmumam nav būtiskas tirgus ietekmes. Saskaņā ar attiecīgajiem Kopienas tiesību aktiem un Eiropas Kopienu Tiesas judikatūru par kopīgu dominējošu stāvokli, tāda situācija var veidoties, ka tirgus ir koncentrēts un ja tam piemīt vairākas attiecīgas iezīmes, no kurām elektronisko komunikāciju jomai visbūtiskākās ir šādas iezīmes:

- maza pieprasījuma elastība,
- līdzīgas tirgus daļas,
- lieli juridiski vai saimnieciski tirgus pieejamības šķēršļi,
- vertikāla integrācija un kolektīvs piegādes atteikums,
- pretsvara trūkums no pircēju puses,
- iespējamās konkurences trūkums.

Minētais saraksts ir vienīgi indikatīvs, tas nav pilnīgs un tajā minētie kritēriji nav kumulatīvi. Saraksts ir vairāk paredzēts, lai norādītu tos pierādījumu veidus, kurus var izmantot, lai nostiprinātu pārlicību attiecībā uz kopēja dominējoša stāvokļa esamību.”

2. pants

Grozījumi Direktīvā 2002/19/EK (Piekļuves direktīva)

Ar šo Direktīvu 2002/19/EK groza šādi.

1. Direktīvas 2. pantu groza šādi:

a) panta a) punktu aizstāj ar šādu punktu:

“a) “piekļuve” ir ar konkrētiem nosacījumiem saistītas ekskluzīvas vai neekskluzīvas tiesības citam uzņēmumam piekļūt iekārtām un/vai pakalpojumiem, lai sniegtu elektronisko komunikāciju pakalpojumus, tostarp, ja tos izmanto informācijas sabiedrības pakalpojumu vai apraides satura pakalpojumu izplatīšanai. Tā, *inter alia*, ietver: piekļuvi tīkla elementiem un saistītām iekārtām, tostarp iekārtu vadu vai bezvadu savienojumiem (tā jo īpaši ietver piekļuvi vietējai sakaru līnijai un iekārtām un pakalpojumiem, kas vajadzīgi, lai nodrošinātu pakalpojumus vietējā sakaru līnijā); piekļuvi fiziskajai infrastruktūrai, ietverot ēkas, kabeļu šahtas un stubus; piekļuvi attiecīgām programmatūras sistēmām, tostarp operacionālām atbalstsistēmām; piekļuvi informācijas sistēmām un datubāzēm, lai pasūtījumu sagatavošanai, piegādēm, pasūtījumiem, uzturēšanas un labošanas pieprasījumiem un rēķiniem; piekļuvi numuru translācijai vai sistēmām, kas piedāvā līdzīgas iespējas; piekļuvi fiksēto un mobilo sakaru tīkliem, jo īpaši viesabonēšanai; piekļuvi nosacītās piekļuves sistēmām ciparu televīzijas pakalpojumiem; piekļuvi virtuālā tīkla pakalpojumiem;”;

b) panta e) punktu aizstāj ar šādu punktu:

“e) “vietējā sakaru līnija” ir fiziska shēma, kas savieno tīkla pieslēguma punktu abonenta telpās ar galveno komutatoru vai ekvivalentu iekārtu fiksētā publiskā elektronisko sakaru tīklā;”.

2. Direktīvas 4. panta 1. punktu aizstāj ar šādu punktu:

“1. Publisko komunikāciju tīklu operatoriem ir tiesības un – ja to pieprasa citi uzņēmumi, kas ir pilnvaroti tā rīkoties saskaņā ar Direktīvas 2002/20/EK (Atļauju izsniegšanas direktīva) 4. pantu – pienākums risināt sarunas par starpsavienojumu publiski pieejamu elektronisko komunikāciju pakalpojumu sniegšanai, lai nodrošinātu pakalpojumu sniegšanu un savietojamību visā Kopienā. Operatori piekļuvi un starpsavienojumu citiem uzņēmumiem piedāvā ar noteikumiem un nosacījumiem, kas ir saskanīgi ar pienākumiem, ko valsts pārvaldes iestāde uzlikusi, ievērojot 5. līdz 8. pantu.”

3. Direktīvas 5. pantu groza šādi:

a) panta 1. punktu groza šādi:

i) pirmo daļu aizstāj ar šādu daļu:

“1. Valsts pārvaldes iestādes, darbojoties saskaņā ar Direktīvas 2002/21/EK (pamatdirektīva) 8. pantā noteiktajiem mērķiem, veicina un, attiecīgos gadījumos, nodrošina, saskaņā ar šīs direktīvas noteikumiem, atbilstīgu piekļuvi pakalpojumiem un to savstarpēju savienojumu, un savietojamību, veicot savus pienākumus, veicinot efektivitāti, noturīgu konkurenci, efektīvus ieguldījumus un inovācijas un sniedzot maksimālu labumu tiešajiem lietotājiem.”;

ii) iekļauj šādu apakšpunktu:

“ab) pamatotos gadījumos un ciktāl tas vajadzīgs – pienākumus uzņēmumiem, kuri kontrolē lietotāju piekļuvi, ar mērķi padarīt to pakalpojumus savietojamus.”;

b) panta 2. punktu aizstāj ar šādu punktu:

“2. Pienākumi un nosacījumi, kas uzlikti saskaņā ar 1. punktu, ir objektīvi, pārredzami, samērīgi un nediskriminējoši, un tos ievieš saskaņā ar procedūrām, kas minētas Direktīvas 2002/21/EK (pamatdirektīva) 6., 7. un 7.a pantā.”;

c) svīturo 3. punktu;

d) panta 4. punktu aizstāj ar šādu punktu:

“3. Attiecībā uz piekļuvi un savstarpēju savienojumu, kas minēti 1. punktā, dalībvalstis nodrošina to, ka valsts pārvaldes iestāde ir pilnvarota iejaukties pēc savas iniciatīvas – pamatotos gadījumos, lai nodrošinātu politikas mērķus, kas minēti Direktīvas 2002/21/EK (pamatdirektīva) 8. pantā, saskaņā ar šīs direktīvas noteikumiem un procedūrām, kas minētas Direktīvas 2002/21/EK (pamatdirektīva) 6., 7., 20. un 21. pantā.”

4. Direktīvas 6. panta 2. punktu aizstāj ar šādu punktu:

“2. Ņemot vērā tirgus un tehnoloģijas attīstību, Komisija var pieņemt īstenošanas pasākumus, lai grozītu I pielikumu. Minētos pasākumus, kas paredzēti, lai grozītu nebūtiskus šīs direktīvas elementus, pieņem saskaņā ar 14. panta 3. punktā minēto regulatīvo kontroles procedūru.”

5. Svīturo 7. pantu.

6. Direktīvas 8. pantu groza šādi:

a) panta 1. punktā vārdkopu “9. līdz 13. pantā” aizstāj ar vārdkopu “9. līdz 13.a pantā”;

b) panta 3. punktu groza šādi:

i) pirmo daļu groza šādi:

— pirmajā ievilkumā vārdkopu “5. panta 1. punkta, 5. panta 2. punkta un 6. panta” aizstāj ar vārdkopu “5. panta 1. punkta un 6. panta”,

- otrajā ievilkumā vārdkopu “Eiropas Parlamenta un Padomes 1997. gada 15. decembra Direktīvas 97/66/EK attiecībā uz personu datu apstrādi un privātās dzīves aizsardzību telekomunikāciju sektorā (*)” aizstāj ar vārdkopu “Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2002/58/EK (2002. gada 12. jūlijs) par personas datu apstrādi un privātās dzīves aizsardzību elektronisko komunikāciju nozarē (Direktīva par privāto dzīvi un elektronisko komunikāciju (**))”

(*) OV L 24, 30.1.1998., 1. lpp.

(**) OV L 201, 31.7.2002., 37. lpp.”;

- ii) otro daļu aizstāj ar šādu daļu:

“Ārkārtas apstākļos, ja valsts pārvaldes iestāde operatoriem, kuriem ir būtiska ietekme tirgū, gatavojas uzlikt piekļuves un savstarpējā savienojuma pienākumus, kas nav šīs direktīvas 9. līdz 13. pantā minētie pienākumi, tā šo pieprasījumu iesniedz Komisijai. Komisija maksimāli ņem vērā Eiropas Elektronisko komunikāciju regulatoru iestādes (BEREC) (*) atzinumu. Komisija saskaņā ar 14. panta 2. punktu pieņem lēmumu, ar ko valsts pārvaldes iestādei atļauj vai liedz veikt minētos pasākumus.

(*) Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (EK) Nr. 1211/2009 (2009. gada 25. novembris), ar ko izveido Eiropas Elektronisko komunikāciju regulatoru iestādi (BEREC) un biroju.”

7. Direktīvas 9. pantu groza šādi:

- a) panta 1. punktu aizstāj ar šādu punktu:

“1. Valsts pārvaldes iestādes saskaņā ar 8. pantu var noteikt pārskatāmības pienākumus attiecībā uz savstarpējo savienojumu un/vai piekļuvi, pieprasot operatoriem konkrētu informāciju publiskot, piemēram, grāmatvedības informāciju, tehniskās specifikācijas, tīkla raksturojumu, noteikumus un nosacījumus nodrošināšanai un lietošanai, tostarp jebkādas nosacījumus, kas ierobežo piekļuvi pakalpojumiem un lietojumprogrammām un/vai to izmantošanu, ja šādi nosacījumi dalībvalstīs ir atļauti saskaņā ar Kopienas tiesību aktiem, un cenas.”;

- b) panta 4. punktu aizstāj ar šādu punktu:

“4. Neskarot 3. punktu, ja operatoram saskaņā ar 12. pantu ir pienākums attiecībā uz piekļuvi vairumtirdzniecības tīkla infrastruktūrai, valsts pārvaldes iestādes nodrošina standartpieāvājuma publicēšanu, kurā ir vismaz II pielikumā minētie elementi.”;

- c) panta 5. punktu aizstāj ar šādu punktu:

“5. Komisija var pieņemt II pielikumā vajadzīgos grozījumus, lai to pielāgotu tehnoloģijas un tirgus attīstībai. Šos pasākumus, kas paredzēti, lai grozītu nebūtiskus šīs direktīvas elementus, pieņem saskaņā ar 14. panta 3. punktā minēto regulatīvo kontroles procedūru. Šā punkta noteikumu īstenošanā Komisijai var palīdzēt BEREC.”

8. Direktīvas 12. pantu groza šādi:

- a) panta 1. punkta a) apakšpunktu aizstāj ar šādu apakšpunktu:

“a) piešķirt trešām personām piekļuvi konkrētiem tīkla elementiem un/vai iekārtām, tostarp piekļuvi tīkla pasīvajiem elementiem un/vai atsevišķu piekļuvi vietējai sakaru līnijai, lai cita starpā ļautu veikt operatora izvēli un/vai sākotnēju atlasī, un/vai abonenta līnijas tālākpārdošanas piedāvājumu.”;

- b) panta 1. punkta f) apakšpunktu aizstāj ar šādu apakšpunktu:

“f) nodrošināt līdzāsatrašanos vai saistīto iekārtu cita veida koplietošanu.”;

- c) panta 1. punktam pievieno šādu apakšpunktu:

“j) nodrošināt piekļuvi saistītiem pakalpojumiem, tādiem kā identifikācijas, vietas noteikšanas un klātbūtnes noteikšanas pakalpojumu.”;

- d) panta 2. punkta ievadfrāzi un a) apakšpunktu aizstāj ar šādu tekstu:

“2. Lemjot par to, vai uzlikt 1. punktā minētos pienākumus, un jo īpaši izvērtējot, vai šādi pienākumi būtu samērīgi ar mērķiem, kas minēti Direktīvas 2002/21/EK (pamatdirektīva) 8. pantā, valsts pārvaldes iestādes jo īpaši ņem vērā šādus faktorus:

- a) konkurējošo iekārtu izmantošanas vai uzstādīšanas tehnisko un saimniecisko dzīvotspēju, ņemot vērā tirgus attīstības pakāpi, kā arī ņemot vērā attiecīgā savstarpējā savienojuma un/vai piekļuves būtību un veidu, tostarp citu galveno piekļuves produktu dzīvotspēju, piemēram, kabeļu kanalizācijas pieejamību.”;

- e) panta 2. punkta c) un d) apakšpunktu aizstāj ar šādiem apakšpunktiem:

“c) iekārtas īpašnieka sākotnējais ieguldījums, ņemot vērā veiktos publiskos ieguldījumus un riskus, kas saistīti ar ieguldījuma veikšanu;

d) vajadzību nodrošināt konkurenci ilgtermiņā, īpašu uzmanību pievēršot ekonomiski efektīvai uz infrastruktūru balstītai konkurencei;”;

f) pievieno šādu 3. punktu:

“3. Valsts pārvaldes iestādes, uzliekot operatoram pienākumus nodrošināt piekļuvi saskaņā ar šo pantu, var noteikt tehniskus vai darbības nosacījumus, kas šādas piekļuves nodrošinātājam un/vai saņēmējiem jāievēro, lai garantētu normālu tīkla darbību. Pienākumi ievērot konkrētus tehniskus standartus vai specifikācijas ir saskaņā ar standartiem un specifikācijām, kas noteikti atbilstīgi Direktīvas 2002/21/EK (pamatdirektīva) 17. pantam.”

9. Direktīvas 13. panta 1. punktu aizstāj ar šādu punktu:

“1. Valsts pārvaldes iestāde saskaņā ar 8. pantu var noteikt pienākumus attiecībā uz izmaksu segšanu un cenu kontroli, tostarp pienākumus par cenu orientāciju uz izmaksām un pienākumus attiecībā uz izmaksu uzskaites sistēmām, lai nodrošinātu savstarpējā savienojuma un/vai piekļuves īpašus veidus, situācijās, kad tirgus analīze parāda, ka efektīvas konkurences trūkums nozīmē to, ka attiecīgais operators var paturēt cenas pārmērīgi augstā līmenī vai piemērot cenu ierobežojumus, kaitējot lietotājiem. Lai veicinātu operatora ieguldījumus, tostarp nākamās paaudzes tīklos, valsts pārvaldes iestādes ņem vērā ieguldījumus, ko operators ir veicis, un ļauj tam gūt samērīgu peļņu no attiecīgā ieguldītā kapitāla, ņemot vērā jebkādu riskus, kas raksturīgi konkrētam jauna tīkla ieguldījumu projektam.”

10. Iekļauj šādus pantus:

“13.a pants

Funkcionālā nošķiršana

1. Ja valsts pārvaldes iestāde secina, ka, nosakot saskaņā ar 9. līdz 13. pantu attiecīgus pienākumus, nav izdevies izveidot efektīvu konkurenci un ka ir konstatētas būtiskas un pastāvīgas konkurences problēmas un/vai tirgus nepilnības saistībā ar dažu produktu piekļuvi vairumtirdzniecības tirgum, tā, kā ārkārtas pasākumu, saskaņā ar direktīvas 8. panta 3. punkta otrās daļas noteikumiem var uzlikt vertikāli integrētiem uzņēmumiem pienākumu nodot ar minēto piekļuves produktu vairumtirdzniecības nodrošināšanu saistītas darbības neatkarīgi strādājošai uzņēmējdarbības vienībai.

Minētā uzņēmējdarbības vienība nodrošina piekļuves produktus un pakalpojumus visiem uzņēmumiem, tostarp citām uzņēmējdarbības vienībām mātesuzņēmumā, tādos pašos termiņos un ar tādiem pašiem noteikumiem un nosacījumiem, tostarp attiecībā uz cenu un pakalpojumu līmeni, un ar to pašu sistēmu un procesu palīdzību.

2. Ja valsts pārvaldes iestāde plāno noteikt pienākumu veikt funkcionālo nošķiršanu, tā iesniedz Komisijai priekšlikumu, kurā ietver:

- a) pierādījumu, kas pamato valsts pārvaldes iestādes secinājumus, kā minēts 1. punktā;
- b) pierādījumu, ka pieņemamā laikposmā nav vai nav pietiekami lielu izredžu izveidot infrastruktūras konkurenci;
- c) analīzi par gaidāmo ietekmi uz valsts pārvaldes iestādi, uz uzņēmumu, jo īpaši uz atdalītā uzņēmuma darbaspēku un elektronisko komunikāciju nozari kopumā, un uz stimuliem veikt ieguldījumus nozarē kopumā, jo īpaši attiecībā uz vajadzību nodrošināt sociālu un teritoriālu kohēziju, un uz citām ieinteresētajām pusēm, jo īpaši norādot gaidāmo ietekmi uz infrastruktūras konkurenci un iespējamo ietekmi uz patērētājiem;
- d) analīzi par iemesliem, kas pamato to, ka šis pienākums būtu visefektīvākais līdzeklis, lai piemērotu tiesiskās aizsardzības līdzekļus, kuru mērķis ir konstatēto konkurences problēmu/tirgus nepilnību novēršana.

3. Tiesību akta projekts ietver šādus elementus:

- a) nošķiršanas būtību un pakāpi, konkrēti norādot nošķirtās uzņēmējdarbības vienības juridisko statusu;
- b) nošķirtās uzņēmējdarbības vienības aktīvus un produktus un pakalpojumus, kas šai vienībai jāpiedāvā;
- c) pārvaldības režīmu, lai nodrošinātu nošķirtajā uzņēmējdarbības vienībā nodarbinātā personāla neatkarību un atbilstošus stimulus;
- d) noteikumus, ar ko nodrošina pienākumu pildīšanu;
- e) noteikumus, ar ko nodrošina darbības procedūru pārskatāmību, jo īpaši no citu ieinteresēto personu viedokļa;
- f) uzraudzības programmu, ar ko nodrošina noteikumu ievērošanu, ietverot gada pārskata publicēšanu.

4. Saskaņā ar Komisijas lēmumu par pasākuma projektu, kas pieņemts atbilstīgi 8. panta 3. punktam, valsts pārvaldes iestāde saskaņā ar procedūru, kas paredzēta Direktīvas 2002/21/EK (pamatdirektīva) 16. pantā, veic dažādo ar piekļuves tīklu saistīto tirgu koordinētu analīzi. Pamatojoties uz tādu izvērtējumu, valsts pārvaldes iestāde nosaka, saglabā, groza vai atceļ pienākumus saskaņā ar Direktīvas 2002/21/EK (pamatdirektīva) 6. un 7. pantu.

5. Uzņēmumam, kam noteikts funkcionālās nošķiršanas pienākums, var piemērot ikvienu no 9. līdz 13. pantā norādītajiem pienākumiem kādā no konkrētajiem tirgiem, kurā tas saskaņā ar Direktīvas 2002/21/EK (pamatdirektīva) 16. pantu atzīts par uzņēmumu, kam ir būtiska ietekme tirgū, vai citu Komisijas atļautu pienākumu saskaņā ar 8. panta 3. punktu.

13.b pants

Vertikāli integrētu uzņēmumu brīvprātīga nošķiršana

1. Uzņēmumi, kuri saskaņā ar Direktīvas 2002/21/EK (pamatdirektīva) 16. pantu ir atzīti par tādiem, kam ir būtiska ietekme vienā vai vairākos konkrētajos tirgos, valsts pārvaldes iestādi informē iepriekš un laikus, lai valsts pārvaldes iestāde varētu izvērtēt paredzētās darbības iespaidu, ja tie plāno savus vietējās piekļuves tīkla aktīvus vai to lielu daļu nodot atsevišķam tiesību subjektam, kas nav to īpašumā, vai izveidot atsevišķu uzņēmējdarbības vienību, lai visiem mazumtirdzniecības pakalpojumu sniedzējiem, tostarp šo uzņēmumu mazumtirdzniecības struktūrvienībām, nodrošinātu pilnīgi līdzvērtīgus piekļuves produktus.

Turklāt uzņēmumi valsts pārvaldes iestādei ziņo par visām izmaiņām tādās iecerēs, kā arī par nošķiršanas procesa galarezultātu.

2. Valsts pārvaldes iestāde novērtē plānotās transakcijas ietekmi uz pašreizējiem pienākumiem, kas regulatīvā nolūkā uzlikti saskaņā ar Direktīvu 2002/21/EK (pamatdirektīva).

Šajā nolūkā valsts pārvaldes iestāde veic dažādo, ar piekļuves tīklu saistīto tirgu koordinētu analīzi saskaņā ar procedūru, kas paredzēta Direktīvas 2002/21/EK (pamatdirektīva) 16. pantā.

Pamatojoties uz šo izvērtējumu, valsts pārvaldes iestāde uzliek, saglabā, groza vai atceļ pienākumu saskaņā ar Direktīvas 2002/21/EK (pamatdirektīva) 6. un 7. pantu.

3. Juridiski un/vai funkcionāli nošķirtajai uzņēmējdarbības vienībai var piemērot ikvienu no 9. līdz 13. pantā norādītajiem pienākumiem kādā no konkrētajiem tirgiem, kurā tā ir atzīta par tādu, kam ir būtiska ietekme tirgū, saskaņā ar Direktīvas 2002/21/EK (pamatdirektīva) 16. pantu, vai jebkādu citu Komisijas atļautu pienākumu saskaņā ar 8. panta 3. punktu."

11. Direktīvas 14. pantu groza šādi:

a) panta 3. punktu aizstāj ar šādu punktu:

"3. Ja ir atsauce uz šo punktu, piemēro Lēmuma 1999/468/EK 5.a panta 1. līdz 4. punktu un 7. pantu, ņemot vērā tā 8. pantu.;"

b) svīturo 4. punktu.

12. Direktīvas II pielikumu groza šādi:

a) virsrakstu aizstāj ar šādu virsrakstu:

"TO ELEMENTU MINIMĀLAIS SARAKSTS, KAS IEKĻAUJAMI ATSAUCES PIEDĀVĀJUMĀ PAR PIEKĻUVI VAIRUMTIRDZNICĪBAS TĪKLA INFRASTRUKTŪRAI, TOSTARP KOPLIETOŠANU VAI PILNĪGI ATSEVIŠĶU PIEKĻUVI VIETĒJAI SAKARU LĪNIJAI NOTEIKTĀ VIETĀ, KURŠ JĀPUBLICĒ PAZIŅOTIEM OPERATORIEM AR BŪTISKU TIRGUS IETEKMI (BTI)";

b) pielikuma a) definīciju aizstāj ar šādu definīciju:

"a) "vietējā sakaru apakšlīnija" nozīmē daļēju vietējo sakaru līniju, kas savieno tīkla pieslēguma punktu ar koncentratorpunktu vai noteiktu piekļuves starppunktu fiksētajā publisko elektronisko sakaru tīklā.;"

c) pielikuma c) definīciju aizstāj ar šādu definīciju:

"c) "pilnīgi atsevišķa piekļuve vietējai sakaru līnijai" nozīmē saņēmējam nodrošinātu piekļuvi tāda BTI operatora vietējai sakaru līnijai vai vietējai sakaru apakšlīnijai, kas ļauj izmantot pilnu tīkla infrastruktūras kapacitāti.;"

d) pielikuma d) definīciju aizstāj ar šādu definīciju:

"d) "pilnīgi atsevišķa piekļuve vietējai sakaru līnijai" nozīmē saņēmējam nodrošinātu piekļuvi tāda BTI operatora vietējai sakaru līnijai vai vietējai sakaru apakšlīnijai, kas ļauj izmantot pilnu tīkla infrastruktūras kapacitāti.;"

e) pielikuma A daļas 1., 2. un 3. punktu aizstāj ar šādiem punktiem:

"1. Tīkla elementi, kuriem ir piedāvāta piekļuve, kas jo īpaši ietver šādus elementus kopā ar piemērotām saistītajām iekārtām:

a) atsevišķu piekļuvi vietējai sakaru līnijai un vietējai apakšlīnijai;

b) nošķirtu piekļuvi vietējām sakaru apakšlīnijām (pilnīgu vai kopīgu), tostarp attiecīgos gadījumos piekļuvi tīkla elementiem, kuri nav aktīvi attiecībā uz atvilces maršrutēšanas tīklu paplašināšanu;

c) attiecīgos gadījumos - kabeļu kanalizācijas piekļuvi, kas ļauj uzstādīt piekļuves un atvilces maršrutēšanas tīklus.

2. Informācija attiecībā uz fizisko piekļuves vietu atrašanās vietām, tostarp ārtelpu sadales punktiem un galvenajiem komutatoriem, vietējo sakaru līniju un apakšlīniju, kabeļu kanalizācijas un atvilces maršrutēšanas iekārtu pieejamību īpašās piekļuves tīkla daļās.

3. Tehniskie nosacījumi attiecībā uz piekļuvi vietējām sakaru līnijām, apakšlīnijām un kabeļu kanāliem un uz to izmantošanu, ieskaitot vītā pāra optiskās šķiedras kabeļu, vai tiem līdzvērtīgus, un kabeļu sadales iekārtu, kabeļu kanalizāciju un ar to saistīto iekārtu tehnisko raksturojumu.”;

f) pielikuma B daļas 1. punktu aizstāj ar šādu punktu:

“1. Informācija par BTI operatora pastāvošajām attiecīgajām vietām vai iekārtu izvietojumu un to plānoto atjaunināšanu (*).

(*) Var noteikt, ka sabiedrības drošības apsvērumu dēļ šī informācija pieejama tikai ieinteresētajām pusēm.”

3. pants

Grozījumi Direktīvā 2002/20/EK (Atļauju izsniegšanas direktīva)

Ar šo Direktīvu 2002/20/EK groza šādi.

1. Direktīvas 2. panta 2. punktu aizstāj ar šādu punktu:

“2. Piemēro arī šādu definīciju:

“vispārējā atļauja” ir tiesiskais regulējums, ko saskaņā ar šo direktīvu izveidojusi dalībvalsts, paredzot tiesības nodrošināt elektronisko komunikāciju tīklus vai pakalpojumus un nosakot nozarei specifiskus pienākumus, kas var attiekties uz visiem vai uz atsevišķiem elektronisko komunikāciju tīklu un pakalpojumu veidiem.”

2. Direktīvas 3. panta 2. punktam pievieno šādu daļu:

“Uzņēmumiem, kas sniedz pārrobežu elektronisko komunikāciju pakalpojumus uzņēmumiem, kuri atrodas dažādās dalībvalstīs, prasa iesniegt tikai vienu paziņojumu katrā attiecīgā dalībvalstī.”

3. Direktīvas 5. pantu aizstāj ar šādu pantu:

“5. pants

Radiofrekvenču un numuru izmantošanas tiesības

1. Dalībvalstis atvieglo radiofrekvenču izmantošanu atbilstīgi vispārējām atļaujām. Vajadzības gadījumā dalībvalstis var piešķirt individuālas izmantošanas tiesības, lai:

— novērstu kaitīgus traucējumus,

— nodrošinātu pakalpojuma tehnisku kvalitāti,

— nodrošinātu efektīvu spektra izmantošanu vai

— sasniegtu vispārējas ieinteresētības mērķus, kā noteiktas dalībvalstis saskaņā ar Kopienas tiesībām.

2. Ja ir nepieciešams piešķirt individuālas radiofrekvenču un numuru izmantošanas tiesības, dalībvalstis pēc pieprasījuma piešķir šādas tiesības jebkurai uzņēmumam, kas saskaņā ar 3. pantā minēto vispārēju atļauju nodrošina vai izmanto tīklus vai pakalpojumus saskaņā šīs direktīvas 6. un 7. pantu un 11. panta 1. punkta c) apakšpunktu un citiem noteikumiem, kas nodrošina efektīvu šo resursu izmantošanu saskaņā ar Direktīvu 2002/21/EK (pamatdirektīva).

Neskarot īpašos kritērijus un procedūras, ko dalībvalstis noteikušas, lai piešķirtu radiofrekvenču izmantošanas tiesības radio un televīzijas apraides satura pakalpojumu sniedzējiem vispārējas ieinteresētības mērķu īstenošanai saskaņā ar Kopienas tiesību aktiem, šādas radiofrekvenču un numuru izmantošanas tiesības piešķir ar atvērtu, objektīvu, pārskatāmu, nediskriminējošu un samērīgu procedūru palīdzību un – attiecībā uz radiofrekvencēm – saskaņā ar Direktīvas 2002/21/EK (pamatdirektīva) 9. panta noteikumiem. Izņēmums saistībā ar prasību pēc atvērta procedūras ir iespējams vienīgi tad, ja radiofrekvenču izmantošanas individuālo tiesību piešķiršana radio vai televīzijas apraides satura pakalpojumu sniedzējiem ir svarīga vispārējas ieinteresētības mērķa sasniegšanai, ko dalībvalstis noteikušas saskaņā ar Kopienas tiesību aktiem.

Piešķirot izmantošanas tiesības, dalībvalstis norāda, vai un saskaņā ar kādiem nosacījumiem tiesību turētājs var nodot šīs tiesības. Attiecībā uz radiofrekvencēm šie noteikumi ir saskaņā ar Direktīvas 2002/21/EK (pamatdirektīva) 9. un 9.b pantu.

Ja dalībvalstis piešķir izmantošanas tiesības uz ierobežotu laikposmu, tā ilgums ir atbilstīgs attiecīgajam pakalpojumam izvirzītā mērķa ziņā, pienācīgi ņemot vērā vajadzību noteikt atbilstīgu laikposmu ieguldījuma amortizācijai.

Ja individuālās radiofrekvenču izmantošanas tiesības ir piešķirtas uz 10 vai vairāk gadiem un ja uzņēmumi nevar šādas tiesības savstarpēji nodot vai iznomāt atbilstīgi Direktīvas 2002/21/EK (pamatdirektīva) 9.b pantam, valsts kompetentā iestāde nodrošina, ka licences darbības laikā tiek piemēroti un izpildīti individuālo izmantošanas tiesību piešķiršanas kritēriji, jo īpaši pēc tiesību turētāja pamatota pieprasījuma. Ja šie kritēriji vairs nav piemērojami, individuālās izmantošanas tiesības pārveido par vispārēju atļauju radiofrekvenču izmantošanai, par to paziņojot iepriekš un pēc pamatota laikposma beigām, vai arī padara par tādām, ko uzņēmumi var savstarpēji nodot vai iznomāt saskaņā ar Direktīvas 2002/21/EK (pamatdirektīva) 9.b pantu.

3. Lēmumu par izmantošanas tiesību piešķiršanu pieņem, paziņo un publisko iespējami drīz pēc tam, kad valsts pārvaldes iestāde ir saņēmusi pilnīgu pieteikumu; trīs nedēļās, ja numuri saskaņā ar valsts numerācijas plānu ir iedalīti īpašiem nolūkiem, un sešās nedēļās, ja radiofrekvences saskaņā ar valsts radiofrekvenču plānu ir iedalītas elektronisko sakaru pakalpojumu izmantošanai. Pēdējais termiņš neskar piemērojamos starptautiskos nolīgumus attiecībā uz radiofrekvenču vai orbītas stāvokļu izmantošanu.

4. Ja pēc apspriešanās ar ieinteresētajām pusēm saskaņā ar Direktīvas 2002/21/EK (pamatdirektīva) 6. pantu ir nolemts, ka tiesības izmantot numurus ar īpašu ekonomisko vērtību ir jāpiešķir, organizējot atlasu konkursa kārtībā vai salīdzinošu atlasu, dalībvalstis maksimālo trīs nedēļu laikposmu var pagarināt par vēl trīs nedēļām.

Attiecībā uz konkurētspējīgas vai salīdzinošas atlasas procedūrām radiofrekvencēm tiek piemērots 7. pants.

5. Dalībvalstis neierobežo piešķiramo izmantošanas tiesību daudzumu, izņemot gadījumus, kad tas ir nepieciešams, lai nodrošinātu efektīvu radiofrekvenču izmantošanu saskaņā ar 7. pantu.

6. Kompetentās valsts iestādes nodrošina to, ka radiofrekvences tiek efektīvi un faktiski izmantotas saskaņā ar Direktīvas 2002/21/EK (pamatdirektīva) 8. panta 2. punktu un 9. panta 2. punktu. Tās nodrošina to, ka radiofrekvenču izmantošanas tiesību nodošanas vai uzkrāšanas rezultātā netiek traucēta konkurence. Šādiem nolūkiem dalībvalstis var veikt piemērotus pasākumus, piemēram, atļaut radiofrekvenču izmantošanas tiesību pārdošanu vai iznomāšanu.”

4. Direktīvas 6. pantu groza šādi:

a) panta 1. punktu aizstāj ar šādu punktu:

“1. Izsniedzot vispārējo atļauju elektronisko komunikāciju tīklu vai pakalpojumu nodrošināšanai un radiofrekvenču izmantošanas tiesības, un numuru

izmantošanas tiesības, drīkst piemērot tikai pielikumā minētos nosacījumus. Šādi nosacījumi ir nediskriminējoši, samērīgi un pārredzami, un attiecībā uz radiofrekvenču izmantošanas tiesībām tie ir saskaņā ar Direktīvas 2002/21/EK (pamatdirektīva) 9. pantu.”;

b) panta 2. punktā vārdkopu “Direktīvas 2002/22/EK (Universālā pakalpojuma direktīva) 16., 17., 18. un 19. pantu” aizstāj ar vārdkopu “Direktīvas 2002/22/EK (Universālā pakalpojuma direktīva) 17. pantu”;

5. Direktīvas 7. pantu groza šādi:

a) panta 1. punktu groza šādi:

i) ievaddaļu aizstāj ar šādu ievaddaļu:

“1. Ja dalībvalsts izvērtē, vai ierobežot piešķiramo radiofrekvenču izmantošanas tiesību skaitu vai pagarināt spēkā esošo tiesību termiņu citādi, nekā saskaņā ar šādās tiesībās paredzētajiem nosacījumiem, tā, *inter alia*.”;

ii) punkta c) apakšpunktu aizstāj ar šādu apakšpunktu:

“c) publicē visus lēmumus par izmantošanas tiesību piešķiršanas ierobežošanu vai izmantošanas tiesību atjaunināšanu, minot to iemeslus.”;

b) panta 3. punktu aizstāj ar šādu punktu:

“3. Ja radiofrekvenču izmantošanas tiesību piešķiršana ir jāierobežo, dalībvalstis piešķir šādas tiesības, pamatojoties uz atlasas kritērijiem, kam jābūt objektīviem, pārredzamiem, nediskriminējošiem un samērīgiem. Visus atlasas kritērijus nosaka, pienācīgi ņemot vērā Direktīvas 2002/21/EK (pamatdirektīva) 8. panta mērķu sasniegšanu un minētās direktīvas 9. panta prasību izpildi.”;

c) panta 5. punktā vārdkopu “9. pantu” aizstāj ar vārdkopu “9.b pantu”.

6. Direktīvas 10. pantu groza šādi:

a) panta 1., 2. un 3. punktu aizstāj ar šādiem punktiem:

“1. Valsts pārvaldes iestādes saskaņā ar 11. pantu uzrauga un pārrauga vispārējās atļaujas vai izmantošanas tiesību nosacījumu ievērošanu un 6. panta 2. punktā minēto īpašo pienākumu izpildi.

Valsts pārvaldes iestādes saskaņā ar 11. pantu ir pilnvarotas uzņēmumiem, kas nodrošina elektronisko komunikāciju tīklus vai pakalpojumus, kuri iekļauti vispārējā atļaujā, vai uzņēmumiem, kam piešķirtas radiofrekvenču vai numuru izmantošanas tiesības, pieprasīt visu vajadzīgo informāciju, lai pārbaudītu vispārējās atļaujas vai izmantošanas tiesību nosacījumu ievērošanu un 6. panta 2. punktā minēto īpašo pienākumu izpildi.

2. Ja valsts pārvaldes iestāde konstatē, ka uzņēmums neievēro vienu vai vairākus vispārējās atļaujas vai izmantošanas tiesību nosacījumus vai nepilda 6. panta 2. punktā minētos īpašos pienākumus, tā par šiem konstatējumiem informē uzņēmumu un dod tam iespēju pieņemtamā termiņā izklāstīt savu viedokli.

3. Attiecīgā iestāde ir pilnvarota pieprasīt uzņēmumam tūlīt vai pieņemamā termiņā novērst 2. punktā minēto pārkāpumu, un tā veic piemērotus un samērīgus pasākumus, kuru mērķis ir izpildes nodrošināšana.

Šajā sakarā dalībvalstis var pilnvarot attiecīgās iestādes:

- a) vajadzības gadījumā piemērot preventīvas finansiālas sankcijas, kas var ietvert periodiskas sankcijas ar atpakaļejošu spēku; un
- b) izdot rīkojumus izbeigt vai pārtraukt tāda pakalpojuma vai pakalpojuma kopuma sniegšanu, kuru turpināšana būtiski kaitētu konkurencei, līdz tiek nodrošināta to piekļuves nodrošināšanas pienākumu izpilde, kuri uzlikti pēc tam, kad saskaņā ar Direktīvas 2002/21/EK (pamatdirektīva) 16. pantu ir veikta tirgus analīze.

Pasākumus un iemeslus, ar kuriem tie ir pamatoti, nekavējoties paziņo attiecīgajam uzņēmumam un nosaka pieņemamā termiņā, kurā uzņēmums var izpildīt pasākumu.”;

- b) panta 4. punktu aizstāj ar šādu punktu:

“4. Neskarot 2. un 3. punkta noteikumus, dalībvalstis pilnvaro attiecīgo iestādi vajadzības gadījumā piemērot uzņēmumiem finansiālas sankcijas par to, ka tie pieņemamā laikposmā, ko noteikusi valsts pārvaldes iestāde, nav snieguši informāciju saskaņā ar pienākumiem, kas uzlikti atbilstīgi šīs direktīvas 11. panta 1. punkta a) vai b) apakšpunktam un Direktīvas 2002/19/EK (Piekļuves direktīva) 9. pantam.”;

- c) panta 5. punktu aizstāj ar šādu punktu:

“5. Nopietnu vai atkārtotu vispārējās atļaujas vai izmantošanas tiesību nosacījumu vai 6. panta 2. punktā minētā īpašā pienākuma pārkāpumu gadījumā valsts pārvaldes iestādes var liegt uzņēmumam turpināt nodrošināt elektronisko komunikāciju tīklus vai pakalpojumus vai apturēt vai anulēt izmantošanas tiesības, ja šā panta 3. punktā minētie pasākumi, kuru mērķis ir izpildes nodrošināšana, nav izrādījušies efektīvi. Iedarbīgas, samērīgas un atturošas sankcijas var piemērot attiecībā uz visu pārkāpuma periodu, pat ja šis pārkāpums pēc tam ir novērsts.”;

- d) panta 6. punktu aizstāj ar šādu punktu:

“6. Neskarot 2., 3. un 5. punktu, ja attiecīgajai iestādei ir pierādījums par vispārējās atļaujas vai izmantošanas tiesību nosacījumu vai 6. panta 2. punktā minēto īpašo pienākumu pārkāpumu, kas rada tūlītējus un nopietnus draudus sabiedrības aizsargātībai, sabiedrības drošībai vai sabiedrības veselībai, vai radīs nopietnas ekonomiskas vai funkcionālas problēmas citiem elektronisko komunikāciju tīklu vai pakalpojumu nodrošinātājiem vai lietotājiem vai radiofrekvenču spektra lietotājiem, tā var pieņemt tūlītējus pagaidu pasākumus, lai labotu situāciju pirms galīgā lēmuma pieņemšanas. Pēc tam attiecīgajam uzņēmumam dod pieņemamā iespēju izteikt savu viedokli un ierosināt tiesiskās aizsardzības līdzekļus. Vajadzības gadījumā attiecīgā iestāde var apstiprināt pagaidu pasākumus, kas ir spēkā ne ilgāk kā 3 mēnešus, bet kuru darbību var pagarināt uz vēl trim mēnešiem, ja izpildes procedūras nav pabeigtas.”

7. Direktīvas 11. panta 1. punktu groza šādi:

- a) punkta a) apakšpunktu aizstāj ar šādu apakšpunktu:

“a) sistemātiskai vai katra atsevišķa gadījuma pārbaudei attiecībā uz pielikuma A daļas 1. un 2. nosacījumu, B daļas 2. un 6. nosacījuma un C daļas 2. un 7. nosacījuma izpildi un 6. panta 2. punktā minēto pienākumu izpildi;”;

- b) pievieno šādus apakšpunktus:

“g) veicinot efektīvu radiofrekvenču izmantošanu un nodrošinot to efektīvu pārvaldību;

h) izvērtējot tīklu vai pakalpojumu turpmāku attīstību, kas varētu ietekmēt vairumtirdzniecības pakalpojumus, kas ir pieejami konkurentiem.”;

c) otro daļu aizstāj ar šādu daļu:

“Šā punkta pirmās daļas a), b), d), e), f), g) un h) apakšpunktā minēto informāciju nedrīkst prasīt pirms piekļuves tirgum vai kā tās priekšnosacījumu.”

8. Direktīvas 14. pantu aizstāj ar šādu pantu:

“14. pants

Tiesību un pienākumu grozījumi

1. Dalībvalstis nodrošina to, ka tiesības, nosacījumus un procedūras attiecībā uz vispārējām atļaujām un izmantošanas tiesībām vai tiesībām uzstādīt iekārtas var grozīt tikai objektīvi pamatotos gadījumos un samērīgā veidā, vajadzības gadījumā ņemot vērā īpašos nosacījumus, kas piemērojami nododamām radiofrekvenču izmantošanas tiesībām. Ja vien ierosinātie grozījumi nav nebūtiski un par tiem panākta vienošanās ar tiesību vai vispārējās atļaujas turētāju, atbilstīgā veidā sniedz paziņojumu par nolūku izdarīt minētos grozījumus, un ieinteresētajām pusēm, tostarp lietotājiem un patērētājiem, piešķir pietiekamu laikposmu, lai tās varētu izteikt savus viedokļus par piedāvātajiem grozījumiem, kas nav īsāks par četrām nedēļām, izņemot ārkārtas gadījumus.

2. Dalībvalstis neierobežo vai neanulē tiesības uzstādīt iekārtas vai radiofrekvenču izmantošanas tiesības pirms tā laikposma beigām, uz kuru tās ir piešķirtas, izņemot tad, ja tas ir pamatoti, vajadzības gadījumā saskaņā ar pielikumu un attiecīgajiem valsts tiesību aktiem par tiesību anulēšanas kompensāciju.”

9. Direktīvas 15. panta 1. punktu aizstāj ar šādu punktu:

“1. Dalībvalstis nodrošina to, ka visu attiecīgo informāciju par tiesībām, nosacījumiem, procedūrām, maksājumiem, nodevām un lēmumiem, kas attiecas uz vispārējām atļaujām, izmantošanas tiesībām un tiesībām uzstādīt iekārtas, publicē un atjaunina piemērotā veidā, lai šī informācija būtu viegli pieejama visām ieinteresētajām pusēm.”

10. Direktīvas 17. panta 1. un 2. punktu aizstāj ar šādiem punktiem:

“1. Neskarot Direktīvas 2002/21/EK (pamatdirektīva) 9.a pantu, dalībvalstis 2009. gada 31. decembrī spēkā esošās vispārējās atļaujas un individuālās izmantošanas tiesības pieļāgo šīs direktīvas 5., 6. un 7. panta un pielikuma noteikumiem, vēlākais, līdz 2011. gada 19. decembrī.

2. Ja 1. punkta piemērošanas rezultātā tiek sašaurinātas tiesības vai paplašinātas jau pastāvošās vispārējās atļaujas un individuālās tiesības, dalībvalstis var pagarināt šo atļauju un tiesību termiņu, ilgākais, līdz 2012. gada 30. septembrim, ja netiek ietekmētas citu uzņēmumu tiesības, kas ir saskaņā ar

Kopienas tiesību aktiem. Dalībvalstis par šādu pagarinājumu paziņo Komisijai un norāda tās iemeslus.”

11. Pielikumu groza saskaņā ar šīs direktīvas pielikumu.

4. pants

Atcelšana

Atceļ Regulu (EK) Nr. 2887/2000.

5. pants

Transponēšana

1. Dalībvalstis līdz 2011. gada 25. maijam pieņem un publicē normatīvos un administratīvos aktus, kas vajadzīgi, lai izpildītu šīs direktīvas prasības. Dalībvalstis tūlīt dara zināmu Komisijai minēto noteikumu tekstu.

Tās piemēro minētos noteikumus no 2011. gada 26. maija.

Kad dalībvalstis pieņem minētos noteikumus, tajos ietver atsauci uz šo direktīvu vai šādu atsauci pievieno to oficiālajai publikācijai. Dalībvalstis nosaka, kā izdarāma šāda atsaucē.

2. Dalībvalstis dara Komisijai zināmus savu to savu tiesību aktu galveno noteikumu tekstu, kurus tās pieņem jomā, uz ko attiecas šī direktīva.

6. pants

Stāšanās spēkā

Šī direktīva stājas spēkā nākamajā dienā pēc tās publicēšanas Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī.

7. pants

Adresāti

Šī direktīva ir adresēta dalībvalstīm.

Strasbūrā, 2009. gada 25. novembrī

Eiropas Parlamenta vārdā –
priekšsēdētājs
J. BUZEK

Padomes vārdā –
priekšsēdētāja
Å. TORSTENSSON

PIELIKUMS

Direktīvas 2002/20/EK (Atļauju izsniegšanas direktīva) pielikumu groza šādi.

1. Pirmo daļu aizstāj ar šādu daļu:

“Šajā pielikumā izklāstītie nosacījumi ir visplašākais saraksts ar nosacījumiem, kas var būt saistīti ar vispārējām atļaujām (A daļa), radiofrekvenču izmantošanas tiesībām (B daļa) un numuru izmantošanas tiesībām (C daļa), kā paredzēts 6. panta 1. punktā un 11. panta 1. punkta a) apakšpunktā, ievērojot Direktīvas 2002/21/EK (pamatdirektīva) 5., 6., 7., 8. un 9. pantā noteiktos limitus.”

2. Pielikuma A daļu groza šādi:

a) daļas 4. punktu aizstāj ar šādu punktu:

“4. Tiešo lietotāju piekļuve valsts numerācijas plāna numuriem, Eiropas Telenumerācijas telpas numuriem, universāliem starptautiskiem bezmaksas numuriem un, ja tehniski un ekonomiski iespējams, dalībvalstu numerācijas plāniem un nosacījumi saskaņā ar Direktīvu 2002/22/EK (Universālā pakalpojuma direktīva).”;

b) daļas 7. punktu aizstāj ar šādu punktu:

“7. Personas datu un privātuma aizsardzība, kas raksturīga tieši elektronisko komunikāciju nozarei, atbilstīgi Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvai 2002/58/EK (Direktīva par privāto dzīvi un elektronisko komunikāciju) (*).

(*) OV L 201, 31.7.2002., 37. lpp.”;

c) daļas 8. punktu aizstāj ar šādu punktu:

“8. Patērētāju aizsardzības noteikumi, kas attiecas tieši uz elektronisko komunikāciju nozari, tostarp nosacījumi atbilstīgi Direktīvai 2002/22/EK (Universālā pakalpojuma direktīva) un nosacījumi par pieejamību lietotājiem ar invaliditāti atbilstīgi minētās direktīvas 7. pantam.”;

d) daļas 11. punktā vārdkopu “Direktīva 97/66/EK” aizstāj ar vārdkopu “Direktīva 2002/58/EK”;

e) iekļauj šādu punktu:

“11.a. Nosacījumi, ar kādiem valsts iestādes var izmantot paziņojumus plašai sabiedrībai, lai brīdinātu sabiedrību par nenovēršamiem draudiem un mazinātu lielu katastrofu sekas.”;

f) daļas 12. punktu aizstāj ar šādu punktu:

“12. Izmantošanas noteikumi katastrofu laikā vai valsts mēroga ārkārtējas situācijās, lai nodrošinātu saziņu starp neatliekamās palīdzības dienestiem un iestādēm.”;

g) daļas 16. punktu aizstāj ar šādu punktu:

“16. Publisko tīklu aizsardzība pret neatļautu piekļuvi saskaņā ar Direktīvu 2002/58/EK (Direktīva par privāto dzīvi un elektronisko komunikāciju).”;

h) pievieno šādu punktu:

“19. Pārskatāmības pienākumi publisko komunikāciju tīklu operatoriem kas sniedz sabiedrībai elektronisko sakaru pakalpojumus ar mērķi nodrošināt pilnīgu pārklājumu, saskaņā ar Direktīvas 2002/21/EK (pamatdirektīva) 8. pantā izklāstītajiem mērķiem un principiem, publiskošana saistībā attiecībā uz jebkādiem nosacījumiem, kas ierobežo piekļuvi pakalpojumiem un lietojumprogrammām un/vai to izmantošanu, ja šādi nosacījumi dalībvalstīs ir atļauti saskaņā ar Kopienas tiesību aktiem, un, ja tas vajadzīgs un ir samērīgi, valsts pārvaldes iestāžu piekļuve šādai informācijai, ja piekļuve vajadzīga, lai pārbaudītu šādas publiskošanas pareizumu.”

3. Pielikuma B daļu groza šādi:
- a) daļas 1. punktu aizstāj ar šādu punktu:

“1. Pienākums sniegt pakalpojumu vai izmantot tehnoloģiju, attiecībā uz kuru ir piešķirtas frekvences izmantošanas tiesības, vajadzības gadījumā ietverot pārklājuma nodrošināšanas un kvalitātes prasības.”;
 - b) daļas 2. punktu aizstāj ar šādu punktu:

“2. Numuru efektīva izmantošana saskaņā ar Direktīvu 2002/21/EK (pamatdirektīva).”;
 - c) pievieno šādu punktu:

“9. Pienākumi, ko parasti piemēro radiofrekvenču eksperimentālai izmantošanai.”
4. Pielikuma C daļas 1. punktu aizstāj ar šādu punktu:
- “1. Pakalpojuma izraudzīšanās, kuram šo numuru izmanto, ietverot visas prasības, kas saistītas ar šā pakalpojuma sniegšanu, un, lai neradītu neskaidrības, tarifa principi un maksimālās cenas, ko var piemērot konkrētā numuru sērijā, lai nodrošinātu patērētāja aizsardzību saskaņā ar Direktīvas 2002/21/EK (pamatdirektīva) 8. panta 4. punkta b) apakšpunktu.”
-

KOMISIJAS DEKLARĀCIJA PAR TĪKLU NEITRALITĀTI

Komisija lielu nozīmi piešķir tam, lai saglabātu atklātu un neitrālu internetu, pilnībā ņemot vērā likumdevēju vēlmi tagad ietvert tīkla neitralitāti kā politikas mērķi un regulatīvu principu, kuru valsts pārvaldes iestādēm ⁽¹⁾ vajadzētu veicināt, papildus stiprinot ar to saistītās pārskatāmības prasības ⁽²⁾ un izveidojot drošas pilnvaras valstu pārvaldes iestādēm, lai novērstu pakalpojumu kvalitātes pazemināšanos un datu plūsmas kavējumus vai palēninājumus publiskajos tīklos ⁽³⁾. Komisija turpinās cieši pārraudzīt šo noteikumu īstenošanu dalībvalstīs, gada progresa ziņojumā Padomei un Eiropas Parlamentam pievēršot īpašu uzmanību tam, kā ir nodrošinātas Eiropas pilsoņu "tīkla brīvības". Tīkmēr Komisija pārraudzīs tehnoloģisko attīstību ietekmi uz "tīkla brīvībām", ziņojot Eiropas Parlamentam un Padomei līdz 2010. gada beigām par to, vai ir vajadzīgi papildu norādījumi, un atsauksies uz esošajām konkurences tiesību pilnvarām, lai novērstu jebkādu iespējamu pret konkurenci vērstus paņēmienus.

⁽¹⁾ Pamatdirektīvas 8. panta 4. punkta g) apakšpunkts.

⁽²⁾ Universālā pakalpojuma direktīvas 20. panta 1. punkta b) apakšpunkts un 21. panta 3. punkta c) un d) apakšpunkts.

⁽³⁾ Universālā pakalpojuma direktīvas 22. panta 3. punkts.

Abonementa cenas 2009. gadā (bez PVN, ieskaitot sūtīšanas izdevumus)

ES Oficiālais Vēstnesis, L un C sērija, tikai papīra formātā	22 oficiālajās ES valodās	EUR 1 000 gadā (*)
ES Oficiālais Vēstnesis, L un C sērija, tikai papīra formātā	22 oficiālajās ES valodās	EUR 100 mēnesī (*)
ES Oficiālais Vēstnesis, L un C sērija, papīra formātā + CD-ROM, ikgadējs	22 oficiālajās ES valodās	EUR 1 200 gadā
ES Oficiālais Vēstnesis, L sērija, tikai papīra formātā	22 oficiālajās ES valodās	EUR 700 gadā
ES Oficiālais Vēstnesis, L sērija, tikai papīra formātā	22 oficiālajās ES valodās	EUR 70 mēnesī
ES Oficiālais Vēstnesis, C sērija, tikai papīra formātā	22 oficiālajās ES valodās	EUR 400 gadā
ES Oficiālais Vēstnesis, C sērija, tikai papīra formātā	22 oficiālajās ES valodās	EUR 40 mēnesī
ES Oficiālais Vēstnesis, L un C sērija, ikmēneša (apkopojošs)	22 oficiālajās ES valodās	EUR 500 gadā
ES Oficiālā Vēstneša pielikums (S sērija) – Publiskā iepirkuma līgumu konkursi, CD-ROM, 2 izdevumi nedēļā	daudzvalodu: 23 oficiālajās ES valodās	EUR 360 gadā (= EUR 30 mēnesī)
ES Oficiālais Vēstnesis, C sērija – Konkursi	valodā(-ās) saskaņā ar konkursu(-iem)	EUR 50 gadā

(*) Atsevišķi drukātie eksemplāri:
1 līdz 32 lappuses: EUR 6
33 līdz 64 lappuses: EUR 12
vairāk nekā 64 lappuses: cena pēc pieprasījuma

Eiropas Savienības Oficiālā Vēstneša, kas iznāk oficiālajās Eiropas Savienības valodās, abonements ir pieejams 22 valodās. Tajā ir L sērija ("Tiesību akti") un C sērija ("Paziņojumi un informācija").

Katrai valodas versijai nepieciešams atsevišķs abonements.

Saskaņā ar Padomes Regulu (EK) Nr. 920/2005, kas publicēta 2005. gada 18. jūnija *Oficiālajā Vēstnesī* L 156, Eiropas Savienības iestādes uz zināmu laiku nesaista pienākums visus tiesību aktus sagatavot īru valodā un tos publicēt šajā valodā. Tādēļ *Oficiālā Vēstneša* izdevumus īru valodā var iegādāties atsevišķi.

Oficiālā Vēstneša pielikumu (S sērija – "Publiskā iepirkuma līgumu konkursi") var abonēt 23 oficiālo valodu versijās vienā daudzvalodu CD-ROM formātā.

Eiropas Savienības Oficiālā Vēstneša abonentiem ir tiesības saņemt dažādus *Oficiālā Vēstneša* pielikumus bez papildu samaksas. Abonentus informē par pielikumiem ar *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī* iekļautiem paziņojumiem lasītājiem.

Pārdošana un abonementi

Publikāciju biroja maksas izdevumi ir pieejami pie mūsu komerciālajiem izplatītājiem. To saraksts ir pieejams šādā tīmekļa vietnē:

http://publications.europa.eu/others/agents/index_lv.htm

EUR-Lex (<http://eur-lex.europa.eu>) piedāvā tiešu bezmaksas piekļuvi Eiropas Savienības tiesību aktiem. Šajā vietnē iespējams iepazīties ar *Eiropas Savienības Oficiālo Vēstnesi*, un tajā ir iekļauti arī līgumi, tiesību akti, tiesu prakse un sagatavošanā esošie tiesību akti.

Lai uzzinātu vairāk par Eiropas Savienību, skatīt: <http://europa.eu>

